

Arany Széphistória

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

GAYLE CALLEN

Színlelt
jegyesseg

ELRENDEZETT ESKÜVŐK

Gayle Callen
Színlelt jegyesség

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

GAYLE CALLEN

*Színlelt
jegyeség*

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Gayle Kloecker Callen, 2013, - Vinton Kiadó Kft., 2021

A mű eredeti címe: Surrender to the Earl (HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A)

Magyarra fordította: Gärtner Zita

Nyomtatásban megjelent: 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-392-9

- *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

- *A szerző fotója:* © Jim Callen

ISBN 978-963-540-392-9

HU ISSN 1588-6700, 1588-8096

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:*
info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Drága barátnőmnek, Molly Herwoodnak.

*Nem gondolhatok e könyvre úgy, hogy ne jutnának
eszembe sok nevetéssel és nagy felismerésekkel tarkított
tanácskozásaink.*

*Köszönöm a rám szánt időt, a remek ötleteket és azt, hogy
megmutattad,
egy író boldogságának kulcsa a kitartás és a szakma szeretete.*

1. fejezet

Oxfordshire, Anglia, 1843.

Robert Henslow, Knightsbridge grófja, Őfelsége hadseregének volt tisztje, föl-alá járkált Lord Collins szerény vidéki kastélyának szalonjában, és azon tűnődött, miként tudna legjobban gondoskodni a báró lányának jólétéről – tekintve, hogy még nem is ismeri a hölgyet. Ezen törte a fejét a hat hét során is, amíg Indiából hazaért, de nem jutott közelebb a megoldáshoz. Csak azt remélte, hogy nem kell elárulnia, valójában mi vezérli: hogy részese volt egy katonai döntés meghozatalának, amely a lord vejének, Martin Blake-nek a halálához vezetett. Sosem fog megszabadulni a bűntudattól, de legalább a rémálmok megszűntek az elmúlt évben.

Nem Blake volt az egyetlen, aki meghalt. Az ezredükből két másik ember, egyikük maga a parancsnok, is véres véget ért, minek következtében Robert és két jó barátja úgy érezték, tenniük kell valamit. Mrs. Blake miatta jutott özvegységre, és fogalma sem volt, ezt hogyan hozhatná helyre.

Komorán bámulta az ablakon keresztül a lankás park fűvét és vörösbe meg aranyba hajló fáit, amikor egy közeli szobában zongoraszó csendült föl. Vidám dallam kerekedett belőle,

amely az ébredő tavaszt juttatta eszébe ezen a lángoló őszi napon.

És Lord Collins még mindig nem volt sehol.

Robert úgy döntött, felderíti a szomszéd szobát. Átfutott a fején, hogy talán udvariatlanság, csakhogy gróf volt, és az apja beléoltotta a címmel járó fennhéjázást. A hadsereg hamar kinevelte belőle a dölyf nagyját, de így is tudott önfejű lenni. Visszament hát az előtérbe, és a szomszéd ajtón át belesett egy kis társalgóba. Fiatal nő ült a zongoránál, egyedül, behunyt szemmel és ragyogó arccal adta át magát a muzsika élvezetének. Világosbarna haja egyszerűen össze volt fogva a tarkóján, és finoman aranylott az ablakon beáradó napsugarak fényében. Nem tűnt sem túl magasnak, sem túl alacsonynak, teljesen átlagos alak sötétkék délutáni ruhában, amit kevéske csipke díszített a melle fölött. Robert a szív alakú arcát találta különösen megkapónak. Hegyes álla volt, mint egy kis koboldnak, meredeken ívelt szemöldöke és kiugró arccsontja, amit inkább különlegesnek lehetett nevezni, mintsem igazán szépnek.

És aztán énekelni kezdett, angyali hangon, átszellemült arccal, mintha a muzsika révén megfeledkezne az életről, a fájdalmas veszteségről.

Robert belépett a szobába, és bár a padló se nyikordult meg a lába alatt, a nő hirtelen abbahagyta a játékot.

Félrebillentette a fejét, és az ajtó felé fordította az arcát, de nem a tekintetét.

– Van ott valaki?

Nem lát. Ez nem lehet Mrs. Blake. A férje csak említette

volna a hat hónap alatt, amíg együtt szolgáltak. Biztos a testvére, mondta magának Robert. Ám összeszorult a gyomra, ennyi év katonai szolgálat után ösztönösen megérezte az igazságot.

– Bocsássa meg, hogy betolakodtam – mondta rekedten és megköszörülte a torkát. – Knightsbridge vagyok, látogatóba jöttem Lord Collinshoz és Mrs. Blake-hez.

A nő arca udvarias kifejezést öltött.

– Knightsbridge grófja? Mr. Blake tisztvársa?

– Írt rólam?

– A férjem nem rajongott a levélíráért – felelt nyíltan –, de az ön nevét többször is hallottam.

Hallotta. Hát persze, a leveleket felolvasták neki. Mrs. Blake vak volt, és a hibátlan vonásai alapján ez nem friss sérülés eredménye. Talán így született? Robert heves késztetést érzett, hogy mindent megtudjon róla. Egy fogyatékos, vak teremtés, aki soha nem élhet normális életet. Mindazonáltal egyszeriben más fényben látta Blake-et, akit vidám, de felszínes fickónak tartott. Ha egy vak nőt vett feleségül, olyan együttérzésre lehetett képes, amely Robert előtt sosem mutatkozott meg.

Mielőtt még egy szót válthattak volna, idősebb férfi jelent meg Robert mögött, és udvariasan köhintett. Robert ellépett az ajtóból.

– Jó napot, Apám – üdvözölte Mrs. Blake inkább szenttelen, mint szeretetteljes hangon.

Lord Collins testes ember volt, vörös arcát hosszú, szürke pofaszakáll keretezte. A lányának nem felelt, de Robertet

érdeklődéssel méregette.

– Knightsbridge?

Robert könnyedén meghajolt.

– Még nem találkoztunk, uram, de örvendek a szerencsének.

– Kerüljön beljebb, foglaljon helyet! – invitálta Collins szívélyesen.

Robert sokszor hallotta már ezt a behízelt hangnemet. Mrs. Blake kecsesen fölállt a zongorától, és átvágott a szobán. Nem használt botot, csupán egy szék támláján húzta végig könnyedén a kezét, mintegy navigáció gyanánt. Meghúzta a sarokban csüngő csengőzsinórt, majd ugyanolyan magabiztosan visszatért egy kis kerevethoz a vendégükkel szemben. Robert majdnem figyelmeztette, hogy egy alacsony asztalka áll közöttük, de a nő láthatóan tisztában volt ezzel. Az apja úgy tűnt, ügyet se vet a mozdulataira.

– A bátyád és a húgod nincsenek itt, Audrey? – kérdezte enyhe csalódottsággal a hangjában.

– Edwin lövészetben van – rázta meg a fejét Mrs. Blake –, Blythe pedig egy barátnőjénél a faluban.

Lord Collins fintorgott. Valószínűleg azt szerette volna, ha mindkét lánya megismerkedik a gróffal. Vagy csak az, amelyik lát, elmékedett fanyarul Robert.

Sötét libériás, fiatal inas jött be a szobába, és meghajolt.

– Richard, legyen szíves, szóljon Cooknak, hogy küldjön be teát – mondta neki Mrs. Blake.

Egyértelműen látszott, hogy jártas a háztartás működésében, és ő irányítja a szolgálkat, mint a ház úrnője. Robert le volt nyűgözve.

Lord Collins fürkésző pillantást vetett rá.

– Minek köszönhetjük a látogatást, Knightsbridge?

– Amint azt a lányának már mondtam, együtt szolgáltam Indiában Mr. Blake-kel. Igaz, hogy már két év telt el a halála óta, de csak most tértem vissza Angliába véglegesen, és úgy gondoltam, tiszteletemet teszem, hogy együttérzésemről biztosítsam.

Lord Collins nem vesztegetett szót a lányát ért veszteségre.

– Kilépett a seregből? – kérdezte.

– Igen. Végleg hazajöttem. – Haza. És még soha nem érezte ennyire fölöslegesnek magát, lévén, hogy a birtok tökéletesen működött nélküle is. Évekkel ezelőtt, amikor elment, olyan intézőt keresett, aki képes ezt megvalósítani, és az illető sikeresnek bizonyult. Most viszont... Robert nem tudta, mitévő legyen, mert fölöslegesnek érezte magát. És lévén ősz, még a Parlament sem ülésezett, hogy elfoglalhatta volna helyét a Lordok Házában.

Megszokta, hogy izgalmas, veszélyes életet él, és feladatai vannak. Ó, számos vadászatra és összejövetele meghívták vidéki kastélyokba, amióta hazajött, ám csak az járt a fejében, hogy megismerje Mrs. Blake-et. Lopott pillantást vetett rá, mintha legalábbis látná. Furcsán üres volt a tekintete, és nem nézett rá egyenesen, noha látszólag a szeme ép volt. És különleges: világos borostyánszínű, szinte világított sötét pillái mögött. Az ember szeretett volna belefeledkezni a szépségébe, ami még nyilvánvalóbbá tette, hogy mennyire nem szokványos, semmilyen szempontból.

– Köszönöm a figyelmességet és az együttérzést, uram –

mondta nyugodt méltósággal. – Ugyanabban az ezredben szolgált, mint a férjem?

– Az egyházközségünkben sokan szolgálnak a nyolcadik dragonyos ezrednél, ezért lépett be ő is hozzánk.

– Lovasság – biccentett Lord Collins elismerően.

Robert bólintott.

– Igen – tette hozzá aztán, mivel Mrs. Blake nem láthatta a mozdulatot.

Kinyílt az ajtó, egy szobalány zsúrkocsit tolt be a szobába, és Mrs. Blake fölállt. Robert ámulattal figyelte, hogy személyesen tölti ki a teát. Észrevette, hogy ujja hegyét a csésze peremének belső oldalára helyezi. Nem kellett megérintenie a teát, nyilván megérezte, ahogy a forró ital közelít hozzá.

– Hogyan kéri a teát, Lord Knightsbridge? – érdeklődött.

– Feketén, köszönöm.

Mrs. Blake felé nyújtotta az alátétre helyezett csészét, ő pedig átvette. Aztán nézte, ahogy magának és az apjának is tölt, és ízlés szerint tejet meg cukrot ad hozzá. Lord Collins jóformán rá se nézett, úgy vette el tőle. Végül egy kis tál cukormázas aprósüteményt tett az asztalra, majd fogta a csészéjét, és ismét elfoglalta a helyét.

Robert azt gondolta volna, a vakság egyet jelent a tehetetlenséggel, ám ezt a nőt hallotta zongorázni, látta, ahogy kecsesen járkal a szobában, és frissítőt szolgál fel, mint bármely hozzáértő háziasszony. Csodálta, ugyanakkor sajnálta is, amiért soha nem lehet normális élete.

– Talán furcsállja a kérdésemet, uram – szólalt meg lassan

Mrs. Blake –, de ott volt a férjem mellett, amikor meghalt?

Robertet emlékek rohanták meg. Sötét éjszaka a dzsungelben, váratlanul rájuk törő támadók hada...

– Igen, asszonyom, ott voltam.

– Sokat... szenvedett?

– Nem hiszem. A fejsérülés gyorsan végzett vele. – Blake a karjaiban halt meg, és Robert megtalálta nála a felesége utolsó levelét, amelyet még nem is volt ideje elolvasni. A következő két évben magánál hordta, és többször is elolvasta az otthoni életet ecsetelő ártatlan, kedves sorokat.

Mrs. Blake a teáját bámulta – nem, nem bámulta, helyesbített magában. De a fejét lehajtotta, és Robert csak találgatni tudta, mit érezhet, bár sejtette: bánatot és talán elkeseredést.

– Örülök, hogy nem szenvedett – mondta végül Mrs. Blake.

Az apja szinte türelmetlenül nézett rá.

– Ez a bánat már a múlté – jelentette ki. – Fölösleges ezen tépelődni, már a gyászév is lejárt.

Mrs. Blake ajka egy pillanatra megfeszült, és Robert arra következtetett, hogy az apja és ő nem ugyanúgy reagáltak Blake halálára.

Lószerszám csörgése és paták koppanása hallatszott be halványan, és Lord Collins kinézett az ablakon. Kétkerekű kocsij hajtott el a ház mellett és fordult be a sarkon. Egy inas hajtotta, mellette egy dáma ült.

– Á, megjött a kisebbik lányom – mondta elégedetten. – Boldog lesz, hogy megismerheti önt, Knightsridge. Szólok is neki, hogy igyekezzen. – Fölkelt, és kitotyogott a szobából.

Mrs. Blake belekortyolt a teájába, mielőtt erőltetett mosollyal megjegyezte:

– A húgomat már több éve bevezették a társaságba.

– Ám nem olyan sikerrel, mint azt remélték, annak alapján, milyen sebesen távozott az apjuk.

Mrs. Blake arca felderült, és bármily halvány is volt a mosolya, Robert nyelve megeredt tőle.

– Most, hogy így magunkra maradtunk, Mrs. Blake, szeretném, ha tudná, hogy mint a férje barátja, szeretnék valamiképpen a szolgálatára lenni. Blake egyszer megmentette az életemet, de én erre nem voltam képes. Adósa maradtam. Könnyítene rajtam, ha tehetnék önért valamit.

Arra számított, hogy az asszony nem fog sokra tartani egy ilyen ajánlatot. Végtére is egy vak özvegy, akinek megvan a kényelmes élete a családjá körében.

Mrs. Blake lassan letette a csészejét, és Robert most először érezte úgy, hogy élénk érdeklődéssel fordul felé, még akkor is, ha nem néz rá. Ám szeme így is igézően csillogott, és a teste lassan megfeszült.

– Komolyan mondja, uram? – kérdezte fojtott hangon. – Kérhetek öntől egy szívességet?

Robert is letette a csészejét, és közelebb hajolt.

– Ami módomban áll, megteszem.

– Nem tudok kiszabadulni innen – mondta a nő, és szenvtelen hangja ellentétben állt meghökkentő szavaival. – Megörököltem a férjem birtokát, de apám nem hajlandó megengedni, hogy ott éljek, noha huszonöt éves vagyok, és

hosszú ideje én vezetem ezt a háztartást. Senki nem akar szembeszállni velem. De ön, uram, megteheti. Segít nekem?

2. fejezet

Audrey Blake tisztában volt vele, hogy a kérése túlságosan nyílt, túlságosan udvariatlan – de már nem törődött vele. Mindenre el volt szánva, és Lord Knightsbridge érkezése talán az egyetlen lehetősége. Kellemes embernek tűnt, a hangja zengő, férfias, és minden bizonnyal volt benne együttérzés és igazságérzet, ha ilyen messzire eljött, hogy felajánlja a szolgálatát.

– Nem vagyok nyomorék, uram – folytatta sietve. Egyelőre nem hallott hangokat az előtérből, de nem maradhatnak sokáig kettesben. – És bolond sem vagyok. Lennének mellettem szolgálak, akik segítenek, és a komornám, aki, ha kell, helyettem is lát. És én is emlékszem rá, hogyan néz ki a világ. Hétévesen vesztettem el a szemem világát, skarlátban, de azóta is minden éjjel felidézem magamban a családtagjaim arcát, az otthonom alaprajzát.

– Csakhogy olyan helyre menne, ahol mindez mit sem érne – emlékeztette finoman Robert.

– Ön katona, uram. Nem vágyott új helyeket felderíteni, ahol még sohasem járt? Én miért lennék más? Amellett az a ház az *enyém* – tette hozzá nyomatékkal –, még akkor is, ha apám el akarta hitetni velem, hogy a férjem egy távoli rokona örökölte. Írtam az ügyvédnek, és kiderült az igazság. Nem akarok életem végéig a húgom társalkodónője lenni, akit koloncként visz magával a házasságba, mint valami szegény

rokont. Mert ez a tervük velem, az egész családnak, amikor éppen nem elrejtteni próbálnak.

Hallotta, hogy a férfi levegőt vesz. Nyugalmat erőltetett magára, noha alig bírt uralkodni a keze remegésén. Itt volt a lehetőség – hacsak a gróf nem tagadja meg tőle a segítségét, annak ellenére, hogy állítólag úgy érzi, tartozik neki.

Bizonyára ő is hallotta a lépteket az előtérben, mert lehalkította a hangját és sietősen felelt:

– Meggyőzőek az érvei, Mrs. Blake, és megértem a csalódottságát. De nem ismerem önt, sem a helyzetét. Lehet, hogy többet ártanék, mint amennyi jót tennék.

Közelebb hajolhatott, mert Audrey megérezte friss levegővel átítatott ruhái illatát.

– Akkor maradjon – mondta neki. – A fivérem vadászatot tart a barátaival a következő napokban. A családom megtisztetésnek venné a jelenlétét. Különösen Blythe húgom – tette hozzá épp csak egy csöpp gúnnyal a hangjában. – Majd meghívom, ha apámnak vagy a húgomnak nem jutna eszébe. És akkor megismerheti a családomat, akik azt hiszik, tudják, mi jó nekem, miközben felnőtt, értelmes nő vagyok, nem pedig tehetetlen nyomorék!

– Rendben van, maradok.

– Köszönöm, uram.

Akkora megkönnyebbülést érzett, hogy megcsörrent a csésze az alátéten, amikor újból kézbe vette. Mindazonáltal lassan, közömbösen szürcsölgette a teát, amikor nagy ruhasuhogással megérkezett Blythe, akinek fürge lépteit az apjuk súlyos lábdobbanásai kísérték.

A párnázott szék nyikorgása jelezte, hogy Lord Knightsbridge fölállt.

– Knightsbridge – hallatszott az apjuk mesterkéltén vidám hangja –, hadd mutassam be a lányomat, Miss Blythe Collinst.

– Örülök, hogy megismerhetem, Miss Collins.

A szép nők mindig rokonszenvet és csodálatot váltanak ki a férfiakból, és a gróf hangjából is ez csengett ki. Noha Audrey utoljára két éves korában látta Blythe-ot, jól emlékezett szép, loknis barna hajára, és a bájos gödröcskékre az arcán, amikor mosolygott. Születése pillanatától úgy dédelgette, mint egy játék babát, és boldogan gondozta, öltöztette az anyjuk szeretetteljes felügyelete mellett. Mindkét kislány elkapta a skarlátot, de csak Audrey láza szökött olyan magasra, hogy elvesztette a látását. Ettől fogva megváltozott a kapcsolatuk. Az apja és a testvérei szégyellték a fogyatékoságát, mintha bélyeg lenne a családjukon, amit esetleg a jövő generációk is örökölhettek.

Amíg élt az anyjuk, ő gondoskodott róla, hogy Audreyval úgy bánjanak, mint bármely normális gyerekkel, és bizonyos harmóniában teltek az évek. Ám az anyjuk meghalt hét évvel ezelőtt. Audrey látogatásait a külvilágban fokozatosan megkurtították, mintha kísértet lenne, akit nem szabad látni. Blythe viselkedése egyre jobban hasonlított az apjukéra, aki tolerálta Audrey vakságát, főleg azért, mert más képességei a hasznára voltak. De hogy úgy bánjon vele, mint egy apa a normális lányával? Azt már nem. Csak Blythe mehetett látogatóba a szomszédokhoz, vagy utazhatott föl Londonba. Mivel Audrey gondoskodott a háztartásról, Blythe szabadon

koncentrálhatott a férjkeresésre.

Audrey sosem járt még a falujuk határán túl. Nem voltak barátnői, a drága Mollyt leszámítva, aki a dajkája lánya volt. Kiskoruk óta együtt nőttek fel, és most Molly volt a komornája és titkára, egyetlen vidám alakba gyúrva.

Vajon jobb lenne a helyzet, ha egyedül élne a saját otthonában? Vajon a családjával ellentétben az idegenek nem kételkednének benne? Ezt Audrey nem tudhatta, de azt igen, hogy legalább szabadon azt tehetne, amit akar, oda mehetne, ahova akar. Ez is távoli, elérhetetlen álomnak tűnt még délelőtt – mielőtt Lord Knightsbridge megérkezett.

Tudta, hogy a húga nyilván mélyen pukedlizik egy főnemes láttán, és a pihegő „részemről a szerencse, uram” alapján feltételezte, hogy a gróf jó megjelenésű lehet, és nem lenne túl öreg Blythe-hoz.

Az apjuk még azt a fáradságot se vette, hogy elmondja Blythe-nak a gróf látogatásának okát.

– Knightsbridge most tért vissza Indiából. Őfelsége lovasságánál szolgált.

– Ó, milyen izgalmas és veszélyes élet lehetett! – álméltkodott Blythe lelkesen.

Vajon nem hallja, milyen elkeseredés cseng ki a hangjából, tűnődött Audrey. Egyszer megpróbálta figyelmeztetni, de Blythe félresöpörte az aggályait, mondván, semmit sem tud a flörtölésről. Viszont Audrey hallotta, amikor valaki bolondot csinált magából.

– Megtisztelő feladat, ha az ember a hazáját szolgálhatja – felelt a gróf komolyan –, de nem gyengéknek való élet. Húsz-

évesen örökölt meg a grófi címet – tette hozzá kis habozás után –, de nem voltam még elég érett hozzá. Úgy véltem, egyedül a hadseregben szerezhetem meg a kellő tapasztalatot. És kiváló alkalmazottaim voltak, akik távollétemben is gondoskodtak a birtok működéséről.

Ó, más is van itt a háttérben, gondolta Audrey, de természetesen nem volt olyan udvariatlan, hogy rákérdezzen.

– Nem kell a katonaságról beszélünk – mondta Blythe erőltetett vidámsággal. – El tudom képzelni, hogy nem akar mást, csak elfelejteni.

– Néha szeretném – felelt a gróf csendesen.

Audrey megborzongott, olyan üresség csengett ki a hangjából.

– De nem feledkezhetem meg a barátaim emlékééről, akiket elveszítettem – folytatta. – Ezért is vagyok itt, hogy tiszteletemet tegyem katonatársam, Mr. Blake özvegyénél.

– Ó, ezt nem tudtam – motyogta Blythe.

Audrey már hallotta, ahogy kattognak a fejében a fogaskerekek, miközben feldolgozza a hírt, hogy egy újabb férfi van kapcsolatban Audreyval a néhai férjén túl. És Audrey akarta ezt az új kapcsolatot. Nem akart fájdalmat okozni Blythe-nak, de most az egyszer önmagára kellett gondolnia.

– Remélem, nem úgy tervezte, hogy egy csésze tea után egyből távozik – harsogott Lord Collins. – A fiam vadászatot tart, több fiatalember érkezik vendégségbe. Maradjon ön is, Knightsbridge! Bőven van hely.

– Elfogadom kedves ajánlatát, uram – felelt a gróf ígéretéhez híven. – Kilenc év távollét után jót fog tenni, ha

felújítom az ismeretséget más fiatal férfiakkal.

– Ó, annyira örülök! – lelkendezett Blythe.

– Talán szeretne visszavonulni és fölfrissülni vacsora előtt – szólalt meg Audrey.

Néha jó volt, hogy nem láthatta a húga haragját, amiért ilyen gyorsan ellopja tőle a grófot.

– Nyilván látszik rajtam az út pora – felelt a férfi könnyedén, aztán elkomorult a hangja. – Bocsásson meg, Mrs. Blake, természetesen ön nem láthatja...

– Gróf úr – vágott a szavába föltartott kézzel Audrey –, szófordulatok nem bántanak meg, ne aggódjék. Bizonyára nincs hozzászokva, hogy vakokkal érintkezzen. – De azért megkönnyebbüléssel nyugtázta a figyelmességét. Végére is egy idegen, akit az imént kért meg arra, hogy vigye el az otthonából. Talán nem árt, hogy *kölcsönösen* megismerik egymást.

És nem teljesen idegen – Martin barátja volt. Ami nem kimondottan jó ajánlólevél.

– Nagyon megértő, asszonyom.

– Szólok egy inasnak, hogy kísérje a szobájába. – Audrey fölállt. Mindig gondosan ügyelt rá, hogy olyan helyen üljön, ahol nem kell átbotladoznia másokon, ha ki akar menni. Az ajtóhoz érve kilépett, és utasításokat adott az inasnak.

Hallotta, hogy a háta mögött a társaság föláll, miközben Lord Knightsbridge még egyszer köszönetet mond az apjuknak, majd követi őt az előtérbe.

– Jó pihenést, gróf úr! – szólta utána Blythe.

Pár pillanatig mind csöndben maradtak, míg a gróf léptei

elhaltak a lépcsőn. Aztán a húga izgatott suttogása hallatszott:

– Ó, Apám! Egy gróf...

Audrey hallotta, hogy az apjuk összedörzsöli a kezeit.

– Hallottam már Knightsbridge-ről – mondta. – Nem foglalta el a helyét a Lordok Házában az elmúlt kilenc évben, de azért kering róla egy pletyka.

– Miféle? – tudakolta Blythe.

Audrey nem akart mendemondák terjesztésében részt venni, de nem tudott közömbösséget színlelni.

– Azt hiszem, sokan túlságosan arrogánsnak tartották, amikor húszévesen megörökölte a grófi címet.

– A jelek szerint a katonaság ebből kigyógyította – vetette ellen Blythe.

– Az idő és a tapasztalat is segít – tette hozzá Audrey.

– Volt valami üzleti vállalkozás, egy befektetés, ami csődöt vallott, és az egyik érdekelt öngyilkos lett. Akkor vásárolt magának tiszti rangot az ifjú gróf.

– Ez még nem bizonyít... semmit – vonta össze a szemöldökét Audrey.

– Nem is gondolja senki, hogy szerepe lett volna annak az embernek a halálában – jelentette ki harsány magabiztossággal Lord Collins.

– Akkor a befektetés volt kétséges? – kérdezte Audrey óvatosan. Lehet, hogy egy gátlástalan ember segítségére számít?

– Ezzel neked nem kell foglalkoznod, Audrey – felelt az apja.

Egész életében ezt hallgatta.

– Egyébként nem, semmi galádságra nem derült fény.

Csupán rossz döntés volt.

– Még csak húszéves volt – szólt közbe Blythe. –

Húszévesen bárki követhet el hibákat.

Audrey nem állhatta meg, hogy ne emlékeztesse:

– Te is annyi vagy.

– Ah! – nyögött föl Blythe. – Szörnyű vagy! – Azzal

kimasírozott, topánkái a lépcsőn csusszantak.

Audrey felsóhajtott, és követni akarta.

– Beszédem van veled – hallatszott az apja hangja.

Audrey megdermedt.

– Elrendelhetném, hogy maradj a szobádban – jelentette ki Lord Collins fensőbbes hangon, miután gondosan bezárta az ajtót.

Audrey úgy harapta össze a fogait, hogy belesajdult az állkapcsa. Aztán megnyugtatta magát. Sikerült felkeltenie Lord Knightsbridge érdeklődését, ebben biztos volt, és a férfi kötelességének érzi, hogy tegyen érte valamit. Ha szobafogságra ítélik, a gróf legalább látja, hogy muszáj segítenie. *Nincs vesztenivalóm*, biztatta magát. Ezzel együtt nem szeretne volna, ha a szobájában kell maradnia, ha csak távolról hallhatja mások jókedvét, és még arra sincs lehetősége, hogy ott üljön közöttük.

– De az csak szóbeszédnek adna tápot a vendégek között, lévén, hogy Knightsbridge már találkozott veled – folytatta az apja, és nagyot sóhajtott. – Így kénytelen vagyok megbízni benned, és remélni, hogy körültekintően fogsz viselkedni a

gróffal. Engedd a húgodat tündökölni! Neki is kijár az esély.

– Apám! Ez egy gróf. Egy vak nő legfeljebb szánalmat ébreszt benne. Nem jelentek veszélyt Blythe számára.

– Ügyelj rá, hogy így is legyen! – intette az apja. – Volt már példa az ellenkezőjére.

Audrey érezte, hogy közelebb lép hozzá. Ámbár soha nem bántotta tettelesen, az a tény, hogy uralta a teljes életét, éppen elég fenyegetést jelentett. Mintha hirtelen elfogyott volna körülötte a levegő. Megcsapta az orrát a kölni illata, amivel az apja az izzadságszagát leplezte.

– Óvtalak Blake-től – emlékeztette vagy ezredszer.

– És igazad volt. – Audrey igyekezett palástolni a dühét, és alázatos hangot megütni. – Hidd el, olyan lecke volt, amit nem felejték el.

– Helyes. – Lord Collins odébb lépett. – Milyen vacsorát terveztél az ifjú vendégeknek?

Audrey röviden és szenvtelenül vázolta a menüt, miközben gondolatai a kilátástalan helyzete körül forogtak. A saját apja a szobájába zárná, ha nem félne a pletykától, és nem látná hasznát a vendégek körül. Megtörtént már korábban, hogy nyomorult módon raboskodott a szobájában, teljesen magányosan, Mollyt leszámítva. Valahányszor már azt hitte, hogy immunissá vált az apró megaláztatásokkal szemben, a családjának mindig sikerült újból megbántania.

– Te is fáradtnak látszol – mondta hirtelen az apja. – Pihened kellene. Nem szeretném, ha Blythe-nak kéne a vacsora lebonyolításával foglalkoznia. Neki az a dolga, hogy társalogjon, és szórakoztassa a vendégeket.

– Tényleg fáradt vagyok kissé – sóhajtott Audrey. – Visszavonulok egy órácskára a szobámba.

De amikor ott volt, nem bírt pihenni. Molly segítségével kibújt a ruhájából, és egy fésülködőköpenyt vett az alsóruhája fölé, amiben jobban le lehetett feküdni. Közben a komorna a fiatalemberekről fecsegett, akik megérkeztek, összesen négyen. Molly szintén huszonöt éves volt, és Audrey emlékezett rá, hogy haja sötétszőke és orra szeplős. Egyszer félénken megkérdezte tőle, hogy most is olyan-e, mire Molly nevetett, és azt felelte, hogy időközben a szeplők szétszaladtak az egész arcán. Audrey elmagyarázta neki, hogy tudja, az emberek, akiket hétevesen látott, biztosan megváltoztak, de ezt ő nem láthatja. Erre Molly azt mondta, hogy érintse meg az arcát, érezze a különbséget. Audrey döbbenten tapasztalta, hogy ujjai tényleg „érezik” Molly pisze orrának és gömbölyű orcáinak körvonalát, és képes elképzelni, hogyan nézhet ki. De bármennyire is hálás volt a figyelmességéért, tudta, senki mástól nem kérhet ilyen bizalmas szívességet, főleg nem a családtagjaitól. Meg kellett elégednie azzal, amire emlékezett belőlük.

Akkor figyelt föl, amikor a komorna megjegyezte:

– A hallban láttam egy pillanatra a gróf urat is.

– Hogy néz ki? – kapott a szón Audrey kissé túl lelkesen. Most olyan volt, mint Blythe.

– Ne rángassa a fejét, Miss Audrey, amikor a haját próbálom kifésülni.

Évek óta próbálta rávenni a lányt, hogy szólítsa a keresztnevén, de az ellenállt, habár abban egyetértett, hogy a

„Mrs. Blake” túlságosan is hivatalos lenne közöttük. A kapcsolatuk messze túlment úrnő és szolga viszonyán. Molly volt a legjobb barátnője, közelebb állt hozzá, mint a saját húga. Ő volt az egyetlen, akivel önmaga lehetett, akinek ostoba kérdéseket tehetett fel, aki előtt hibákat véthetett. A családja előtt mindig a legjobb formáját kellett hoznia, mert félt, hogy különben elkezdik megint rokkantként kezelni. Az anyja véget vetett ennek, de amióta meghalt, Audrey sosem érezte biztonságban magát. Már várta, hogy valaki azt javasolja, az olyannak, mint ő, kórházban lenne a helye.

– Várjon, kisasszony, bujkál még itt egy hajtű.

Audrey a fogát csikorgatta, amíg Molly ki nem húzta a beakadt hajtűt.

– Szóval?

– Hm, nagyon érdeklődik a gróf úr iránt. Kíváncsi lennék, miért.

Audrey nem mondhatta el neki az igazságot – még nem. Még Molly is úgy vélné, túl nagy kockázatot vállal, amikor egy idegenre bízta magát.

– Hallom, hogy Blythe érdeklődik iránta. Őmiatta vagyok kíváncsi.

– Reméli, hogy a gróf révén végre megszabadul a húga gondjától?

Audrey nevetett.

– Túlságosan jól ismeresz, Molly. Szóval mondd el, hogy néz ki, hadd döntssem el, megfelel-e Blythe elvárásainak.

– Ó, de még mennyire – felelt vidáman a komorna. – Fiala, jóképű, és még gróf is.

– Erre én is rájöttem a húgom izgatott csacsogását hallva.
Molly nevetett.

– Nos, ha pontosan akarja tudni... feketénél is feketébb a haja, mint egy árnyék az éjszakában.

– Szerintem az ír históriák beszélnek belőled.

A komorna horkantott.

– Ez bók, Miss Audrey, maga is tudja. Ami a grófot illeti, a szeme átható zöld, ragyogó. Gondoljon a lóherére, olyan a színe. A szeme meg a szája sarkában kis ráncok vannak, mint aki sokat nevet, ami véleményem szerint jó jel egy férfinál.

Ha sokat nevet, az tényleg jó. Bizonyára túljutott a tragédián, ami az üzlettársa életébe került. Audrey tagadhatatlanul kíváncsi volt, de ez olyasmi, amit sosem fog feszegetni.

– Amilyen nagy tapasztalatod van a férfiakkal – felelt komolyságot színlelve.

– Emlékszik? – kuncogott Molly. – A mamámnak volt ez szavajárása.

– Nem igazán emlékszem, de rá vallana. – Audrey egy sóhajjal adózott drága dajkája kedves emlékének, aki, akárcsak az anyja, mindig úgy kezelte, mint egy normális gyermeket, ragaszkodott hozzá, hogy adjon magára, és még a járása is olyan legyen, mint egy hölgyé, akkor is, ha közben a kezét a falon tartva tájékozódik.

– Jól hallottam, hogy a gróf ismerte az ön férjét? – kérdezte Molly.

– Egy ezrednél szolgáltak Indiában. Tudod, hogy Martin nem sokat írt – jegyezte meg szárazon –, de a grófot említette.

Ugyanabból az egyházközségből származnak. A gróf vidéki rezidenciája pár mérföldre van Martin házától.

– Vagyis az ön házától – mondta Molly halk, komoly hangon.

– Igen, az én házamtól. Csak futólag említette a grófit, mint kiváló lovast. Talán azt is írta, hogy bátor. Már amennyire Martin véleményére adni lehet.

– Hm. – Molly újból végighúzta a kezét Audrey hosszú haján. – Nos, szerintem most már tegye azt, amit az apjának mondott, és pihenjen. Csak hunyja be a szemét.

– Úgyse tudok pihenni. Jönnek a vendégek.

– És végre maga se marad ki belőle. – Megszorította Audrey vállát. – Tudja, hogy Mrs. Gibbs gondoskodik róluk. Túl keményen dolgozik, Miss Audrey. Be kellene fognia Miss Blythe-ot, hogy segítsen.

Ám mindketten tudták, hogy úgysem teszi. Nem csak azért, mert Blythe nem figyelne oda, és nem látná el rendesen a rá bízott feladatot – Audrey egyszerűen félt, hogy ha nem teszi magát nélkülözhetetlenné, egyszerűen pokrócot terítenek a térdére, mint egy öregasszonynak, és soha többé nem engedik, hogy bármit csináljon.

Amikor Molly távozott, odaült a félig nyitott ablak mellé, amelyen át hűs, őszi levegő áradt be. Emlékezett a kilátásra, szándékosan gyakran felidézte, hogy az emlék ne halványuljon el. A házat körülvevő park mindig üde volt és zöld, de ezen az oldalon kedves kert terült el kanyargós utakkal, amelyeket Audrey betéve ismert. A távolban sövénykerítéssel elválasztott földek hullámszerűen, a tavaszi

vetést már learatták, az őszi búzának szántanak.

Ám hiába próbálta a táj felidézésével elterelni a figyelmét, gondolatai visszakanyarodtak Martinhoz. Az apja valóban figyelmeztette, elmélkedett, de nem akart hinni neki, azt gondolta, merő önzésből otthon akarja tartani – és tévedett. Martin egy régi iskolatársát látogatta meg a falujukban, amikor Blythe első bálját tartották. Blythe azt hitte, minden férfi őrá fog figyelni, ám Martin Audreyt választotta. Valahol tartott tőle, hogy a húga soha nem fogja megbocsátani, hogy ilyen gyorsan férjet „fogott” magának. Most már értette, hogy különösen fogékony Mr. Blake közeledésére, mert az anyja halála után úgy érezte, senki sem szereti, és hálás volt, hogy valaki értékeli a bátorságát. És nem voltak illúziói, tényleg, soha nem ígértek szerelmet egymásnak, és tudta, hogy Martin kisebbik fiú. De az meg nem fordult a fejében, hogy abban a pillanatban, amint ráteszi a kezét a hozományára, Martin tisztí rangot vásárol magának, és elmegy „világot látni”, őt pedig itt hagyja a családjánál. Végre fölcsillant előtte a szabadság lehetősége, de nyomban kegyetlenül megfosztotta tőle.

Természetesen az apja nem engedte meg, hogy elköltözzön Martin házába, sem akkor, sem most. De az esküvőt megelőző hetekben arról álmodozott, hogy saját háztartása lesz, hatalmában áll azt tenni, amit akar, oda *menni*, ahova akar. Ehelyett az élete alig változott – egészen addig, amíg rá nem jött, hogy gyermeket vár.

Mérhetetlenül boldog volt, hogy a nem éppen emlékezetes nászéjszakájuk ilyen drága kincssel ajándékozta meg. Az apja

majdhogynem bosszankodott, a húga szinte rettegett, de Audrey nem. Teljesen biztos volt benne, hogy meg fog birkózni a feladattal, tudta, hogy ha lesz egy gyermeke, akit elhalmozhat a szeretetével, akkor örökre megváltozik az élete. A gyermek növekedett benne, első mozdulatai olyanok voltak, mint egy lepke szárnycsapásai. Hamarosan, mintha szökni akart volna, és Audrey imádta érezni apró lába rúgásait.

Ekkor érkezett a hír, hogy Martin meghalt. Nem viselte meg túlságosan, hisz nem szerették egymást. Viszont a gyermeknek nem lesz apja, és lehet, hogy nem engedik meg, hogy úgy nevelje föl, ahogy akarja. Az apja még el is veheti tőle. Ettől rettegett, amíg be nem következett a legrosszabb. Túlságosan korán megindult a szülés, és a gyermek meghalt.

Hónapokig elkeseredésben élt, különösen, amikor a bátyja megkönnyebbülésének adott hangot, amiért legalább nem hoz világra egy vak gyermeket. Hát mindenki azt kívánja, bár meg se született volna? Amikor rájött, mennyire veszélyes irányt vesznek a gondolatai, inkább a birtokra összpontosított, amit örökölt, ahol a maga ura lehet, független, és többé nem kell földnia önmagát.

De mindebből semmit sem akart elmondani a grófnak, mert nem szerette volna, ha szánalmat érez iránta. Nem a szánalmára volt szüksége, hanem a segítségére – legalábbis, amíg megbízhatónak tűnik.

De miként vegye rá, hogy vigyen el egy vak nőt az otthonából, az apja akaratával szembehelyezkedve?

3. fejezet

Robert vacsora előtt lement a szalonba. Blythe Collins hercegnőként ragyogott az udvartartása közepén, Mrs. Blake viszont nem volt látható. Nem akarják, hogy útban legyen? – tűnődött bizonytalanul. Rajta kívül öt fiatal férfi volt jelen, és mind kíváncsi tekintettel fordultak felé. Némelyik még ismerősnek is tűnt. De mindenki mást megelőzött Lord Collins. Egy fiatalembert hozott magával, aki erősen hasonlított rá az orra és az enyhén vastagodó dereka tekintetében.

– Hadd mutassam be a fiamat, Edwin Collinst.

Robert meghajtotta a fejét a korban hozzá közel álló fiatalember felé, akinek barátságos, érdeklődő arckifejezése nem olyan emberre vallott, aki akarata ellenére fogva tartja a húgát. Robert emlékeztette magát, hogy tárgyilagosan kell szemlélnie mindkét oldalt.

– Jó estét, uram – mondta Collins. – Kedves öntől, hogy meglátogatta a húgomat. Audrey jól van, nem igaz?

Robert félrebillentette a fejét.

– Ezt ön nyilván jobban tudja.

Collins pislogott.

– Igen, igaza van, persze. Jöjjön, hadd mutassam be a barátaimat! Talán van közöttük, akit ismer, másokat viszont még nem.

Robert hagyta, hogy odavezesse a Miss Collins körül

csoportosuló férfiakhoz. Többen közülük ugyanakkor jártak Cambridge-be, amikor ő, mások viszont csak az elutazása után jöttek Londonba. Bár társalgásba elegyedett velük, nemigen bírt odafigyelni, miután meglátta, hogy Mrs. Blake bejön a szobába.

Bot nélkül közlekedett, csupán időnként húzta végig a kezét a falon vagy egy bútordarabon. Robert megfigyelte, hogy a fal mellett marad, és arra gondolt, talán azért, hogy ne ütközzön bele véletlenül egy vendégbe. Felé fordultak a fejek, és több fiatalember is érdeklődött a kiléte felől. Hát még a fivére barátai sem ismerik, csodálkozott Robert. Mrs. Blake megtalálta a széket, amelyet keresett, és leült.

– Ő a vak húgom – mondta Edwin Collins. – Ragaszkodik hozzá, hogy mindent egymaga csináljon, úgyhogy nem kell aggódni miatta.

De azt nem érdemli meg, hogy bemutassák, gondolta Robert döbbenetben. Épp azon volt, hogy kimentí magát, és odamegy hozzá, amikor Blythe Collins megszólította.

Mintha csak kitalálta volna a szándékát, Mrs. Blake arcán alig észrevehető mosoly suhant át. Vagy csak rájött, hogy a húga magának követeli a figyelmét?

Miss Collins a kezét nyújtotta, és Robert udvariasan fölé hajolt. Blythe sötétbarna haja dús, göndör fürtökben keretezte az arcát, fényesen és puhán. Neki is hegyes álla volt, mint a nővérenek, de törékenyebb alakja. A nővére aranyszínű szeme helyett az övé világosbarna volt, és vidám csillogása jelezte, mennyire élvezzi, hogy a férfiak érdeklődésének középpontjában lehet. De hát fiatal volt, és Robert nem róttá

föl neki, hogy szórakozni vágyik.

– Jó estét – köszöntötte nyájasan.

– Annyira örülök, hogy itt maradt nálunk, gróf úr! A bátyám mindenkit bemutatott?

– Igen, be. Alig várom, hogy versenyre keljünk, és próbára tegyem a céllövő képességemet.

– Ó, azok a szegény madarak! – mondta Blythe, és szinte kuncogott. – De be kell vallani, fenséges ízük van.

Robert mosolygott.

– Akkor igyekezni fogok, hogy a vacsoraasztal tele legyen finom falatokkal.

– Katona lévén biztos nagyszerű céllövő. Nem is árt a bátyámnak a kihívás, a barátait mindig megveri.

– Ó, de hát ő a házigazda. Majd igyekszem igazságos lenni.

Robert ismét Mrs. Blake felé nézett, aki mozdulatlanul ült, derűs arccal, előrebillentett fejjel, mint aki azt hallgatja, mi zajlik körülötte. Továbbra se ment oda hozzá senki.

– Idekísérjem a nővérét, Miss Collins? Talán innen nem is látja, hogy bejött.

A fiatal nő szeme sötéten felvillant.

– Audrey nem élvezi úgy a társaságot, mint a magunkfajta. Kérem, bocsássa meg a félénkségét, uram!

– Ezen nincs mit megbocsátani. El tudom képzelni, milyen nehéz lehet nem látni mást, csak feketeséget, és hátrányos helyzetben lenni mindenki máshoz képest. Ennek ellenére nagyon magabiztosan mozog.

– Ismeri a ház minden zugát. Isten ments, hogy odébb toljunk akár csak egyetlen bútort is.

– Észszerű elővigyázatosság. Szép önöktől, hogy ilyen figyelmesek.

Miss Collins alig észrevehetően megrándult. Láthatóan tudatában volt a helyzetnek. Csak hát könnyű az apjuk viselkedését utánozni, ha valaki úgy nő föl, hogy a testvére vak. Könnyű, igen, ugyanakkor elszomorító, különösen, mivel az életkora és az együttérzés mást diktálnának.

– Mindazonáltal, nem tudok önfeledten szórakozni, amikor tudom, hogy magányos. Bocsásson meg, kérem!

Robert meghajolt, és ezúttal Blythe nem tudta jól palástolni a haragját. Mint aki féltékeny a saját testvéreire! De aztán Robert számolt egy kicsit. Blake friss házasként érkezett meg Indiába, és Miss Collins akkortájt kerülhetett eladósorba. Lehet, hogy épp csak bevezették a társaságba, és azt kellett tapasztalnia, hogy nem őneki, hanem a vak nővérenek sikerül behálózni egy kérőt?

Átvágott a társaságon, és odaért Mrs. Blake-hez, aki valamiképp észrevehette a közeledését, mert várakozásteljesen fölemelte a fejét.

– Jó estét, Mrs. Blake.

– Jó estét, Lord Knightsbridge.

– Elárul a hangom?

– És az udvariassága. Remélem – tette hozzá halkán –, most már látja, hogy nem túloztam el a problémámat.

Segítségre szorul – ez világos. De honnét tudhatná, mivel teszi neki a legjobbat? Robert nem szerette bizonytalannak érezni magát.

Mielőtt bármit mondhatott volna, a főkomornyik jelentette,

hogy a vacsora tálalva.

Mrs. Blake könnyedén fölállt.

– Odakísérhetem az asztalhoz? Azt hiszem, az elsőbbség joga ezt diktálja.

– Vagyis a húgom nem haragudhat annyira?

– Jól ismeri őt – mosolygott Robert. – Ami természetes.

– Persze. Vacsora közben élvezheti a társaságát, lévén gondoskodott róla, hogy ön mellett üljön.

– Hajdanában sok dolgom akadt cselszövő hölgyekkel, bár lehet, hogy kijöttem a gyakorlatból.

Mrs. Blake elmosolyodott, aztán a mosoly elhalványult.

– Nem szeretném, uram, ha engem is annak tartana.

– Bocsásson meg, eszem ágában sem volt középük sorolni. Csupán azon élcelődtem, mily vonzó tud lenni egy főnemes a hajadon hölgyek szemében.

– Ó, persze, elnézést. Túl érzékeny vagyok.

Robert bevezette az ebédlőbe, majd miután helyet foglalt, helyére tolta a székét. Audrey rámosolygott.

A társaság páratlan számú volt. Robert az asztal egyik végén ült, a házigazda és ifjabbik leánya közelében. Mrs. Blake a másik végén, a fivére jobb oldalán. A bátyja beszélgetni kezdett a tőle balra ülő személlyel, és Mrs. Blake másik szomszédja a tőle jobbra ülővel. Mintha ott sem lett volna közöttük. Robert többször is legszívesebben odakiáltott volna neki az asztal fölött, de tudta, nem örülne a feltűnésnek.

Ami azt illeti, így is sokan tekintettek felé, nézték, ahogy eszik, és Robert azon kapta magát, hogy a fogát csikorgatja, noha ő is ugyanezt tette. Az inas, amikor körbehordott egy-

egy fogást, sűgott valamit Mrs. Blake-nek, miközben gondosan elhelyezte az ételeket a tányérján. Mrs. Blake normálisan evett, és a kíváncsi pillantások végűl elhaltak.

A vacsora egyre kínosabb lett, mert hiába beszűlt neki Miss Collins Londonról meg a vidékrűl meg az esetleges közűs ismerűsűkrűl, Robert egyre csak Mrs. Blake-et figyelte, és azt várta, hogy véget érjen az étkezés. Ez valószínűleg nem tett jűt Miss Collins hangulatának, ám Robert nem igazán óhajtott a kedvében járni. Végűl a hűlgyek visszavonultak a társalgűba, míg a férfiak ott maradtak dohányozni, és egy ital mellett megtervezni a másnapi vadászatot. Robert nem sokat szűlt hozzá, azon kívűl, hogy csendesen elismerte, hogy lűvészet terén valószínűleg kihívást jelent számukra. Olyan... fiatalnak tűntek mind, noha tűbben közülűk egyidűsek voltak vele. Talán a „fiatal” nem is jű szó, a „naiv” jobban tűkrűzné a helyzetet. Egy-egy Franciaahonba vagy Itáliába tett kiruccanást leszámítva ezek a férfiak nem járták be a világot, sosem tették kockára az életűket. Magától értetűdűnek tekintették az életműdjukat, a családjuk nyűjtotta biztonságot. Robert nem hibáztathatta őket, hisz valamikor ő is ilyen volt.

Ám azűta megtapasztalta a csata elűtti várakozást, amikor az ember körülnez, és azon tűnűdik, melyik katonatűrsa – barátja – fog életben maradni. Megismerte a gyűzelem mámorát és a halál borzalmas, fájű ürességét. Az éhséget és a hideget – majdnem lefagytak a lábujjai az afgán hegyek között, amikor elfoglalták Kabult. Mindazonáltal ez volt a legsűlyosabb sérűlése. Mår-mår úgy érezte, varázslatos műdon sebezhetetlen. És talán épp ez védte meg, némely

barátjával ellentétben.

Audrey hallotta, hogy Blythe bejön a társalgóba, nem a szalonban várja meg a férfiakat, és tudta, hogy ez zenés estét jelent. Nem hibáztatta, hogy be akarja mutatni a zongoratudását, hisz egy ifjú hölgytől ezt el is várták.

Ám hamarosan azt kívánta, bárcsak kitalált volna valami ürügyet, amivel kimehetne a konyhába. Blythe ugyanis fagyosan hallgatott. Audrey el se tudta képzelni, mit csinál, amíg fojtott szitkozódását nem hallotta. Aha, a hímzés. Mindig megszúrta az ujját, amikor izgatott volt.

Sejtelve sem volt, miért ilyen feldúlt a húga, miután nemrég az ő hangja és kacagása töltötte be az ebédlőt. Lord Knightsbridge nevetgélését hallva Audreyban feléledt az aggodalom, hogy a családjá a *maguk* oldalára állítja a grófot. De aztán arra gondolt, milyen szívből jövőnek tűnt az ajánlata, hogy segíteni akar őneki, a katonatársa özvegyének. Vajon hihet neki?

Levette az egyik dombornyomásos könyvét a polcról, és olvasni kezdett. A betűk nagyok voltak és kidudorodtak, de így is lassan kellett végighúznia rajtuk az ujját. Sokszor olvasta már ezt a példányt, ám a dombornyomásos könyvek drágák voltak, és nem könnyen fért hozzá a pénzéhez. Általában Molly olvasott föl neki, és együtt élték át az örömet, amit a könyvek világának felfedezése jelentett.

Blythe makacs hallgatása elszomorította és bosszantotta, így végül nem bírta tovább szó nélkül.

– Úgy veszem észre, Edwin vadászata neked is jó mulatság, Blythe.

– Igen.

Legalább válaszolt, még akkor is, ha a hangja rideg és dühös volt.

– Úgy tűnt, a vendégeknek ízlett a vacsora.

– Bókokra vadászol, Audrey?

– Csak próbáltam udvarias társalgást folytatni – sóhajtott Audrey. – A jelek szerint ez a legtöbb, amit tőled remélhetek, és ez elszomorít.

Blythe nem felelt, és mint oly sokszor, Audrey azt kívánta, bárcsak láthatná az arckifejezését. Váratlanul ajtónyílás hallatszott és vidám nevetés, ahogy a férfiak átvágtak az előtéren.

Jókedvűen betódultak a társalgóba, a puszta jelenlétükből Audrey számára ismeretlen férfiaság áradt. Rendszerint megkérték, hogy vonuljon vissza a szobájába, ha a bátyjához vendégek jöttek. Most viszont nem. Ezt Lord Knightsbridge-nek köszönheti. Hallhatta a sok mély hangot, érezhette a különféle kölnik és verejtek szagát, a légáramlatokat, mert a fiatal férfiak mintha nem tudtak volna egy percig se nyugton maradni a vadászat izgalmait várva.

Valaki nekiment a lábának, és fiatal férfihang hallatszott:

– Bocsásson meg, Mrs. Blake!

Audrey majdnem hátrahőkölt a hangerőtől.

– Megbocsátok, uram – felelt szelíden –, ámbár a fülem elleni merényletért is bocsánatot kérhetne.

Nevetés hallatszott több felől is, és szinte beleszédült az elképzelésbe, hogy oly sok ember veszi körül, és nem látja, nem tudja kiszámítani, hol vannak.

Valaki leült mellé, behorpadtak a kerevet párnái. Audrey óvatosan kiegyensúlyozta magát.

– Érdekes könyv, Mrs. Blake.

Lord Knightsbridge, gondolta megkönnyebbülten.

– Valóban az, uram, kimondottan vakok számára készült. Tapintsa meg a betűket, ha akarja.

Úgy tett, ujjai könnyedén végigsiklottak a lapon, ám Audrey így is megérezte a belőlük áradó nyomást a combján. Megborzongott, összeszorította a száját. Mi ez? Micsoda furcsa érzés! Körülöttük folyt a társalgás, megnyugtató volt tudni, hogy senki sem nézi őket.

– Örömmel látom, hogy van módja hozzáférni a könyvek világához.

– Szerencsés vagyok, mert van egy komornám, aki hajlandó esténként órák hosszát felolvasni. Mostanában éppen a világ országait tanulmányozzuk.

– Ó, szóval tudós.

Audrey arca égett – lehet, hogy tényleg a gróf miatt szökik arcába a vér?

– Nem, nem vagyok olyan tehetséges.

– Milyen egyéb időtöltései vannak? – kérdezte a férfi, majd hozzátette: – Ha nem vagyok tapintatlan.

– Az őszinte érdeklődés nem sértő, uram. – Audrey megnedvesítette az ajkát. Tisztában volt vele, hogy a férfi döntését befolyásolni fogja, milyennek festi le magát. Ugyanúgy, ahogy az ő viselkedése is befolyásolja Audreyt. – Szeretek sétálni. Mindennap kimegyünk a komornámmal élvezni a jó levegőt, és edzeni az egészségemet. Lovagolni is

szoktam, bár ahhoz némelykor vezetőre van szükségem.

– Némelykor? – visszhangozta a férfi.

A hangjából kicsengő vidám csodálkozás nem volt leereszkedő.

– A lovam, Erebus ismeri a járást a birtokon, ugyanúgy, ahogy én is.

– Erebus. Görög isten?

– Kiváló memóriája van, uram. A sötétség istene.

– Ó. – A vidámság visszatért. – Ködfelhő, nem ember alakú. Találó. Kérem, meséljen még az időtöltéseiről.

Művelt, állapította meg Audrey elismeréssel.

– A beltéri szórakozások terén olvasás mellett horgolni és kötni szoktam. Köztudott, milyen fontos a kézimunka egy hölgy számára – tette hozzá szárazon.

A gróf nevetett, és többen is elhallgattak.

Hirtelen Blythe hangja hallatszott a csöndben:

– Miről beszélnek, ami ilyen szórakoztató? Osszák meg velünk is!

Audrey meglepődött, mert valahol értette a hűgát. Blythe is tudta, milyen érzés, ha az ember a jövője miatt aggódik. Immár három éve bevezették a társaságba, és noha több alkalmatlan kérőt visszautasított, méltó ajánlatot még nem kapott. Blythe ugyanúgy nem akart ebben a házban megöregedni, ahogy Audrey sem. Erre igyekezett emlékeztetni magát mindig, amikor felbosszantotta a hűga türelmetlen és indulatos viselkedése.

– A kézimunkáról értekezünk, Miss Collins – felelt Lord Knightsbridge.

Valaki föl kacagott.

– Jövendő ifjú gróf létemre nekem szörnyű hobbijaim voltak annak idején – folytatta.

– Ó, meséljen! – unszolta Blythe.

– Tudósnak képzeltem magam, a szellem emberének.

– Mégis katona lett – vetette ellen Blythe. – Az ember azt gondolná, ifjúként a szabadban szeretett lenni.

– Apánk a fivéremet bízta meg, hogy rángasson el a könyveimtől ijjal célba löni vagy vívni.

– A fivére nyilván szívén viselte az ön érdekeit – jegyezte meg Edwin jókedvűen.

Audrey elképzelte, hogy játékosan oldalba böki könyökkel Blythe-ot, de nem őt, mintha egy fogyatékos gonoszág lenne tréfálni.

– Ó, nem csak azt, nagyon szeretett versengeni, lévén idősebb nálam.

– Mégis ön a gróf – mondta Blythe zavarodottan.

– Tizennégy évesen meghalt. Ne, Miss Collins, ne nézzen olyan szomorúan! Régen történt, és azóta úgy képelem, a fivérem nagy élvezettel nézi odafönről az ügyetlenkedésemet.

Szóval más bánat is érte az életben, gondolta Audrey. Talán innen ered az együttérzése.

– Vagy az is lehet, hogy vezérelte önt – mondta Blythe. – Százados lett a hadseregben, nem igaz? És a külseje alapján nem olyanak tűnik, mint aki visszariad a fizikai kihívásoktól.

Audrey önkéntelenül is megpróbálta elképzelni, mit láthat a húga. Végtére is volt valami fogalma a férfiakról, habár a férje

egyetlen éjszaka után elhagyta. Eleinte azt hitte, benne volt valami hiba, amiért ilyen gyorsan elszökött, de idővel rájött, hogy Martin önző ember volt, aki nem sokat törődött övele vagy azzal, hogy eloszlassa egy szűzlány zavarát a nászéjszakán.

Arra viszont emlékezett, milyen volt csontos, sovány teste a hálóing alatt, kellemetlen érintése, ahogy a testéhez nyúlt. De hát biztos nem minden férfi ilyen. Lord Knightsbridge minden bizonnyal fess ember, ha Blythe reakciójából következtetni lehet.

Nem, mintha ez érdekelte volna Audreyt. Lehet csúf is, mint az öreg ördög, ha segít neki. És aztán mehet dolgára, mert Audrey hallani sem akar többé a férfiakról, eleget tűrte a basáskodásukat!

– Ma már valóban szívesen töltöm az időmet a szabadban – ismerte el a gróf. – És jó céllövőnek tartanak. Meglehet, uraim, tartaniuk kell a képességeimtől.

Nevetés hallatszott meg hasonló, önbizalomtól duzzadó válaszok, mind olyan... férfias, olyan izgalmasan szokatlan Audrey számára. Csodálatosnak érezte, hogy részt vehet mindebben, egyedül a grófnak köszönhetően.

Folytatódott a beszélgetés, és Lord Collins megkérte Blytheot, hogy zongorázzék. Rövidesen egy vidám melódia nyújtott háttérrel a társalgáshoz.

– Azt hiszem – dünnyögte a gróf –, most már másokkal is beszélgetnem kell, Mrs. Blake, különben azt fogják mondani, hogy kisajátítom.

– Megértem, uram, de alábecsül. Mindketten tudjuk, hogy

azt hiszik, én sajátítom ki önt.

– És mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz.

Audrey meglepetten érezte, hogy megfogja kesztyűbe bújtatott kezét, és az ajkához emeli. Oly gyorsan történt, hogy talán nem is volt igaz. Remegni kezdett a keze, és szemrehányást tett magának, amiért ilyen bolond.

– Ön hízeleg, uram – mondta fejcsóválva. – Megengedem, hogy menjen, és valaki másnak hízelegjen.

Hallotta a férfi halk nevetését, meleg légáram csapta meg, ahogy fölállt mellőle, aztán egyedül maradt a kerevet sarkán. Hallgatta Blythe játékát, hallotta, hogy időnként félreüt, mert nem gyakorol eleget, de egészében véve úgy vélte, a húga fejlődött. Blythe az énektudását is megcsillogtatta, hangja kellemesen és szépen csengett. Audrey remélte, hogy a húga több fiatalember érdeklődését is fölkelti.

Rövidesen úgy ítélte, ideje frissítőt felszolgálni. Odament a csengőszinórhoz, meghúzta, majd türelemmel várta, hogy megjelenjék az inas. Kávét és teát rendelt a fivére vendégei számára.

– Nem, nem, képtelen vagyok többet játszani – hallotta maga mögött Blythe incselkedő hangját. – Pihenni kell az ujjaimnak.

– Akkor halljuk a nővérét – vetette fel Lord Knightsbridge, és zengő hangja ismét elnémította a társalgást.

Audrey egymagában állt, és szinte elszédült a meglepetéstől. Érezte, hogy minden szem felé fordul, és képzeletében mindegyik elkerekedett a döbbenettől, az irtózattól vagy a beteges kíváncsiságtól.

– Nem hinném... – szólalt meg az apja erős, harsány hangja.

– Délután, amikor megérkeztem, hallottam játszani – vágott a szavába nyájasan a gróf. – Mrs. Blake ugyanolyan szépen zongorázik, mint a húga. Nagyon tehetséges lányai vannak, Collins.

Audrey nem utasíthatta vissza a gróf javaslatát, mert az rossz modorra vallott volna, de nem volt benne biztos, hogy ez jó ötlet. Amikor tétován megállt, mert nem tudta, ki mindenki van közte és a zongora között, valaki belekarolt. Megdermedt.

– Csak a büszke bátyád az – hallotta Edwin fojtott hangját, mintha összeszorított fogakkal beszélne.

Most azt hiszi, hogy elrontja az estét? Vagy, hogy elvonja a figyelmet Blythe-ról? Mérgében Audrey kihúzta magát, és engedte, hogy odakísérje a zongorához. Leült a padra, és megpróbált arra összpontosítani, mit adjon elő. Egy pillanatra megrémült, mert még sosem kérték föl, hogy vendégek előtt játsszon. Végül Chopin egyik romantikus balladája jutott eszébe. Amíg habozott, arra gondolt, milyen hosszú időbe telt, míg hangjegyről hangjegyre megtanulta az anyja segítségével. Ezek szép emlékek voltak.

Játszani kezdett, és hagyta, hogy a muzsika öröme megnyugtassa, és elűzze a bizonytalanságát. Csak akkor jött rá, hogy mindenki némán hallgatta, amikor a végére ért. Lelkes taps csattant föl, mire boldogan meghajtotta a fejét.

Majdnem normális nőnek érezte magát. De nem volt az – még nem.

4. fejezet

Másnap reggel Robert a többi férfi társaságában elindult a park szélén levő mocsárhoz, ahol elvileg tömegesen várnak rájuk a madarak. Lábuk alatt recsegett a fűvön az éjszaka ráfagyott harmat. Épp csak fölkelte a nap, sugarai az előttük elterülő kis liget színpompás lombjai mögül törtek elő. A fél tucat hajtó előrement, várták a jelet, hogy felverjék és feléjük tereljék a madarakat.

Robert nem tudott az előtte álló vadászatra összpontosítani, habár egy gyakorlott katona óvatosságával vitte a fegyverét. Mrs. Blake előző esti játéka járt a fejében, amely még most is lenyűgözte. Könyvmoly ifjúsága során Chopin műveit is megismerte, és tudta, hogy a balladát, amit előadott, különösen nehéznek tartják technikailag. És mégis képes volt megtanulni úgy, hogy sosem látta a kottát!

Zongorázás közben lehunyta a szemét, vonásain békés öröm áradt szét, és az ember szinte megfeledkezett arról, hogy vak. Körbenézvén Robert a többi férfi arcán is meglepetést és tétova elragadtatást látott. Lord Collins arckifejezése kiismerhetetlen maradt, a fiáé közönyös. És Miss Collins? Ő nem az a fajta volt, aki szeret háttérbe szorulni, és nyilván tudta, hogy ez történik. Valószínűleg ezért döntött úgy Mrs. Blake, hogy nem énekel. Csak még jobban kihangsúlyozta volna, ki a tehetségesebb a testvérek közül.

Remélhetőleg a kérése, hogy zongorázzék, nem rontotta

tovább Mrs. Blake viszonyát a családjával. Egyszerűen bosszantotta, hogy egy sarokba száműzik, mint valami bugyuta idős hölgyet.

Ha Mrs. Blake be akarta mutatni a helyzetét a családja körében, hát sikerült. Kevesebb mint huszonnégy óra telt el, és Robert máris úgy érezte, meg kell védenie.

Azt is erősen bánta, hogy szóba hozta Neilt, a fivérét. Csupán két év volt közöttük, és lehetek volna jó kapcsolatban, ám az apjuk szentül hitte, hogy a fiait versengésre kell nevelni. A tanítójuk egy lépéssel tovább ment, és egymás ellen uszította őket, hogy „felébressze bennük a versenyszellemet”. Csupán annyit ért el, hogy megromlott a viszonyuk, és Robert a könyveiben keresett menedéket. Amikor Neil meghalt, az apjuk megszállott vágya, hogy mindent uraljon maga körül, feléje fordult. Nap mint nap el kellett kísérnie, amikor csak otthon volt iskolai szünetben, hogy eltanulja az agresszív módszereit, amelyekkel a birtokot igazgatta, és nézze, ahogy az emberek rettegnek az erőszakosságától. Egyvalakit nem lehetett megfélemlíteni, egy leszerelt katonatisztet, aki a falujukban lakott. Robert gyakran felkereste, hogy kalandos beszámolóit hallgassa – alighanem ezért állt katonának maga is, amikor azt érezte, hogy kezd olyanná válni, mint az apja.

Robert örült, amikor elérték a tavat, és a hajtók munkához láttak. Fölröppentek a madarak, ő pedig célzott és lőtt. Némelyek magukkal hoztak egy szolgát, aki megtöltötte az egyik fegyvert, míg ők a másikat használták, de Robert saját maga töltött újra gyorsan. Madarak hullottak az égből, és a kutyák

begyűjtötték őket anélkül, hogy beléjük haraptak volna.

Órákkal később, miközben visszafelé sétáltak a kastély felé, iszákjukban bőséges zsákmánnyal az esti vacsorához, egy útvukat keresztező ösvényre benézve Robert meglepetten látta, hogy Mrs. Blake sétál arra egy egyszerű öltözetű nő társaságában. Ő lenne a felmagasztalt komorna?

Lévén egyébként is a vadásztársaság hátvédjét alkotta, egyszerűen befordult az ösvényre, és elindult feléjük. Elég messze voltak, hogy legyen ideje szemügyre venni Mrs. Blake-et, aki ezúttal sem használt botot. Egyenes derékkel, fölszegett fejjel sétált, mint aki beleszimatol a csípős levegőbe, amit frissen szedett alma illata és tűzhelyek füstje fűszerezett.

– Sajnálom, hogy a húgom megzavarta, Knightsbridge.

Hátranézve Edwin Collinst pillantotta meg, aki láthatóan utána sietett.

– Szó sincs róla. Gondoltam, üdvözlöm.

– Ostobaság volt tőle, hogy kijött, amikor vadászunk – dohogott Collins. – Akár meg is sérülhetett volna.

Robert majdnem megjegyezte, hogy a tó, ahol lövöldöztek, innét messze van, de aztán hagyta, hogy Collins elügessen mellette, és félrevonja Mrs. Blake-et. Percekig határozottan beszélt hozzá, miközben Mrs. Blake arckifejezése közönyös maradt. A másik nő égő arccal elfordult, mintha ott se lenne.

Végül Collins elindult vissza a barátaihoz. Robert mellett megállt, szúrós pillantást vetett rá. Aztán nyilván rájött, hogy nem szólhat bele, mit tesz, és egy türelmetlen biccentés után folytatta útját.

A szolgáló mondott valamit, és Mrs. Blake fölkapta a fejét, amikor Robert odaért.

– Bocsásson meg, Lord Knightsbridge – mondta higgadtan.
– Sajnálom, hogy tanúja volt ennek a jelenetnek.

– Semmit sem hallottam, Mrs. Blake. Annyit láttam, hogy a fivér beszél a húgával – felelt Robert, bár tudta, hogy amit látott, inkább figyelmeztetés lehetett. A jelek szerint csupán Miss Collins érintkezhetett a vendégekkel.

Mrs. Blake komoran mosolygott.

– Ez kedves öntől. – Aztán megenyhült az arckifejezése, és fejét a szolgáló felé fordította. – Ő a komornám, Molly. Molly, az úr Lord Knightsbridge.

Nem gyakran fordult elő, hogy egy nő bemutasson egy főnemest a szolgájának. Robert csodálta érte.

Molly mélyen meghajolt, és az arcába szökő vértől még jobban látszottak szeplői.

– Jó reggelt, milord.

Robert rámosolygott.

– Bájosak így együtt, kora reggel.

Molly az ajkába harapott, Mrs. Blake pedig fanyar mosollyal kérdezte:

– Úgy érti, mint Punch és Judy?

– Távolról sem – nevetett Robert. – Szívderítő látni, hogy kint sétál a szabadban, és még egy bot segítségét sem igényli. Remélem, nem sértem meg az elismerésemmel.

– Nem, uram – felelt Mrs. Blake kis habozás után, és finom mosolyra görbült az ajka.

– Önnel tarthatok?

– Hogyne.

Robert a karja alá csúsztotta a karját, amin a nő láthatóan meglepődött.

– Tudom, hogy nincs szüksége segítségre, de egy férfi nem állhat ellen a lehetőségnek, hogy egy szép nővel a karján sétálgasson egy őszi reggelen.

– Ön nagy sarmőr, gróf úr – csóválta a fejét Mrs. Blake.

Molly lemaradt mögöttük, miközben elindultak a kert felé, így nyugodtan beszélhettek.

– Nem kell így bánnia velem – szólalt meg kis idő után Mrs. Blake.

– Hogyan? – nézett le rá meglepetten Robert.

– Mintha udvarolna. Mindketten tudjuk, hogy színészkedik.

– Örülök, hogy ilyen világosan látja, hogy ön szerint mit csinállok.

A nő halkán nevetett.

– Nem színészkedem, Mrs. Blake – folytatta kicsit komolyabb hangon. – Meg akartam ismerni önt és a családját. Ezt teszem, nem?

– De – ismerte el a nő vonakodva.

– Zavarba hozom, vagy kellemetlen helyzetbe a családjá előtt?

– Nem hoz zavarba, csak... nem szoktam hozzá, hogy felhívják rám az emberek figyelmét. Annak is megvannak az előnyei, ha az ember láthatatlan.

– Láthatatlan – ízlelgette a szót Robert kedélyesen, noha bosszúságot érzett. – A hadseregben én is sokszor kívántam, bárcsak az lehetnék. Úgy nem lesz célpont az ember.

– Pontosan. De most, hogy hazajött, és elfoglalja az önt megillető helyet, gondolom, sokkal több figyelem irányul önre, mint amihez hozzászokott.

– Jó, megfigyelő, Mrs. Blake. A jelek szerint ezen a téren hasonlóak vagyunk. – Elérték a kertet, és kis ideig csendesen lépkedtek az egyik kavicsos ösvényen. Az utolsó százszorszépek is hervadoztak, a sövényeket visszavágták. – Sértésnek ne vegye, de a férje sosem említette, hogy ön vak. Nyilván teljes értékű asszonynak tartotta függetlenül a...

– Szégyellte – vágott a szavába Mrs. Blake tárgyilagos hangon.

Robert nem csodálkozott. Nem szólt semmit, csak megszorította a nő kezét, amely a karján nyugodott.

– Nem kell együttérzést tanúsítania, uram. Tisztában voltam vele, hogy nem szeret. Csak a hozományom kellett neki.

– Sajnálom.

Mrs. Blake oldalra billentette a fejét, mintha fölnézne rá.

– Remélem, nem ábrándítom ki a barátjából.

– Ifjú fejjel hagytam el Angliát, és ő évekkal fiatalabb volt nálam. Csak a dragonyosoknál kerültünk közelebbi ismeretségbe.

– Amit az én hozományom tett lehetővé. Azon vette meg a tisztí kinevezést. Nem sejtettem, hogy ez a terve, amíg az esküvő másnapján el nem utazott.

– Ez borzalmas – vont össze a szemöldökét Robert. – Sajnálom, hogy át kellett élnie.

– Normál esetben nem osztanék meg ilyen

magántermészetű bánatot egy idegennel, uram, de szeretném, ha értené a helyzetemet.

– Óráról órára jobban értem.

– Jó. Akkor arra kérem, hogy ne idézze fel a házasságom okozta kellemetlenségeket.

– Ez természetes.

– A családomnál se. Apám kezdettől fogva kételkedett Mr. Blake szándékában, óva intett, de nem akartam hallgatni rá. Ha eszébe juttatja, csak újfent ontani kezdi az intelmeket.

– A férfiakról, úgy általában?

– Arról, alkalmas vagyok-e a házasságra. És bár apám nem hiszi el, de tanultam a keserű leckéből. Soha többé nem megyek férjhez.

Olyan határozottan, nyugodtan mondta, hogy Robert érezte, komolyan gondolja. Nem is hibáztatta érte. Keserves lehet ilyen durva elutasítást elszenvedni.

– Mindenki kénytelen tanulni a leckéből, Mrs. Blake – mondta végül.

– Még egy gróf is? Azt hittem, önnek... mindent szabad.

Érdeklődés csengett ki a hangjából, de Robert nem szándékozott kielégíteni a kíváncsiságát.

– Még egy gróf is.

Csendben sétáltak tovább a kanyargós ösvényeken a ház felé. Elhaladtak egy hús párába burkolózó szökőkút mellett.

– Gróf úr, még önnél vannak a halott madarak?

– Meg is feledkeztem róluk – kapta föl a fejét Robert.

– Én is, amíg meg nem éreztem a szagukat.

Robert nevetett.

– Elkísérem a házhoz, aztán a konyha felé veszem az irányt.

– Miattam ne fáradjon, uram! Majd Mollyval befejezem a sétát. Ebédnél találkozunk.

Robert álmélkodva nézte, ahogy megfordul, és visszamegy az úton, amin jöttek, Mollyhoz. A komorna mondott valamit, aztán befordultak jobbra, egy másik ösvényre, és eltűntek egy vadszőlővel befuttatott lugas mögött.

Robert csak állt, és a lehetőségeit latolgatta. Ahhoz nem fért kétség, hogy Mrs. Blake segítségre szorult. Ám amilyen árgus szemmel figyelte a családját, Robert kezdte gyanítani, hogy nem fog tudni csak úgy útnak indulni vele.

Ebéd után a többi úriemberrel céllövészetben vett részt a parkban, amit meg is nyert. A vacsora aznap nagyobb eseményé nőtte ki magát, ahova szomszédokat is meghívtak, és kártyázással folytatódott a szalonban. Robert gyanította, hogy ővele akart eldicsekedni Miss Collins, aki az estét megszervezte, és még reggel sebtében szétküldte a környékre az inasokat a meghívókkal. Azon már meg sem lepődött, hogy a vendégek közül csupán páran ismerték Mrs. Blake-et személyesen, noha többségük már hallott róla.

Mivel a kártya számára nem jelentett szórakozást, Mrs. Blake egy sarokban üldögélt egy idősebb hölgygel, aki folyvást fecsegett, és Robert valahányszor arra nézett, azt látta, hogy Mrs. Blake csak udvariasan bólogat, de sosem jut szóhoz.

Robert eleget látott. Itt volt az idő, hogy beszéljen Lord Collinsszal. Vajon a báró hozzájárul, hogy egyszerűen útra keljen a lányával? Aligha. De Robertnek volt egy másik ötlete...

Miután a falubeli vendégek távoztak, Miss Collins visszavonult, és Mr. Collins fölkísérte a barátait, Robert megállította az apjukat az előtérben.

– Beszélhetnénk négyszemközt, Lord Collins?

Közben a hátsó folyosóról belépett Mrs. Blake. Szeme összeszűkül a kérdés hallatán. Robert szeretett volna biztatóan rámosolyogni, de ez nem volt lehetséges. Amikor rájött, hogy a kelleténél tovább bámulja, megfordult. Lord Collins összevont szemöldökkel nézett rá.

– Menjünk a dolgozószobámba – mondta, és egy másik ajtóhoz vezette.

A dolgozószobában könyvek sorakoztak és mély bőrfotelek meg néhány férfias dísz tárgy: kövek, állatok koponyái és egy kitömött szarvas. Collins egy székre mutatott Robert számára, ő maga viszont körbement, és az íróasztala mögé ült le, mintha annak védelmére lenne szüksége a várható beszélgetés során.

Mindazonáltal közömbös arccal érdeklődött:

– Valami gond van, Knightsbridge?

Robert megszokta, hogy döntést hoz, majd megteszi a szükséges gyakorlati lépéseket, ám az meg se fordult a fejében, hogy egy beszédre is készülnie kellene. Nos, ezt mindenképpen gyakorolnia kell még, mielőtt megnyílik a Parlament karácsony után.

– Azzal a szándékkal jöttem ide, Collins, hogy részvéteimet nyilvánítsam a lányának. Hallottam róla Blake-től...

– Annak a gazembernek egy szavát se lehetett elhinni! – vonta össze a szemöldökét Collins. – Elhagyta a lányomat.

– Valóban, ám erről én nem tudtam. A leveleit felvidítónak nevezte, és azt hiszem, ezen ő is meglepődött.

A báró nem szólt semmit, csak egymásnak támasztotta az ujjait az álla alatt.

– Két napot töltöttem Mrs. Blake társaságában, megismertem bátor, szellemes, intelligens lényét, és el sem tudom mondani, mennyire csodálom.

– Mit akar ezzel mondani?

– Tudatni akartam önnel, hogy holnap meg fogom kérni Mrs. Blake kezét.

Meglepő módon Collins kuncogni kezdett, ám jókedve lassan elhalt, mikor Robert nem mosolyodott el.

– Komolyan beszél – állapította meg színtelen hangon.

– Igen.

– Egy grófság áll rendelkezésére, hogy meghódítson bármely ifjú hölgyet. Épp csak, hogy visszatért Angliába. És feleségül akarja venni az első nőt, akivel egy kis időt eltöltött, egy *vak* nőt?

– Két hete itthon vagyok – helyesbített Robert. – Számos ifjú hölgygel találkoztam Londonban, bár vidéken még többen vannak, tudom. Ezzel együtt az ön lánya az első nő, aki elbájolt, és megmondom őszintén, kilenc év katonaság során megtanultam bízni az ösztöneimben.

– A hozománya Blake-é lett – jelentette ki Collins önelégülten, és összefonta maga előtt a karját. – Blythe-nak viszont szép hozománya van.

Robert nem vett tudomást a másik lány említéséről.

– Mrs. Blake elmondta, hogyan viselkedett a férje. Elvette a

pénzét, és elhagyta. Sosem tennék ilyet. Lemondtam a tisztí rangról. Nincs szükségem a hozományára. Bizonyára tudja, hogy a Knightsbridge-birtok jól működik. A lányában a kedvességét és a türelmét értékelem, uram, nem pedig a pénzét. Azt, ahogy elfogadja a sorsát és a bátorságot, amit nap mint nap tanúsít. A londoni kisasszonyokat csak a pénzem és a rangom érdekli. Egy olyan érett nő, mint Mrs. Blake jobban megérti egy volt katona szeszélyeit.

Collins áthatóan bámult rá.

– Ezt nem engedhetem meg – jelentette ki végül.

Robert fölvolta a szemöldökét.

– Felnőtt nő, uram, özvegyasszony. Nincs beleszólása.

– Egy nyomorék. Bármely bíróság belátja, hogy nem képes döntéseket hozni.

– Majd tanúvallomást tesz, és sarokba szorít bármely ügyvédet. És vajon közben én mit csinállok? Elmesélem mindenkinek Londonban, hogy ön akadékoskodik, és úgy bánik a saját lányával, mintha az alkalmazottja lenne.

– Nem tűnök ilyen szavakat a saját házamban! – csapott az asztalra Collins, szétszórva a papírokat.

– Nem tűri el az igazságot, úgy érti? Találkoztam a helyi úri társasággal ma este. Többségük sosem látta még Mrs. Blake-et. Miféle apa az, aki elrejtí a lányát pusztán azért, mert vak? Fertőző talán? Mindketten tudjuk, hogy nem az. Vagy szégyen tapad hozzá? Arra jó volt, hogy kihasználja, de ennek most vége. Van egy másik lány. Azt ajánlom, barátkozzon meg a háztartás vezetésével, hogy ne okozzon csalódást a jövődő férjének.

Collins fölugrott, és Robert követte példáját, komótosan kiegyenesedett, míg végül egy fejjel a másik férfi fölé magasodott. Collins fölnézett rá, habozott, aztán összeszorította a száját.

– Kompromittálta a lányomat? Azért ez az egész?

– Nem, uram. Semmi illetlen nem történt. Én sem számítottam rá, hogy alig két nap után ilyen vonzalom ébred bennem. De térjünk át a gyakorlati kérdésekre. A vidéki rezidenciám alig pár mérföldre van a háztól, amit Mrs. Blake a férjétől örökölt. Ezért is voltunk ugyanannál az egységnél Mr. Blake-vel. A nyolcadik dragonyos ezred hagyomány az egyházközségünkben. Elkísérem Mrs. Blake-et és a komornáját a házába, hogy egymás közelében élhessünk addig is, amíg megszervezzük az esküvőt.

– Az az átkozott ház! Hogyan szerzett róla tudomást?

– Tőle, természetesen. Nyíltan tudunk beszélni mindenről. Sosem gondoltam volna, hogy egy nő ilyen jól megérthet.

Robert rájött, hogy hosszú idő óta először a grófi rang súlyát veti be, hogy elérje, amit akar, ami elégedettséggel töltötte el – ám túlságosan is emlékeztette éretlen ifjúsága napjaira. De nem, nem lesz többé olyan, mint az az elkényeztetett ficsúr, aki nem volt képes tisztelettel kezelni az embereket. Ez az állítólagos házasság Mrs. Blake érdekét szolgálja, nem az övét, emlékeztette magát.

– Értjük egymást, Collins? – kérdezte. – Szeretnék jó viszonyt ápolni önnel, de ez nem lehetséges, ha nem tiszteli a lányát.

– Nincs sok választásom, igaz? – csóválta a fejét a báró. –

De elbízta magát, Knightsbridge. Ki fogja kosarazni. Súlyos csalódást érte, pedig az az ember még az udvarlásra is szánt időt. Ön meg? A lányom okosabb annál, hogy egy vadidegenre bízta magát.

– Akkor az az ő döntése lesz – hagyta rá Robert nyájasan. Aztán meghajolt, és kinyitotta az ajtót.

A gyertyatartókkal ott várakozó inas felkínált egyet neki.

– Még nem – mondta. – Kérdezze meg, kérem, Mrs. Blake-et, hogy volna-e szíves beszélni velem. A társalgóban várom.

– Nem akarta, hogy az apja beszéljen vele először.

5. fejezet

Audrey nem hagyta, hogy Molly segítsen neki levetkőzni éjszakára. Amikor meghallotta, hogy Lord Knightsbridge beszélni akar az apjával, önkéntelenül összeszorult a gyomra, és azóta is remegett. Miről beszélhetnek? A gróf még el sem árulta, hogy hajlandó-e neki segíteni.

És aztán halkan kopogtattak az ajtón, ő pedig föltépte.

– Richard vagyok, Mrs. Blake – szólt a gyakorlott inas. – Lord Knightsbridge várja a társalgóban.

– Most? – álmélkodott Audrey.

– Igen, asszonyom.

– Rendben, máris lemegyek.

Amikor becsukta az ajtót, Molly sietős lépteit hallotta, és érezte, hogy a komorna megragadja a karját.

– Mi ez az egész, Miss Audrey?

– Nem tudom. – *Aprócska hazugság.* Audrey utálta félrevezetni kedves barátnőjét, de a grófhöz intézett kérése túl fontos volt ahhoz, hogy beszéljen róla.

Gyertya nélkül is magabiztosan ment végig a házon az éjszaka sötétjében – nemegyszer meghökkentett már látó embereket ezzel. Lesietett a lépcsőn, átvágott az előtéren, és benyitott a társalgóba.

– Lord Knightsbridge?

– Itt vagyok, Mrs. Blake. Csukja be az ajtót, kérem.

Ezt se hallja normál esetben egy férjezetlen nő egy férfitől.

Audrey elfojtotta ideges borzongását, és teljesítette a kérést.

– A kereveten ülök. Csatlakozzék hozzám, Mrs. Blake!

Audrey óvatosan ment keresztül a szobán, hátha a személyzet elmozdította a bútorokat takarítás közben. De jól be voltak tanítva, minden a helyén állt. Lord Knightsbridge megfogta a karját, és maga mellé ültette. Furcsa érzés volt ilyen közel lenni hozzá, miközben kettesben voltak. Majdnem három év telt el azóta, hogy egy férfi egyáltalán érdeklődést mutatott iránta. Ettől az embertől segítséget kért – miért nem képes nyugtalanság nélkül meghallgatni a válaszát?

– Miről beszélt apámmal? – kérdezte.

– Egyenesen a lényegre tér, ez tetszik, Mrs. Blake.

– Feltételeztem, hogy először velem beszéli meg, hogyan döntött.

– Be kellett tartanom az udvarlás szabályait, és tudatni az édesapjával azon szándékomat, hogy feleségül kívánom venni.

Audreynak a lélegzete is elállt a rémülettől. Aztán harag és döbbenet töltötte el, mint egy kancsót, amely mindjárt túlcsoordul.

– Nem leszek a felesége!

– Halkabban! – dűnnyögött a gróf. – Én sem gondolom komolyan. Megmondta, hogy nem megy többé férjhez.

Audrey nagyot nyelt, és kényszerítette magát, hogy levegőt vegyen.

– Akkor miért mondta?

– Másként hogyan tudnám elvinni innét? Nem áll szándékomban szégyenszemre az éj leple alatt megszökni, mintha kompromittáltam volna, és valami rejtegetnivalónk

lenne.

– Csupán egy színlelt eljegyzés.

– Nem gondolja végig. Mivel eljegyezzük egymást, és ön özvegy, módomban áll elkísérni önt és a komornáját az új otthonába, amely szerencsés módon közel van az enyémhez, hogy megkönnyítsük az esküvői előkészületeket. Miután berendezkedett a házában, felbontja az eljegyzést, ahogy ahhoz joga van bármely nőnek. Ki róná meg érte? Alig ismertük egymást, de hála Istennek, volt időnk felfedezni az ellentéteket, mielőtt összeházasodtunk volna. Érti?

Audrey még mindig szaporán szedte a levegőt. Szörnyen megrémítette a gondolat, hogy újból férjhez menjen. Zsigeri, émelyítő érzés volt, a kiszolgáltatottság tudata, amit átélt, amikor a férje visszalökte az apjához, mintha csak valami tárgy lenne, nem pedig érző emberi lény.

De a gróf szavai megnyugtatták, és lassan kezdte átlátni a tervet.

– Igen, értem, mit mond. Ön gróf, és feleségül akar venni. Egy nyomorékot. Leveszi apám válláról a terhet. Mindenki azt gondolhatja, hogy ő a legszerencsésebb ember a földön. Vagy, hogy hihetetlen kincsekkel rendelkezem.

– Most meg gúnyolódik.

Audrey meglepetten érezte, hogy mosolyra húzódik a szája.

– Sajnálom, hogy olyan dühösen és elhamarkodottan reagáltam, amikor csak segíteni próbál nekem.

A gróf kesztyűs kezét az övére tette.

– Higgye el, megértem a házassággal kapcsolatos bizalmatlanságát. A szüleim kapcsolata ridegebb volt, mint

egy hófödte csatatér. Semmit sem éreztek egymás iránt, és ezzel kezdettől fogva tisztában voltak. Csupán a társadalmi rangjukból adódó és a családjuk által támasztott elvárásokat elégítette ki a frigyük.

– Sajnálom. Borzalmas lehetett az ön számára.

– Nem vertek, és gondoskodtak rólam. Sokan még ezt sem mondhatják el.

Megbillent a párna, ahogy a férfi fölállt, és kezénél fogva Audreyt is magával húzta.

– És most irány az ágy! – mondta neki. – Vissza kell nyernie az erejét, mielőtt holnap a családja többi tagjával is közöljük a hírt. Kihagyom a délelőtti vadászatot, és megpróbálom rávenni a fivérét, hogy ő is később csatlakozzék a barátaihoz.

Audrey összerándult.

– A nehezét már elintézte, beszélt apámmal. Blythe-nak és Edwinnek megmagyarázom én, majd megtalálom a módját – ígérte mosolyogva. – Elintézem. Köszönöm a segítségét.

Nehezen jött álom a szemére aznap éjjel. Először is, eltitkolta Molly elől az „eljegyzését”, mert úgy tartotta helyesnek, ha testvérei előbb szereznek tudomást róla, mint egy szolgáló – még akkor is, ha Molly sokkal közelebb állt hozzá, mint azok.

Lord Knightsbridge „lánykérése” után olyan erőtlennek érezte magát, félt, hogy nem tudná elhallgatni az igazságot: hogy az egész csak színjáték. Ezt a szívébe kell rejtenie, miközben eljártssza a boldog menyasszony szerepét. Nem kockáztathatja, hogy bárki rájöjjön.

Reggel csak akkor ment le a földszintre, amikor Molly

jelentette, hogy a vadásztársaság elvonult az istálló irányába. Az ebédlő felé közeledve minden lépéssel nőtt a nyugtalansága. *Mit törődsz vele, mit gondol a családod?* Ők nem törődtek vele, hogy megbántják, amikor szégyellik, vagy azt, hogy rabságban tartják, amíg hasznukra volt.

Ám mégiscsak a testvérei, és nem akart úgy bánni velük, ahogy ők bántak ővele. Ez volt a leghőbb vágya – azon túl, hogy független lehessen –, hogy rendbe hozza a kapcsolatát Blythe-szal és Edwinnel.

Belépett az ebédlőbe, és megállt.

– Jó reggelt, Mrs. Blake – fogadta az inas. – A megszokott helye várja.

– Jó reggelt, Richard, köszönöm. Van még itt valaki?

Kínos csend következett, majd Richard bizonytalanul közölte:

– Lord Collins újságot olvas, asszonyom.

És annyira belemerül, hogy nem hallja a köszönést? Az övét mindenesetre nem.

– Jó reggelt, apám – üdvözölte újból, miközben elment mellette az asztal másik végére, ahol ülni szokott, Edwin közelében.

– Igent mondtál a grófnak? – vakkantott hirtelen az apja.

Audrey úgy meglepődött, hogy elejtette a szalvétáját.

– Igen.

Az apja először nem szólt semmit. Audreynek elszorult a torka, és könnybe lábadt a szeme. Ostobaság! Nagyon rég nem sírt már, nem fogja ezt az elégtételt megadni az apjának.

– Azt hittem, okultál a károdból – mordult rá az öreg. – Ez

az ember sokkal cudarabbul elbánhat veled, mint az előző.
Megvan hozzá a hatalma.

– Óvatos leszek. Köszönöm, hogy aggódsz.

Az apja csak morgott valamit az orra alatt.

Nos, hát, mire számított? Ő vezette az egész háztartását, és most elmegy. Természetesen volt gazdasszonyuk, de Lord Collins sosem tárgyalt vele. Most kénytelen lesz, vagy Blythe kényszerül rá. Egyes-egyedül ezért mérges.

Ő viszont végre elnyeri a szabadságot, amire minden leány vágyik. Ezt akarja évek óta, még akkor is, ha a családtagjainak nem tetszik.

– A szokásosat, Mrs. Blake? – kérdezte Richard.

– Igen, legyen szíves.

Az inas megrakta a tányérját a büféasztalnál, aztán letette elé. Audrey tudta, hogy mindent a megfelelő helyre tett a tányéron: tojás fent, pirítós jobbra, hús alul...

– Ma is szalonnát eszünk, Richard?

– Fácánt, asszonyom. A vadászatból.

– Remek, köszönöm.

– Ne legyél olyan önelégült! – szólalt meg az apja. – Ostoba hibát követsz el.

Audrey félrebillentette a fejét.

– Túl érett a fácán? – kérdezte szárazon. És még azt hitte, az apja már kiadta a mérge javát!

– Ennyi volt, Richard – vakkantott Lord Collins.

Audrey hallotta, ahogy az inas távozik, becsukódik mögötte a távolabbi ajtó. Az előtér felől viszont lépések közeledtek Blythe csilingelő nevetésének és Lord Knightsbridge meg

Edwin mély hangjának kíséretében. Nem tudta volna megmondani, hogy örömet vagy csalódottságot érez, amiért társaságot kapnak.

– Jó reggelt, Mrs. Blake. Lord Collins – köszönt Lord Knightsbridge feltűnően vidáman.

– Jó reggelt, gróf úr – mondta Audrey halkán.

Elég volt meghallania a férfi hangját, máris az jutott eszébe: *Vajon már ma elindulunk? Elindulhatok végre a saját utamon, elkezdődik a saját életem?*

Valami az asztalra csapódott, és összerándult.

– Galádság, amit művel, Knightsbridge! – csattant föl az apjuk.

Audrey behunyta a szemét, és mély lélegzetet vett. Nem így akarta megmagyarázni a helyzetet a fivérének meg a húgának.

– Miről beszélsz, apám? – kérdezte Blythe egyszerre nyugtalanul és kedélyesen, ami elég érdekes párosítás. – Lord Knightsbridge a vendégünk!

– Szép kis vendég, aki visszaél egy ártatlan nő...

– Apám! – avatkozott közbe Audrey. – Semmi elítélendő nem történt. Lord Knightsbridge és én...

– ...eljegyeztük egymást, és összeházasodunk. – Most a gróf vette át a szót.

Audrey jól el tudta képzelni a döbbent arcokat. Blythe hördülése szinte belehasított a hirtelen támadt csendbe. Audrey máshogy közölte volna a hírt, elmagyarázta volna, hogy rájöttek, milyen jól megértik egymást... ó, mi értelme lett volna?

Mindazonáltal bosszantotta, hogy megmondta a grófnak, ő

akarja tudatni velük, de az elfelejtette – vagy semmibe vette a kérését.

– Én... én... – dadogott Blythe.

Éles hangja mutatta, hogy mérgében majdnem sír. Feltehetően arra gondol, hogy a vak nővére már megint férjet fogott magának, a másodikat, míg neki nem sikerült.

– Ül le, Blythe, mielőtt összeesel – szólt rá az apjuk ingerülten.

– G...gratulálok, gróf úr – dadogta Blythe.

– Köszönöm, Miss Collins.

– Nincs mihez gratulálni – jelentette ki Lord Collins. – Nem adom áldásom erre az eljegyzésre.

– Audrey nagykorú – jegyezte meg Edwin szenvtelenül. – Nincs szüksége a beleegyezésedre.

Audreynak majdnem leesett az álla. Lehetséges, hogy a bátyja a pártját fogja? Megértette végre, hogy évek óta fogságban él, mint egy sebesült madár – vagy egyszerűen csak meg akar szabadulni tőle, mert kínos számára?

– De hát... alig ismerik egymást – szólalt meg Blythe halkán.

Nagyon igyekezett uralkodni magán, és Audrey ezt értékelte. Tényleg nem akart fájdalmat okozni Blythe-nak.

– Olyan, mintha már régóta ismernénk egymást – mondta Lord Knightsbridge.

Megfogta Audrey kezét, aki alig bírta leplezni meglepetését. Nem vette észre, hogy ilyen közel jött, annyira belemerült a gondolataiba, hogy nem figyelt.

És a kezét nem fedte kesztyű, ahogy az övét sem, érezte bőre

melegét, kérges tenyerét. Annyira más volt, mint az övé, olyan... férfias. A sorsát helyezi e kézbe, megbízik benne. És Blythe-nak igaza van: alig ismeri Lord Knightsbridge-et.

– Nem ismerek más nőt, akivel ilyen fesztelenül tudnék beszélgetni – folytatta a gróf.

Hangja mély volt és bársonyos, mint egy cirógatás. Audrey csak elképzelni tudta, milyen lenne, ha ez a hang tényleg meg akarná hódítani.

– Úgy érzem, Mrs. Blake megért engem, és én is megértem őt. Nem a vakságát látom, hanem mindazt, amit elért.

Lord Collins horkantott.

– Mondtam neki, hogy nincs hozománya, csak az a kis ház, de azt mondja, nem érdekli. Ez nekem gyanús.

– Miért vágya az ember mindig még több pénzre? – kérdezte a gróf.

Edwin a hűgához fordult:

– Te mit mondasz, Audrey? Még csak két napja ismered. És – folytatta kis habozás után – az első házasságod...

– Azt hiszed, nem tanultam belőle? Tudom, hogy hirtelen, de sosem éreztem még így. És nem fogjuk elkapkodni a házasságot. Lesz időnk megismerni egymást, miközben ki-ki a maga otthonában él.

– Ó, értem. – Edwin hangjából megkönnyebbülés csengett ki. – Akkor még meggondolhatod magad?

– Természetesen – jelentette ki Audrey határozottan. – Megtanultam a leckét, kedves bátyám, hidd el, és nem fogom elfelejteni. Ezúttal biztosra megyek.

Edwin láthatóan igyekezett vidámabb hangot megütni.

– Hát persze, egy hős katona, ez is nyilván számít.

– Nem vagyok hős – szólt közbe Lord Knightsbridge.

Hűvös hangja meglepte Audreyt, és kezdett kíváncsi lenni új „vőlegényére”. Egy pillanatig mindenki hallgatott.

– Nekem... össze kell pakolnom Londonba – mondta hirtelen Blythe.

Már régóta tervbe volt véve az útja, de Audrey teljesen meglepedezett róla. Hallotta, ahogy sietős léptekkel távozik.

Edwin felsóhajtott.

– Ideje csatlakoznom a vadásztársasághoz.

– Egyél valamit! – biztatta Audrey. – Szükséged lesz az erődre.

– Mindig igyekeztél gondját viselni mindenkinek, húgom – mondta lassan Edwin. – Talán itt az ideje, hogy neked is gondodat viselje valaki.

Audrey az ajkába harapott meghatottságában, aztán belemerítette villáját a kihűlt rántottába. De valójában azt szerette volna felelni, hogy itt az ideje, hogy saját magának is gondját viselje.

Egy kéz nehezedett a vállára.

– Én itt maradok Mrs. Blake-vel – szólt a háta mögül Lord Knightsbridge.

– Szó sem lehet róla, uram, élvezze ki a délelőttöt. Nekem csomagolnom kell.

– Ha biztos benne... – mondta a férfi tétován.

– Biztos vagyok.

Hallotta, hogy hátralöknek egy széket, és az apjuk szó nélkül kicsörtetett a szobából. Lehet, hogy kifundál valami

tervet, amivel itt tarthatja, amivel elriasztja a grófot? Audrey kissé megrémült, és azt latolgatta, milyen gyorsan tud pakolni – aztán rájött, hogy az egyetlen hintójukkal Blythe megy Londonba. Kénytelenek lesznek bérelni egyet a faluban. Ezt megemlítette a grófnak, aki Edwinnel együtt gyorsan megreggelizett, és megígérte, hogy a délelőtt folyamán intézkedik.

Mikor távoztában elhaladt mellette, ismét megfogta Audrey kezét, és az ajkához emelte.

– Nem is ment olyan rosszul, nem igaz? – kérdezte sűgva.

Még mindig nem húzott kesztyűt, és ajka puha érintése egészen felkavarta Audreyt. Emlékeztette magát, hogy özvegyasszony, ismeri a férfiakat.

Ám egyetlen éjszaka egy olyan emberrel, akit nem érdekelt igazából, nem készítette fel arra a figyelmességre, amit a gróf produkált, hogy megtévessze a családját.

– Mindenki túlélte – motyogta végül.

Megborzongott, mert a férfi megérintette a haját a halántékán, aztán elköszönt.

Audrey egyedül maradt. Remegett a keze, elment az étvágya. De azért elmajszolt egy kis hideg kétszersültet, és igyekezett megnyugtatni magát, hogy most már vége, végre kiszabadul.

De még nem ment ki az ajtón.

6. fejezet

Bár Robertnek nem sok kedve volt a vadászathoz, nem akarta megkockáztatni, hogy maga ellen hangolja a Collins család még egy tagját, így ott ballagott Mr. Collins oldalán az erdőben, miközben az előttük járó hajtók madarakat, nyulakat, rókákat vertek fel. A társaság többi tagja óvatosan gratulált neki, és tudta, különcknek tartják vagy egyszerűen csak bolondnak. Egyikük sem értette, hogy a házasság többről szól, mint hogy az ember az egyszeri elsőbálozót nézheti hátralevő életében. A felszínes dolgok megfakulnak, a megjelenés különösen. Oly sok embert látott, akiknek a testén nyomott hagyott a háború – de ha szerencsések voltak, belül ugyanazok maradtak.

Megcsóválta a fejét, meghökkentették a saját gondolatai. Ő is megfogadhatja a saját tanácsát, ha majd eljön az ideje, hogy valóban menyasszonyt válasszon. Vajon milyen nő lesz? El se tudta képzelni, de legalább egy szezont biztosan rászán, hogy kiderítse.

Nem nélkülözte a nők társaságát az elmúlt években sem. Indiában a britek élénk társasági életet éltek, és bár az eladósorú kisasszonyoktól távol tartotta magát, mindig akadt egy lelkes özvegy, aki örült a társaságának, ha Bombayben járt.

Amikor a vadászat véget ért, fölnyergeltette a lovát, és Mr. Collins tanácsát követve bekocogott a faluba, a

kovácsműhelyhez, hogy kocsit szerezzen. Kapott is egyet, másnap reggelre, úgyhogy beletörődött, hogy még egy éjszakát Lord Collinsszal egy fedél alatt tölt. Nagyon remélte, hogy a diszkrétan elejtett fenyegetései elegendőek voltak ahhoz, hogy a báró ne próbáljon akadályt gördíteni a távozásuk elé.

Audrey szobája maga volt a káosz, halmokba rakott ruhák tornyosultak mindenütt. Molly vidáman sürgött-forgott, terelgette az inasokat, akik behozták az utazóládákat, és annyit beszélt megállás nélkül, hogy Audreynak már zúgott a feje.

Molly döbbenettel és lelkesedéssel fogadta az eljegyzés hírért. Végül is Audrey egy jóképű grófhhoz megy feleségül. Kész tündérmese volt a személyzet szemében, és a délelőtt folyamán számos gratuláció érkezett az alagsorból. A gazdaasszony szó szerint a szemét törülgette, és azt motyogta, ideje, hogy Audreynak saját háztartása legyen. Ebben ő is egyetértett, és lassanként egyre kevesebbet nyugtalankodott amiatt, mit fog csinálni az apja.

Molly lelkesen úgy döntött, elkíséri Audreyt „világot látni”, ahogy mondogatta, még akkor is, ha Buckinghamshire csupán a szomszédos megye volt. De hát Audrey is így érzett. Lehet, hogy nem „láthatja” úgy a dolgokat, ahogy mindenki más, viszont ott volt Molly, hogy tolmácsolja a látványt, és a maga módján Audrey is megtapasztalja a világot. Ott vannak az új szagok és zajok, amelyek számára oly fontosak. És ott lesz Molly, mert nélküle... Audrey bele se gondolt, mihez kezdene, ha hűségese barátnője nem tartana vele.

Késő délelőttre az első ládát megpakolták, és az utolsóhoz válogattak az „esetleg” halomból.

Molly egy mondat közepén elhallgatott, majd bizonytalanul így szólt:

– Jó reggelt, Miss Collins.

Audrey meglepetten megfordult, és azt kívánta, bárcsak olvashatna a húga arcáról.

– Mit tehetek érted, Blythe? Hát nem furcsa, hogy mindketten utazásra készülődünk? – Ó, csak a száját jártatja. Persze hogy furcsa, hisz ő soha nem mehetett sehova. De semmi esetre sem akart gúnyosnak tűnni.

Megcsapta az orrát a jázminillatú parfüm, ahogy a húga közelebb jött.

– Szörnyű hibát követsz el! – Blythe hangja reszketett.

– Hagyom önöket... – mondta Molly.

– Ne! – vágott a szavába Blythe. – Mindjárt megyek, Molly, de te is biztosan egyetértesz velem. Nem ismerjük ezt az embert. Ha már Audrey nem hallgat rám, nem tudnád te észhez téríteni?

Molly nem szólt semmit, és Audrey úgy vélte, nem tisztességes dolog a komornát belekeverni.

– Nem mentem még hozzá, Blythe. Bőven van időm meggondolni magam.

– De hát egy idegen!

– Tegnap este az összes vendég ismerte vagy már hallott róla. Nem egy teljesen ismeretlen vadidegen. És nem elrabolni készül. Mindenki tudja, mi a helyzet. – Igaza volt Lord Knightsbridge-nek, hogy nem mehetnek el csak úgy. Az nem

csupán kínos feltűnést, egyenesen pánikot keltene.

Blythe hangja továbbra is haragtól és csalódottságtól volt feszült, de lehet, hogy egy csepp aggodalom is vegyült bele? Audrey szerette volna remélni, ám már annyiszor kellett csalódnia a múltban.

– Blythe, szeretném... – Egy pillanatra elakadt a hangja. – Szeretném, ha ez nem okozna neked fájdalmat.

Blythe nem is próbálta tagadni.

– Hát, pedig okoz. Nem igazságos.

– Tudom – suttogta Audrey. Bárcsak beavathatná a hűgát a tervbe, elárulhatná neki, hogy valójában nem megy férjhez a grófhoz! De ha az apjuk tudomást szerez erről... soha nem szabadulhat ki innen.

– Mivel éred el, hogy ezek a férfiak megsajnáljanak? – kérdezte Blythe zavarodott hangon.

Audrey hallotta, hogy Molly levegő után kap, ő maga bosszúságot érzett.

– Blythe – felelt higgadtan –, elfelejtetted, hogy Mr. Blake hazudott? Sosem érzett irántam sajnálatot. Kihasznált és becsapott.

– Igazad van – suttogta Blythe némi feszült csönd után. – Ne haragudj!

Ez már haladás, gondolta Audrey, és kezdett reménykedni.

– Ami Lord Kinightsbridge-et illeti... ha csak egy pillanatig is azt hinném, hogy sajnálatot tanúsít irántam, kiadnám az útját. De miért is tenné? Miért érdekelné az állapotom, ha érez irántam valamit? Nem tartozik nekem semmivel, legkevésbé számalommal. Nem bátorítottam az érdeklődését,

de nem is utasítottam vissza. Ha pedig *nem* érezne irántam semmit, miért akarna egy vak nőt megtenni grófnénak?

– Nem tudom! – kiáltott Blythe. – De hát nem gyanús?

Audrey már nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de aztán becsukta. Tényleg gyanús lenne, ha igaz volna. Ám Blythe ezt nem tudja.

– Körültekintő leszek, ígérem. Egymás közelében, de külön háztartásban fogunk élni. Megismerek embereket a falujából, többet megtudok róla. Ez megnyugtat?

– Azt... azt hiszem, igen. – Szoknyasuhogás hallatszott. – Be kell fejeznem a pakolást.

– Vannak szép terveid arra az időre, amíg ott leszel Apa testvérénél Londonban? – Mindig ezt kérdezte, amikor Blythe elutazott. Általában olyan volt, mint sót dörzsölni a saját sebeibe, hisz csak a húga élményein keresztül ismerte az életet – pontosabban az apró morzsákból, amiket Blythe megosztott vele. De ennek vége.

Blythe nem felelt, és Audrey azzal vigasztalta magát, hogy biztosan már nem is hallotta, annyira sietett.

Közvetlenül ebéd előtt kocsizörgés hallatszott az ablak alól.

– Molly?

– A családi hintó, Miss Audrey – felelt a komorna pár pillanat múlva. – Miss Blythe-ot láttam benne ülni, ahogy elhajtott.

– Szóval még csak el sem köszönt – sóhajtott Audrey.

– Sajnálom, kisasszony.

– Ne tedd! Az a pár mondat, amit váltottunk, ritka jó volt. Azt hiszem, a haragja mögött őszinte aggodalom bujkált.

Majd írok neki, ha megérkeztem az új otthonomba.

Az új otthonom, ismételte magában. Jó érzés volt.

Ebédre hideg sültet és szendvicseket szolgáltak föl, hogy a férfiak mihamarabb visszatérhessenek a természetbe. Délutánra horgászást terveztek, és Robert fejében megfordult, hogy kihagyja, és inkább Mrs. Blake-nek segít, de tartott tőle, hogy a jelenléte a házban csak fokozná Lord Collins dühét. Amellett nem bánta, hogy egy kis időt tölt Mr. Collinszal, aki egész rendes fickónak tűnt. Ő is meg akarta ismerni Robertet. Eléggé megkésve jutott eszébe, hogy a húga védelmére keljen, de akkor is szép volt tőle.

Vacsoránál Robert gondoskodott róla, hogy az „arája” mellett ülhessen. A férfiak közül is többen szóltak hozzá, mintha attól, hogy jövendő grófné lett, emberré vált volna a szemükben.

Az est a szalonban nem nyúlt hosszúra, mivel másnap reggel mindenki korán indult haza. Amikor csupán a család és Robert maradtak a szobában, Lord Collins készülődni kezdett. Egész este nem szólt egy szót se Roberthez vagy Mrs. Blake-hez.

– Válthatnánk egy szót, Lord Collins? – szólt Robert, és fölállt. Érezte, hogy mellette Mrs. Blake megdermed.

Az apja megállt az ajtó mellett.

– Halljam!

– Mrs. Blake magával hozhatja a lovát?

Mrs. Blake felé fordította a fejét, de nem szólt semmit.

– Nem. Az én lovam – felelt a báró komoran.

– Erebuszt nekem idomították, Apám – emlékeztette Mrs.

Blake. – Évekbe telik egy másik állatot beidomítani.

– Megveszem öntől – jelentette ki Robert határozottan. – Eljegyzési ajándék gyanánt Mrs. Blake-nek.

– Apa! – szólt közbe Mr. Collins.

– Rendben. Vigye! – fortyant föl a báró nyersen, és kicsörtetett az előtérbe.

Mr. Collins bocsánatkérően nézett Robertre.

– Beszélek vele. – Aztán megkérdezte a húgát: – Magadra hagyjalak Lord Knightsbridge-dzsel?

– Igen, köszönöm.

Mr. Collins fürkésző pillantást vetett rájuk, aztán becsukta maga mögött az ajtót. Robert visszaült a kerevetre Mrs. Blake mellé.

– Köszönöm, hogy gondolt a lovamra, gróf úr – mondta a nő csendesen. – A csomagolás lázában teljesen megfeledkeztem az állatról.

– Úgy helyes, ha elhozza, az imént említett okokból. Azt szeretném, ha jól érezné magát az új otthonában.

– Az új otthonomban – visszhangozta Mrs. Blake vágyakozva.

Ismét lépések hallatszottak az előtérből. Robert előtt felvillant Mr. Collins tűnődő arckifejezése, és hirtelen rájött, hogy hitelesnek kell látszaniuk. Gyorsan lehúzta a kesztyűjét, közel hajolt Mrs. Blake-hez, és két keze közé fogta az arcát.

– Mit csinál? – hördült föl halkán a nő.

Meleg lehelete súrolta Robert száját, aki meglepődött, milyen izgalmas egy ilyen egyszerű dolog.

– A bátyja gyanakvónak látszott. Szerintem próbára akar

tenni bennünket.

– De...

– Hallgasson, vagy én némítom el egy csókkal!

Mrs. Blake szeme elkerekedett, ajka szétnyílt, és hirtelen tényleg szeretne volna megcsókolni. Rózsavíz illata lengte körül, és Robert úgy lélegezte be, mintha egész lényét megtölthetné vele. De uralkodott magán, mert tudta, hogy valójában nem akarja feleségül venni, bármilyen melegen simult a tenyerébe az arca, akármennyire is bájos, ahogy elpirul.

– Gyönyörű szeme van – suttogta, miközben hallotta, hogy kinyílik az ajtó.

Mrs. Blake hátrahőkölt.

Robert keze lehanyatlott, és az ajtó felé nézett. Mr. Collins lépett be tétován.

– Itt hagytam a könyvemet – mondta, és elvörösödött. – Bocsánat.

– Igazán nincs mit megbocsátani – felelt Robert vidáman, és megvárta, hogy a másik férfi levegyen egy könyvet a polcról, és távozzék.

– A könyvét? – álmélkodott Mrs. Blake. – Edwin egyetlen könyvet se vett a kezébe az egyetem óta.

– Ez volt az ürügy, hogy megnézze, mit csinálunk.

– Nem értem...

Robert rámosolygott, de a nő nem reagált. Sosem gondolt még bele, milyen fontos az emberi érintkezésben a másik arca és teste által közvetített jelzések értelmezése.

– A fivére, de az is lehet, hogy az apjuk bujtotta föl, kíváncsi

volt, hogy nem valami másról van-e szó. Mr. Collins látni akarta, van-e köztünk szenvedély, ha magunk vagyunk.

Gyertyavilágnál is látszott, hogy a nő még jobban elpirul.

– De így nem azt fogja gondolni, hogy ami köztünk van, az csupán... fizikai? Hogy nem észszerű döntéseket hozok, hanem egyszerűen elcsavarta a fejemet a...

Nem fejezte be a mondatot, és Robert elvigyorodott.

– A tüzes csókjaimmal?

– Ó, kérem! – mondta a nő szkeptikusan.

– A szenvedély jobb ok a házasságra, mint az olyan rideg dolgok, mint a pénz vagy a társadalmi helyzet... vagy a hatalom.

– Az első kettő egyértelműen nem játszhat szerepet esetünkben. Csupán egy apró uradalmat viszek ebbe az állítólagos házasságba. – Az „állítólagos”-nál lehalkította a hangját. – De mire céloz a hatalommal?

– Vannak férfiak, akik mindent kontrollálni akarnak maguk körül – felelt Robert csendesen, és az apjára gondolt. – A feleségüket különösen, hisz hozzájuk tartozik.

Mrs. Blake összeszorította a száját, és egy pillanatra megdermedt.

– A szüleiről beszél?

– Nem igazán. Anyám azt csinált, amit akart, habár nagyon ügyelt a diszkrécióra. Apám úgy bánt mindenkivel, mint a szolgáljával. Ezt, azt hiszem, ismeri. És az ön szülei?

– Talán meglepi, de azt hiszem, szerették egymást. Anyám enyhítette apám rossz természetét. Nem ugyanaz az ember, amióta anyám hét éve meghalt. Habár ez mindegyikünkre

igaz. Engem mindig is szégyellt, de anyám ellensúlyozta. Kiállt mellettem, úgy kezelt, mint egy normális embert.

– Miss Collins nem volt féltékeny, amiért ön ennyi figyelmet kapott tőle?

– Nem... talán igen, csak nem vettem észre.

Változatlanul szorosán egymás mellett ültek a kereveten, összeért a térdük. Aztán Mrs. Blake elhúzódott.

– Uram...

– Szólítson Robertnek! – mondta a gróf váratlanul. – Évek óta senki nem hívott így, és most hirtelen elfogott a vágy, hogy halljam a keresztnévemet.

– Nos, jó... Robert.

Olyan kelletlenül mondta, hogy a férfi majdnem elnevette magát.

– Ön is szólíthat Audreynak.

– Audrey. Ha azt mondom, bájos név, elpirul újból? Olyan jól áll önnek.

Tényleg elpirult, de a szavai nagyon is józanok voltak:

– Senki se lát bennünket most, gróf... Robert. Ne udvaroljon, mert... összezavar.

– Játsszom a szerepemet, Audrey. Megerőltető észben tartani, mikor vagyok vőlegény, és mikor nem.

– Lehet, hogy az arája szerepét játszom, de elvárom, hogy úgy bánjon velem, ahogy azt én szeretném. Tegnap este megkértem, hogy hadd közöljem én a családommal az eljegyzés hírét. Nem hagyta.

– Próbáltam segíteni – felelt Robert zavartan.

– Nem egy baba vagyok, akit meg kell védenie. Tudtam,

hogy nehéz lesz, de föl voltam készülve, hogy kezeljem a helyzetet. Legközelebb, kérem, tartsa tiszteletben a kérésemet!

Azt képzelte magáról, hogy tudja, mi a legjobb a nő számára? Nem éppen úriemberhez méltó hozzáállás, és Robert nem volt elégedett magával.

– Mostantól azon leszek, hogy az óhajainak megfelelően járjak el.

– Úgy érzem, őszintén beszél, és ezt értékelem. Csak ne feledje, hogy hallom, amikor nem az. Az emberek általában nem sejtik, milyen rosszul tudnak hazudni.

– Érdekes. Észben fogom tartani.

A nő fölállt.

– Kora reggel indulunk, nem igaz?

– Célszerű lesz, tekintve hogy a kocsi mögé kötött két lóval nem tudunk gyorsan haladni. Majdnem két teljes nap lesz az út.

– Ó, erre nem is gondoltam – motyogta a nő, és gondterhelten ráncolta homlokát.

– Csak nem ideges, hogy kettesben marad a vőlegényével? – ugratta Robert.

– Ott lesz velem Molly. Teljesen feddhetetlenek leszünk.

Ezzel együtt idegesnek látszott, és Robert magában mosolygott.

Amikor a nap reggeli sugarait megérezte az arcán, Audrey elfogyasztotta szerény reggelijét. Igazából csak Molly unszolására majszolt egy kis pirítóst tojással. Meglepő módon elvette az étvágyát az idegesség. Elhagyni készült az eddigi

otthonát, ahol ismert minden bútort és minden ember lépteit. Elindul a sötét világba, amelyet nem láthat, egy olyan férfi vezetésével, akit alig ismer – aki Martin barátja volt.

Talán mégis jobban meg kellett volna ezt gondolnia, tépelődött nyugtalanul.

De nem, ez egy gróf, százados volt Őfelsége seregében. Nem fog visszaélni a helyzettel. Felajánlotta a segítségét, mert nyomja a lelkét Martin halála. Ebben kell bíznia.

– Hát itt van – szólalt meg Robert.

– Talán másra számított?

– Arra gondoltam, valaki esetleg lebeszélte a tervéről.

Audrey is félt tőle, hogy az apja megpróbálja, de aznap reggel még nem látta.

– Egyék valamit, mielőtt útnak indulunk.

– Már megtettem. Valakinek fogadni kellett a kocsit, amikor megérkezett. Az inasok már pakolják a ládáinkat.

– Köszönöm – mondta Audrey meglepetten. Ritkán fordult elő, hogy valaki helyette vagy érte fáradozzon. Sok mindenhez hozzá kell még szoknia.

– Audrey? – A bátyja lépett be az ebédlőbe.

– Itt vagyok, Edwin. Gyere, kérlek, reggelizz velem még utoljára. Apa is...?

– Nem, a dolgozószobájában van, és nem akarja, hogy zavarják.

Ha így akarja, hát legyen.

– Hm... szeretnék mondani neked pár dolgot – folytatta Edwin zavartan. – Nem sokat voltam itthon, és azt hiszem, úgy el voltam foglalva magammal, hogy nem... nem is sokat

gondoltam rád. Ez hiba volt, és szeretnék bocsánatot kérni tőled.

Audrey szeme könnybe lábadt. Hát nem ez az, amire vágyott, hogy jobb legyen a kapcsolata a testvéreivel? Úgy látszik, el kell hagynia az otthonát, hogy a fivére figyelmesebben bánjon vele, gondolta enyhe iróniával.

– Elfogadtam apánk véleményét, hogy nem vagy képes helytállni a világban – folytatta Edwin. – Különösen azok után, hogy Blake elhagyott. De tévedtem. Láttalak a barátaimmal, láttam, milyen... normálisan ment minden. Bocsáss meg, ha ez kegyetlenül hangzik, de remélem, megérted, mit akarok mondani.

– Collins... – szólalt meg Robert.

– Nem, Robert – vágott a szavába Audrey határozottan. – Minden rendben. – A fivéréhez fordult. – Elfogadom a bocsánatkérésedet, Edwin, és tudnod kell, hogy nagyon örülök neki. Ha írok neked, remélem, válaszolni fogsz.

– Úgy lesz – felelt a bátyja megkönnyebbülten. – Most mennem kell, a barátaim már ébrednek, és hamarosan elindulnak.

– Menj, érezd jól magad, Edwin! Tartani fogjuk a kapcsolatot.

Miután távozott, Audrey Roberthez fordult.

– Tudom, mit akart mondani. Azt, hogy egy bocsánatkérés nem hoz helyre sokévnnyi figyelmetlenséget. De én biztató kezdetnek tekintem Edwin szavait. Azt pedig, hogy elfogadom őket és megbocsátok neki, az én jogom eldönteni, nem az öné. Már megint túl sokat akar tenni értem.

– Vagy netán ön feltételez túl sokat. Nem tudhatja, mit akartam mondani. Tegye meg nekem azt a szívességet, kérem, hogy nem szid meg, csak ha rászolgállok.

Audreyt meglepte a feszült helyzet, hisz eddig minden olyan egyszerűen ment közöttük.

– Rendben, bocsánatot kérek, ha tévedtem.

– *Ha tévedett?*

Audrey önkéntelenül is elmosolyodott.

– Ó, ezek a szócsaták! Jól van, akkor feltétel nélkül bocsánatot kérek.

– Helyes. Máris jobban érzem magam. De hadd magyarázzak el valamit! Ösztönösen kötelességemnek érzem védelmembe venni önt, ahogy bármely nővel így lennék, akit feleségül akarok venni. Mi, férfiak már csak ilyenek vagyunk. Ön pedig lehet, hogy néha túlságosan érzékeny.

– Nagyon rég nem volt részem abban, hogy valaki megvédelmez – felelt Audrey meglepetten. – Figyelembe fogom venni, amit mondott.

– Köszönöm. Akkor indulhatunk?

Audrey arca földerült, mint egy virág, ami kibontja szirmait a napsütésben.

– Ó, igen, igen! Menjünk!

Az előtérben Molly fogadta őket.

– Itt van a kézitáskája meg a retikülje, Miss Audrey.

– Köszönöm. A magadéról sem feledkeztél meg, ugye?

– Nem, kisasszony – nevetett a komorna. – Csomagoltam szendvicseket, meg itt van az írómappája és egy-két könyv is.

– Feltűnt, hogy az inas alig bírja beemelni a ládáikat a

kocsiba.

– Csak azt hozom magammal, ami kell, uram. Végtére is új életet kezdek. Egy nőnek szüksége van bizonyos dolgokra – felelt Audrey kissé terjengősen, miközben fülelt, kinyílik-e az apjuk dolgozószobájának ajtaja, de nem nyílt. – Elnézést. – Odament, bekopogott, és választ nem várva benyitott. – Apám?

– Nem érek rá! – hallatszott a báró morcos hangja. – Menj, ha menni akarsz!

Audrey fölszegte az állát.

– Megyek. Isten áldjon, apám!

Amikor nem jött válasz, becsukta az ajtót. Molly és Robert meg se mukkantak. Audrey mélységesen szégyellte, hogy a saját apja ennyire semmibe veszi. Aztán a szégyent harag váltotta föl. Ha az új élete sikeres lesz, *bebizonyíthatja* neki, hogy jól döntött. De végül is mit számít, mit gondol az apja? Úgy bánt vele, mint egy szolgálóval, nem mint a lányával. Hát akkor vegyen fel új szolgálót!

– Isten áldja, Mrs. Blake – hallotta a gazdaasszony hangját. – Legyen boldog az új otthonában!

Audrey észre se vette, hogy az asszony megjelent.

– Köszönök mindent, Mrs. Gibbs. És a személyzet többi tagjának is.

– Odakísérhetem a kocsinhoz? – fogta meg a kezét Robert.

– Igen. – Egyedül is boldogult volna, de így gyorsabban ment. És értékelte, hogy a férfi figyelmesen szól, hol kezdődik a lépcső. Az embereknek sokszor a legnyilvánvalóbb dolgok sem jutnak eszükbe, ha egy vakról van szó.

Odakint szinte meleg levegő fogadta ahhoz képes, hogy ősz volt, és Audrey mély lélegzetet vett. Lehet, hogy most utoljára érzi ezeket a szagokat, ha a kapcsolata a családjával nem fordul jobbra. De nem akart így gondolkodni. Molly szólt, hogy a kocsis már leengedte a lépcsőt. Megkereste, és Robert kezére támaszkodva fölmászott a kocsiba.

– Ül az úrnőd mellé, Molly – mondta a férfi. – Én majd szemközt ülök.

– Menetiránynak háttal? Igazán lovagias – csipkelődött Audrey.

– Velem is előfordul.

Becsukódott az ajtó, és Audreyt elfogta az izgalom, amikor a kocsi mozgásba lendült.

– Ó, a lovam megvan?

– Oda van kötve a hintó hátuljához, az enyém mellett – nyugtatta meg a gróf.

– Akkor mehetünk.

Itt volt az ideje, hogy nekivágjon az ismeretlennek.

7. fejezet

Robert arra számított, hogy idővel az utazás egyhangúvá válik, de nem így történt. Le se bírta venni a szemét Audrey arcáról. Mintha a világ csodái tükröződtek volna a vonásain, miközben Molly nagy lelkesedéssel leírt egy zsúpfedeles házikót vagy kőhidat. A komorna láthatóan sok időt töltött ebben a minőségben, jó szeme volt hozzá, hogy észrevegyen apró részleteket, mint egy foltos kutya egy pecázó gyerek mellett a folyóparton vagy egy öreg kőfal maradványai, amelyek szerinte „egészen biztosan” egy vár romjai voltak. Audrey nevetett, mintha ez egy játék lenne, amit régóta játszanak.

Audrey biztosan ideges volt indulás előtt, talán ezért is civakodtak, de amint útnak indultak, csupán lelkesedés és izgalom látszott rajta – és megkönnyebbülés. Amikor Robert megjegyezte, hogy elhagyták a falujukat, hátradőlt az ülésen, és szinte döbrentnek tűnt.

– Hát tényleg elengedett! – suttogta. – Attól félttem...

Nem fejezte be a mondatot, és Robert nem erőltette. Tudta jól, mitől félt: valami jelenettől, ami okot ad az apjának, hogy bevonja a hatóságokat. Ám Robert és a grófi cím győzedelmeskedett.

Elképesztő volt arra gondolni, hogy egy báró lánya sosem lépte át a falujuk határát, sosem járt Londonban. Egy része szerette volna megadni neki ezeknek az élményeknek legalább

egy részét – de aztán visszafogta magát. Elkíséri az új otthonába, meggyőződik róla, hogy sikeresen berendezkedik, és azzal le lesz róva a tartozása Blake-nek.

De vajon, tanakodott, tényleg így lesz? Vajon végre megszabadul a bűntudattól?

– Bizonyára mulatságos az izgalmunk – szólalt meg Audrey.

– Különösen egy olyan ember szemében, aki oly sokat látott a világból.

– Éppen ezért nagyon üdítő.

– Ön is ilyen izgalmat érzett, amikor elhagyta Angliát?

Robert habozott. Annak kilenc éve már, és Stephen Kepple akkor lett öngyilkos. Robert kételkedett mindenben önmagával kapcsolatban. A céljaiban, az elképzeléseiben, abban, hogy alkalmas a grófi rang viselésére. De most nem fogja elmondani mindezt.

– Izgatottan vártam, hogy egy olyan országot lássak, amely nem folyton nedves és zöld. Akkor még nem tudtam, hogy az indiai monszun mellett Anglia időjárása kimondottan jámbor. No, és ne feledkezzünk meg a hathetes hajóútról. – Színpadiasan megrázkódott, de aztán rájött, hogy Audrey nem láthatja. Molly viszont mosolygott.

A vidéki utakon döcögő hintóban a komorna nem bírt huzamosabb ideig felolvasni, így végül úrnőjével nekiláttak átnézni az uradalom személyzetének listáját.

– Leveztem a jószágigazgatóval, akit néhai férjem hagyatékának gondozója fölvelt – magyarázta Audrey, amikor Robert kíváncsiságának adott hangot. – Elmondása szerint az uradalmat évek óta egy család tartja rendben. Az asszony

szakács és gazdaasszony, a férje gondnok, a fiuk az inas és az egyik lányuk a szobalány.

– Nagyon praktikus. Mivel a Blake családból senki sem él ott, egészen sajátjuknak érezhetik a házat.

Audrey összevonta a szemöldökét.

– Való igaz. Bízom benne, hogy jól ki fogunk jönni egymással.

Máris szívén viselte az uradalomhoz tartozó emberek sorsát. Robert még csak nem is ismerte a szolgálai többségét. A londoni házban egyedül a főkomornyik és a gazdaasszony arca volt ismerős. A vidéki rezidenciát pedig még nem kereste fel. Sok tekintetben hasonló úton járnak Audreyval. A nő az új otthonába tart, ő pedig, hogy viszontlássa azt, amelyet oly sok éve elhagyott, és amely tökéletesen működik önélküle is. Jó alkalmazottakat talált, szokta mondogatni magának. Ezért fizeti őket. Nem volt benne biztos, hogy túlságosan bele akar folyni a birtok igazgatásába – az apja volt olyan. A hadseregben egy tiszt az alárendeltjeinek parancsol, nem akar mindent maga elvégezni. Robert megtanulta a leckét.

– Elaludt – hallotta Molly suttogó hangját valamivel később, és a két nő elcsendesedett.

Audrey gondolatai elkalandoztak, de túlságosan felajzott volt ahhoz, hogy maga is elszenderedjék. Felidézte a korábbi beszélgetést Roberttel, amikor arról kérdezte, izgatott volt-e Anglia elhagyásakor. Valahogy... szokatlan volt a hangja, ahogy válaszolt. Az időjárásról beszélt, mintha csak az számított volna. Audrey nem tett fel több kérdést, nem akart faggatózni. De a férfi oly sokat tudott az életéről – óhatatlanul

ő is kíváncsi volt az övére.

Még mindig mámoros volt az örömtől és a várakozásteljes izgalomtól. Végre szabadon járhatja a saját útját. Maga elé képzelte az elsuhanó tájat, ahogy azt Molly oly érzékletesen és részletesen leírta, az istenadta tehetségének hála.

Érezte, ahogy a hintó lassít, és rájött, hogy dél lehet. Egyszer megálltak röviden megitatni és megetetni a lovakat, és akkor elhatározták, hogy ebédkor hosszabb pihenőt tartanak.

– Úgy látszik, lecsukódott a szemem – szólalt meg Robert.

– Úgy hallottam – mosolygott a nő. – Remélem, sikerült pihennie.

– Igen, köszönöm. Egy fogadóhoz értünk. Mindjárt kiszállok, és önnek is segítek.

Audrey nem utasította vissza az ajánlatát, aztán, amint lába biztos talajon állt, kezét a kocsi oldalán végighúzva a hátuljához ment. Erebus, a lova megbökte a vállát az orrával.

– Nagyon jól viselkedsz – súgta neki, és megsimogatta.

Hallotta, hogy a kocsis szól a lovászoknak, hogy lássák el a lovakat, aztán Robert megfogta a karját.

– Eszünk valamit? – kérdezte.

– Farkaséhes vagyok – helyeselt Audrey.

Miközben odasétáltak az épülethez, hallotta a kapura szerelt csengő hangját és a szolgák kiabálását az istállóudvar felől. Mennyi ember, álmélikodott.

– Különszobát kérek – mondta Robert. – Ott nyugalmunk lesz.

– Ne, a közös helyiségben akarok enni, mint a többi utazó.

Ha nem is látom, de hallom őket, és az is roppant izgalmas.

– Hát legyen – nevetett halkan a férfi. – Itt egy lépcső, és máris az előtérben leszünk.

– Hú, Miss Audrey, ott van egy sor kancsó meg lavór – szólta Molly. – Akar kezet mosni?

– Hogyne!

Molly tovább csacsogott a pitékkel és sajtokkal megrakott pohárszékről, meg arról, hogy a szomszédos teremben egy csomó ember eszik a padoknál és asztaloknál.

– Erre, hölgyeim.

– Biztos van külön terem a szolgálknak – ellenkezett Molly.

– Velünk eszel – jelentette ki Audrey. – Együtt indultunk erre a kalandra, nem igaz?

Molly vihogott.

Robert ismét karon fogta, és beléptek a terembe. Audreyt szinte letaglózta a nagy zaj, ahogy több tucat ember egyszerre beszélt. Valaki meglökte hátulról.

– Elnézést, kisasszony! – szólta egy hang.

– Egy pincér – magyarázta halkan Molly. – Egy csomó szaladgál belőlük.

– Jobban is figyelhetne – dohogott Robert.

– Nem tett bennem kárt – csitította Audrey.

– Az asztalhoz pad tartozik, nem szék. Nem baj?

– Dehogy. – Egyik kezével megkereste az asztal szélét, aztán elengedte Robertet, és a másikkal kitapintotta a padot. Oldalazva beljebb ment, hogy Molly is elférjen mellette.

Ekkor indult meg a suttogás, és szétterjedt a környező asztaloktól. A vendégek észrevették, hogy vak.

– Nem igaz, hogy nem láttak még vak nőt! – bosszankodott Robert.

– Jobbára koldusokat, gondolom – mosolygott Audrey –, az előkelőbbek meg félrevonulnak. Majd megszoknak.

A pincér fölemelte a hangját, szokás szerint, és Robertben észrevehetően – meg hallhatóan – nőtt a feszültség. Tényleg túlságosan védelmező. Semmi olyan nem történt, amit Audrey ne tapasztalt volna már meg, amikor egyszer vagy kétszer módjában állt kimenni a faluba.

És akkor felsírt egy kisbaba.

Váratlanul érte a hirtelen beléhasító fájdalom, és azon kapta magát, hogy megdermed és fülel. Amikor a gyermeke meghalt, hónapokig emésztette a bánat, tépelődött, hogy vajon miért büntette meg Isten, amikor már úgyis annyi minden érte. Lassanként beletörődött a veszteségbe, de sosem volt a közelében kisgyermek.

– Audrey? – kérdezte Robert.

A hangjából kicsengő zavar hallatán Audrey elhessegette az emlékeket.

– Igen?

– Az arckifejezése... – kezdte a férfi, aztán elhallgatott. – Semmi közöm hozzá.

Nem kellett válaszolnia, mert a pincér ezt a pillanatot választotta, hogy ismertesse a menüt. Az éték, borjúpástétom káposztával, egyszerű volt, de tartalmas, és utána sétát tettek a kertekben, veteményes- és virágoskert is volt, hogy kinyújtóztassák a lábaikat, és a lovak is pihenhessenek. A hintót húzó lovakat viszont leváltották, és rövidesen ismét

úton voltak. A kocsis egy fogadóba akart érni éjszakára, egészen addig, amíg nagy zökkenéssel el nem tört az egyik tengely.

Robert átkozta a balszerencsét, ám nagy meglepetésére Audrey, úgy tűnt, nem vette szívére a dolgot. Kijelentette, hogy minden új tapasztalatnak örül, és elégedetten hallgatta Molly beszámolóját a kocsisról, aki felült az egyik ló hátára, és elügetett egy udvarház irányába a dombon. Robert nem volt benne biztos, hogy nem inkább neki kellett volna-e mennie, de nem akarta magára hagyni Audreyt. Mindenesetre rövidesen egy régebbi fazonú hintó gördült le az úton.

Miközben segített Audreynak kiszállni a lesántult kocsijukból, a kocsis közölte:

– Sir Miles Paley és családja megtiszteltetésnek veszik, ha vendégül láthatják önöket éjszakára, míg én elintézem a helybéli kovácsnál, hogy kijavítsák a kocsit.

Amikor aztán ott álltak az udvarház apró előterében, Lady Paley leplezetlen csodálkozással méregette Audreyt. Apró termetű, törékeny asszony volt, és finom, egy gyermekéhez hasonlatos kezeit szórakozottan dörzsölgette.

– Ön Audrey Collins?

– Audrey Blake, asszonyom. A férjem életét vesztette Indiában, Őfelsége szolgálatában.

Sir Miles, aki magas volt és kissé görnyedt, bűnbánóan mosolygott.

– Mind úgy képzeltük, hogy ön egy világtól elvonult nyomorék, Mrs. Blake.

Audrey nem vette zokon a vallomást, Robertnek viszont

viszketett a tenyere. Persze, nem Paleyék hibája volt.

Azután lelkesedésük teljes hevét órá zúdították.

– Hadd mutassam be a leányaimat, Lord Knightsbridge – mondta Lady Paley ünnepélyes büszkeséggel. – Miss Rachel Paley és Miss Rosalind Paley. Lányok, az úr Knightsbridge grófja, személyesen, az otthonunkban!

Mindkét fiatal nő nyurga volt, mint az apjuk, majdnem olyan magasak, mint Robert. Biztos nehéz lesz férjet találniuk, ám Robert jelenléte kétséget kizáróan elfeledtette velük ezt az aggodalmat.

Udvariasan mosolygott, aztán karon fogta Audreyt.

– Volna rá mód, hogy a menyasszonyom lepihenjen vacsora előtt? Hosszú napunk volt.

A kocsis minden bizonnyal említette Audrey státuszát, ám a háziak olyan arcot vágtak, mintha pofon ütötte volna őket. Láta, hogy Audrey elfojt egy mosolyt. Jó szolgálatot tett, és ezt tudta is.

Mire eljött az ideje, hogy fõlszolgálják a vacsorát, a Paley család megnyugodott, és lelkesen prezentálta szép porcelánját és ezüst asztalneműjét.

Egy kínos szünetben, amikor a család igyekezett nem Audreyt bámulni, ahogy eszik, Sir Miles Roberthez fordult:

– Sokáig távolt volt Angliától, uram, de nem egyszerűen a világot járta, ahogy a nemes ifjak szokták. Miért a katonaságot választotta?

Személyes kérdés volt, ugyanakkor kézenfekvõ. Collinséknál is megválaszolta, habár annak alapján, ahogy most felé fordította a fejét, Audrey változatlanul kíváncsi volt. Vajon

érzi, hogy többről van szó?

Hirtelen megelevenedett a múlt. Az, amikor megtudta, hogy Stephen Kepple önkezével vetett véget életének, a gyomrát összerántó döbbenet és émelygés, az ébredő bűntudat. Vétkesnek érezte magát Kepple halálában, noha mások szerint Kepple gyenge ember volt, aki túl kockázatos vállalkozásba kezdett. Ám az, hogy egyáltalán belekezdett, Robert vétke volt, mert barátjának adta ki magát, csak azért, hogy megnyerje egy korai vasúti befektetéshez. Amikor a vállalkozás kudarcot vallott, mindenki sok pénzt veszített. Sosem fogja megtudni, vajon Kepple rájött, hogy manipulálták, vagy csak ostoba módon túl sok pénzt tett kockára. De mindez nem számított, sokkal inkább az, hogy Robert rájött, ugyanolyan erőszakos és hatalmaskodó, mint az apja. Meg kellett találnia a módját, hogy megváltozzon, mielőtt elveszíti minden barátját és önbecsülését, ami már amúgy is jókora csorbát szenvedett. A katonaság segítette rajta, mielőtt túl késő lett volna.

Elmondhatja mindezt a várakozásteljes Paley családnak? Nem. De elmondhatja nekik az igazság egy részét, és azzal talán Audreyt is kielégíti.

– Gyerekkoromban élt a falunkban egy öreg, obsitos ezredes – szólalt meg végül. – Eredetileg kisegítette a házitanítót, és történelemre okított, mielőtt elmentem Etonba, ám a saját történetei voltak azok, amelyek igazán megragadtak. Ott volt Waterloonál és más híres ütközetekben. Mindenki tisztelte, és tudtam, sokat tett Anglia védelmében. Én is ilyen akartam lenni. Csupán húszéves voltam, amikor apám meghalt, és

noha egy éven belül nagykorú lettem, nem éreztem késznek magam a grófságra.

– Hosszú volt az apja árnyéka. – Sir Miles megértően bólogatott. – Nehéz egy nagy ember nyomdokaiba lépni.

Robert csak bólintott. Nem volt nehéz az apja nyomdokaiba lépni – túlságosan is könnyű volt olyanná válni, mint ő. Szégyenkezett, ha arra gondolt, hogy öreg oktatója megtudta, mit tett.

– Lojalitást és kötelességtudatot tanultam a hadseregben, férfivá értem. Volt részem sikerben, és volt részem kudarcban, de kevés dolgot bántam meg.

Audreyra nézett. *Csak néhányat*, gondolta. *Van, amit bánok.*

És most itt áll, jegyességet színlelve egy nővel, aki megfogadta, hogy soha többé nem megy férjhez. Csakhogy látta az arcát, amikor felsírt az a kisbaba a vendégfogadóban. Hát nem arra vágyik minden nő, hogy anya legyen? Vagy Audrey azt hiszi, egy vak nő jobb, ha nem szül gyereket? Talán ezért sem akar férjhez menni?

Testületileg átvonultak a szalonba, ahol a család lányai felváltva mutatták be képességeiket a zongoránál, és a háziak egyszer sem próbálták bevonni a társalgásba Audreyt.

Robertnek elege lett.

– Nagy örömömmre szolgálna, ha megismernék a menyasszonyom zenei tehetségét is.

Audrey meglepetten pislogott a gyönyörű borostyánszín szemével.

– De uram...

– Nagyon félénk, ezt tudniuk kell – magyarázta Robert

Paleyéknek –, noha látni fogják, semmi oka szerénykedni.

Amilyen kényszeredett képet vágtak, annál nagyobb elégtételt jelentett látni a család döbbenetét az első pár taktus után.

Audrey viszont csak másnap, amikor már a hintóban ültek, közölte vele a maga véleményét:

– Robert, engem nem kérdezett meg, hogy akarok-e zongorázni a Paley családnak.

– Dehogynem – felelt mosolyogva.

– Nem. Föjlajánlotta, hogy játszom, és nekem nem hagyott választást.

Amikor rájött, milyen hűvös a hangja, és hogy Molly feltűnően a tájat bámulja, Robert arcáról lehervadt a mosoly.

– Nem egy idomított majom vagyok, akit előhoz, és aki a parancsszóra produkálja magát – folytatta a nő kimérten.

– Azt akartam, hogy lássák, milyen művelt ifjú hölgy, nem pedig valami szerencsétlen rokkant, akinek képzelték. Minden ifjú hölgy zongorázik. Ők is idomított majmok?

– Természetesen nem.

– Grófként sok figyelem irányul rám. Úgy nőttek föl, hogy azt láttam, a közemberek meghunyászkodnak apám előtt. A katonaságnál viszont csupán a rangommal járó tapasztalat számított az embereim szemében és az, hogy mit tanultam meg a csatamezőn. Most pedig ismét visszatértem a Társaságba, ahol a címem önmagában elegendő ahhoz, hogy egy család tálcán kínálja föl a lányait, miközben önt semmibe veszik. Nem gondolja, hogy néha jogom van használni a címemet?

Audrey felsóhajtott.

– Értem, amit mond. De nem biztos, hogy egyetérték velem.

Ezek után lassan telt a nap, kissé feszült hangulatban, miközben eső kopogott a fejük fölött a hintó tetején, és sárosak lettek az utak. Úgy tűnt, még Audrey is meguntta Molly beszámolóit az ázott kertekről és az óriás sakktábláról, ami a sövények szabdalta táj volt.

Aznap este egy fogadóban szálltak meg, ami tisztes szobákat kínált, különösen egy grófnak, amint azt a tulajdonos nem győzte alázatoskodva hangsúlyozni. Robert kicsit sem érezte magát fáradtnak, föl-alá járkált a szobájában, és hallgatta a vékony falon keresztül, ahogy Molly részletesen leírja a szobájukat az úrnőjének, beleértve azt is, hány lépés választja el az egyes bútorokat egymástól.

A reggeli beszélgetésükön tépelődött. Képes volt a grófi cím veszélyeiről panaszkodni egy vak nőnek. Nem csupán vagyona és hatalma volt, de megtehetett bármit, amit akart. Azt hitte, a katonaság megtanította mindenre, amire kellett? Távolról sem. Annyi minden volt az életben, amit magától értetődőnek tekintett, és egy vak nő volt az, aki erre rámutatott.

Ha tényleg összeházasodnának, ezek a viták, meglehet, elfajulnának. Audrey meggyűlölné, amiért képes olyan dolgokra, amelyekre ő nem. Vagy ő haragudna, amiért lelassítja, és magyarázkodásra kényszerül mellette. Vagy most csak arra akarja emlékeztetni magát, hogy igazából nem kell emiatt izgulnia?

Dühösen önmagára, elhevert az ágyon, és eltakarta a szemét az alkarjával.

Audrey lefekvéshez készülődött. A pongyola alatt hálóinget viselt, és Molly már kifésülte a haját. Két keskeny ágy állt az oldalsó falak mellett, ezen kívül asztal és két szék, fiókos szekrény és egy mosdóállvány alkották a szoba berendezését. Audrey többször is végigment a bútorok között, amíg megszokta az elhelyezkedésüket. Most azt hallgatta, hogy Molly halkán dúdol magában a mosdóállványnál, ahogy sokszor szokott.

De nem volt fáradt, noha azt mondta Mollynak, hogy fújja el a gyertyát. Föl-alá járkált, és az járt a fejében, amit Robert arról mondott, miért lépett be a katonasághoz. Biztos volt benne, hogy nem mondott el mindent. Mi a helyzet azzal az emberrel, aki öngyilkos lett? Ő hol jön a képbe? Borzasztóan szeretne volna megkérdezni, de nem a Paley család előtt.

Tűnődését kurta kopogtatás zavarta meg.

Mielőtt megszólalhatott volna, Molly kijelentette:

- Biztosan a gróf úr, ki más?
- Talán meg kellene kérdezni...

De akkor már hallotta, hogy Molly kinyitja az ajtót, fölhördül, aztán valami súlyos dolog zuhan a földre.

– Molly?

Nem jött válasz, bár valaki hangosan lélegzett. Egy kattanással bezárult a retesz az ajtón. Audrey óvatosan hátrálni kezdett, miközben a rémülettől libabőrös lett a háta.

Odébb csúszott egy szék, és valaki fojtottan káromkodott. Férfihang, de nem Roberté. Egy tolvaj! Audrey remegni kezdett, de összeszedte magát. Talán megbotlott a betörő? Aztán eszébe jutott, hogy nem ég a gyertya, és az illető nem

lát.

Lábszára az ágynak ütődött, és térdre rogyott, remélve, hogy a tolvaj nem veszi észre.

A férfi a sötétben tapogatózott.

– Hol vagy, nőszemély? – rikácsolt mézesmázosan. – Csak az aranyad kell. Add ide, és elengedlek. Nem fogok bántani egy kriplit.

Audrey egy szavát se hitte. Nagyon lassan mászni kezdett az éjjeliszekrény felé, és közben magában elátkozta a combja köré tekeredő pongyolát. Megdermedt, amikor megnyikordult a padló a közelében, és érezte, hogy a férfi elmegy mellette, ám az a másik ágy felé tartott, Molly ágya felé. Édes Istenem, add, hogy Mollynak ne legyen semmi baja! – fohászzkodott.

Végül elérte az éjjeliszekrényt, kezével végigtapogatva a tetejét, megtalálta a könyvet, amelyből Molly felolvasott, egy hajkefét – és végül egy gyertyatartót, ami pontosan olyan súlyos volt, mint amilyennek látszott. Óvatosan fölemelte, ölébe vette, kihúzta belőle a gyertyát, és az ágy alá tette.

A másik ágy hevesen rázkódott és zörgött, mintha a betörő benne és alatta is őt keresné. Most mit tegyen? Ha felé jön, meglengetheti a gyertyatartót, és reménykedhet benne, hogy eltalálja, de nem tudja megtervezni a támadást.

Hirtelen eszébe jutott, hogy Robert ott van a szomszéd szobában, az ágya mögötti fal választja el őket. De ha sikolt, a tolvaj pontosan tudni fogja, hogy hol van.

Bíznia kell a szerencséiben.

Föltérdelt, hozzávágta a gyertyatartót a falhoz az ágya fölött, remélve, hogy ezzel félrevezeti a betörőt, aztán a földre

vetette magát, és az asztal meg a székek felé gördült. A tolvaj szitkozódva elindult felé.

8. fejezet

Robert föl pattant. A csattanás mellette a falon jószerivel az ágyát is megrázta. És aztán sikolyt hallott.

Audrey.

Gyorsan föl rántotta a nadrágját, de ennél több időt nem fecsért el, kirohant a folyosóra, és benyitott Audrey ajtaján. Zárva volt, de elég volt nagyot lökni rajta a vállával, és jókora csattanással kivágódott. Odabent sötét volt, csak a kandallóból szűrődött ki vöröses derengés. A folyosón függő olajlámpa világánál egy férfi alakját látta, tágra nyílt szeme megcsillant fényben. De hol van Audrey?

A szobába belépve egy földön fekvő alakot pillantott meg, és olyan rémület hasított belé, ami őt is meglepte. Aztán meglátta, hogy az asztal mögül egy másik arc halvány feltja kandikál ki. Egy szempillantás alatt történt mindez, mert addigra a tolvaj megpróbált kirohanni mellette. Robert egy, a gyomrára mért erőteljes ütéssel megállította, aztán a ruhájánál fogva föl rántotta és megrázta.

– Gazember! – sziszegte fogcsikorgatva. – Ha bajuk esett...

Igyekezetében, hogy odamenjen Mollyhoz, Audrey nekik ütközött. Robert várt, hagyta lógni a levegő után kapkodó betörőt:

– Rossz szoba – makogta. – Tévedés!

Audrey letérdelt a barátnője mellé.

– Leütötte Mollyt, és ki akart rabolni.

Robert erőteljesen állon vágta a fickót, aki összecsuklott, de ismét fölrántotta.

– Hogy van Molly?

– A fejem... – nyöszörgött a komorna.

– Nem érzek vért – állapította meg Audrey –, de van egy csúnya dudor.

Robert fél kézzel kinyitotta a kis erkélyre nyíló ajtót, és átlökte a tolvajt a korláton. Felordított, amikor földet ért, aztán föltápászkodott a fáklyákkal megvilágított udvaron, és egyik lábát maga után húzva elbicegett a sötétségbe.

– Milord? – szólalt meg egy hang a folyosón. A fogadós állt ott hálósapkában és köntösben.

– Épp kidobtam egy tolvajt az ablakon. Könnyű lesz megtalálni, mert lábát törte. Ön pedig, uram, jobban kellene, hogy ügyeljen a háza biztonságára, ha egy hölgyet megtámadhatnak a szobájában! – Kivette a fogadós kezéből a gyertyatartót, és becsapta az ajtót az orra előtt.

– Kidobta az erkélyről? – hüledezett Audrey.

Robert letette az asztalra a gyertyatartót.

– Nem akartam magukra hagyni önöket, amíg ellátom a baját, és lehet, hogy társa is van, aki odalent bujkál, az ivóban.

– Ó – motyogta Audrey. Aztán kinyújtotta a kezét, és átkarolta Mollyt, aki időközben fölült.

– Miss Audrey? Mi történt? – tudakolta erőtlenül.

– Egy tolvaj, kedves.

– Bántotta önöket? – firtatta Robert.

Audrey megrázta a fejét.

– Ön azonnal jött. Köszönöm.

Haja, amely sötétnek látszott a gyér világításban, egyszerű fonatba volt fogva, és aranyszín szeme tágra nyílván csillogott a gyertyafényben. Fűző és alsószoknyák nélkül törékenynek látszott az egyszerű, vászon pongyolában. A védelmező ösztön, amiért annyira haragudott, fokozott erővel ébredt föl Robertben.

Jószérivel megörült, hogy valami eltereli a figyelmét, amikor Molly megborzongott.

– Fektesse őket ágyba – mondta. Körülnézvén észrevette, hogy mindkét fekhelyet szétdőlték. – Mi történt az ágyakkal?

– Kutatott bennük – magyarázta Audrey.

Kissé erőtlenné vált a hangja, sápadt az arca, de ezt leszámítva jobban viselte a támadást, mint a legtöbb nő viselte volna. Tapogatózott kicsit, megtalálta az asztal lábát, és ez láthatóan megadta a tájékozódási pontot. A távolabbi fal felé mutatott.

– Az az ő ágya.

Robert karjába emelte Mollyt, akinek elkerekedett a szeme, lánggra gyúlt az arca, és kezét a szája elé kapta, hogy elrejtse mosolyát. Mire lefektette az ágyra, Audrey is ott volt mögöttük.

– Máris borogatást teszünk a fejére, Molly.

Kezét kinyújtva megkereste a mosdóállványt és a törülközőket, vizet öntött a tálba, és hozott egy benedvesített kendőt a komornának.

Molly a fejére szorította.

– Rendbe jövök, kisasszony, ne aggódjék.

Noha vidám volt a hangja, az arcán látszott a fájdalom. Robert tapasztalatból tudta, hogy a feje minden bizonnyal

lücktet.

Karjánál fogva félrevonta Audreyt. Most, hogy megérintette, érezte, ahogy finoman remeg a teste. Szabad kezét kinyújtotta, mintha támaszt keresne, és megérintette Robert meztelen mellkasát. Halkan felhördült.

– Ruhátlan? – suttogta.

– Csak nadrágot húztam – felelt Robert rekedten –, siettemben, amikor a jelzését meghallottam.

Arra számított, hogy elhúzódik, de nem, Audrey ott hagyta a kezét, pontosan a mellkasa közepén, és Robert szívverése hirtelen felgyorsult, olyan érzések rohanták meg, amelyeket nem akart a színlelt arája irányába táplálni. Különösen nem a komornája jelenlétében.

Fojtott hangon folytatta, bele se gondolva, mit mond:

– Kilépett a nagyvilágba, Audrey, ahol az emberek nem haboznak kihasználni a másikat. Fölkészült erre?

A tolvajról beszélt – vagy önmagáról?

És Audrey még mindig a mellének támaszkodott, ajka szétnyílt, légzése felgyorsult. Robert a karjánál fogta, és lábuk összesimult anélkül, hogy ott lett volna közöttük az alsószoknyák hada.

– A... az otthonomban biztonságban leszek – motyogta.

– És ki se fog lépni a négy fal közül? Úgy, ahogy eddig?

– Nem! – húzta ki magát Audrey. – Olyan leszek, mint bármely nő. Vendégségbe megyek, és vacsorákat adok, és *normális* leszek!

Robert elengedte.

– Csodálom önt, Audrey Blake. A legtöbb nő pánikba esett

volna ebben a helyzetben, de ön nem.

Arról nem szólva, hogy átkozottul jól néz ki pongyolában.

Nem fog buja gerjedelmet érezni Blake özvegye iránt, korholta magát. Ha rájön, milyen szerepet játszott a férje halálában, egyből megváltozik. És Robert inkább akart hős lenni a szemében, mint az az ember, akit gyűlöl.

– Ígérje meg, hogy máskor nem nyit ajtót idegeneknek – mondta.

– Az én hibám volt, milord – szólt gyöngé hangon Molly, aki még mindig fejére szorította a borogatást. – Biztosra vettem, hogy ön az.

– Úgy sejtem, még egyszer nem követed el ezt a hibát – felelt Robert kedélyesen.

– Nem, nem. – Molly egy pillanatra lehunyta a szemét, és amikor újból kinyitotta, könnyesen csillogott. – Ha arra gondolok, hogy megölhette volna az úrnőmet...

– Nem akart megölni senkit – nyugtatta meg Robert, habár ebben ő sem volt biztos. – Csak mostantól legyenek óvatosak! Itt maradjak magukkal?

– Nincs rá szükség. – Audrey ismét ura volt a hangjának. – Bereteszelem az ajtót ön mögött, és... ajaj. Jól hallottam, hogy betörte az ajtót?

– Jól. Szobát cserélünk, hogy biztonságban érezhessék magukat. Nálam csak egy ágy van, de elég széles, elférnek benne ketten.

Audrey már a gondolattól elpirult, hogy befeküdjék Robert ágyába. Gondolkodni is alig bírt, tudván, hogy a férfi félmeztelen. És ő még azt is megengedte magának, hogy

megérintse a csupasz mellkasát, sőt, rajta tartotta a kezét, pedig tudta, mit csinál! De annyira... más volt, mint a néhai férje.

Az arcán érezte a leheletét, ahogy beszélt hozzá – jóságos ég! Kezd olyan lenni, mint Blythe, akit a férfi pusztja jelenléte teljesen felzaklat.

Miközben szegény Molly ott fekszik sebesülten!

– Segítek összepakolni – ajánlotta Robert.

– Ó, nem kell, boldogulok. Tudom, mi hol van.

– Az is, amit a tolvaj szétdobált?

No, most határozottan évődő volt a hangja. Vajon tudja, milyen hatással van rá? Lehet, hogy titokban kineveti a bolond vak lányt?

De nem, ezt nem tételezte fel róla. Sosem gúnyolná ki.

– Azt hiszem, egy hajkefe van az ágy alatt – mondta Robert elfúló hangon, mint aki lehajol.

Molly kuncogott, és Audrey nagy megkönnyebbülést érzett, még akkor is, ha az ő kárára nevetett. De hát, persze, Molly látta a félmeztelen gróft négykézlábra ereszkedni.

Audrey az ajkába harapott, mert ő is el tudta képzelni.

De nem társulhatott hozzá a padlón, így inkább odament a mosdóállványhoz meg a fiókos szekrényhez, és bedobálta a piperecikkeit a kizárólagosba. Sebesen összetekerte a ruháját meg az alsószoknyáit, és azokat is begyömösölte.

No, mintha Robert nem látott volna még női alsószoknyát, korholta magát. Égett az arca a szégyentől, és képzeletében maga fölött látta Robert testét a nagy ágyban...

Miért jutnak ilyenek az eszébe? Még ki sem heverte az

iménti megrázkódtatást, az ég szerelmére, és a nászéjszakája igazán nem olyan volt, amiről ifjú leányok álmodoznak. De Roberttel...

– Meg se próbálj fölállni, Molly! – hallatszott a férfi szigorú hangja.

– Jaj, ne, milord, túl nehéz vagyok...

Robert a jelek szerint nem törődött a tiltakozásával.

– Kinyitja nekem az ajtókat, Audrey?

Audrey csepp elégedettséget érzett, hogy a férfi feltételezi róla, hogy képes összepakolni a holmijukat és kinyitni az ajtókat, mint bármely látó ember. Kinyújtotta a kezét, és a meztelen hátába ütközött. Gyorsan elhúzódott, de azért egy pillanatig érezte izmai játékát, ahogy délcegen karjában tartotta Mollyt. Megkerülte őket, megtalálta az ajtót, és kinyitotta.

A folyosón tétovázott, mert nem láthatta, van-e ott valaki. Érezte, hogy Robert mögé lép, de Molly volt az, aki eloszlatta a bizonytalanságát:

– Nem látok senkit, Miss Audrey.

Balra fordult, tett pár lépést, miközben kezét könnyedén végighúzta a falon. Lenyomta a következő ajtó kilincsét, szélesre tárta, aztán belépett, majd el az útból. Érezte, hogy valami súrolja a karját, aztán megnyikordult az ágy.

– Jaj, uram, még azt sem engedte meg, hogy összeszedjem a cókmókomat – siránkozott Molly zavartan.

Audrey értette, mire céloz. Molly hajlamos volt szétdobálni a holmiját, miközben keresgélt köztük.

– Majd én összeszedem – jelentette ki.

– Jaj, kisasszony, annyi gondot okozok! A széken meg az asztalon van minden.

A komorna máris megkönnyebbültnek tűnt. Audrey biztatón rámosolygott, és visszament az ajtóhoz. Beverte a lábujját a félfába, és összerándult, de a kék foltok nem számítottak újdonságnak.

– Elkísérem – jelentette ki Robert.

Audrey maga mögött érezte, míg megtette a néhány rövid lépést a folyosón, aztán befordult a szobába. Vajon vett föl inget?

Azzal nyugtatta magát, hogy igen, miközben összeszedett mindent, és hallotta, hogy a férfi közli, a földön sincs semmi. Megfordult – és egyenesen nekiütközött. Elesett volna, ha Robert nem kapja el a felkarját. Újból a mellkasára simult a tenyere, szőrszálak csiklandozták, és megcsapta az orrát az illata, amely oly más volt, mint a parfümök, amiket a nők használnak.

– Nem vett inget – állapította meg összeszorított foggal.

– Ennyire zavarja? – kérdezte rekedten Robert. – Ellenben megmentettem.

– Amiért hálás is vagyok. – Próbálta távol tartani a kezét a meleg bőrétől. – Engedjen el, kérem!

– Jegyesek vagyunk – emlékeztette a férfi csibészes hangon.

Amikor erre majdnem rábólintott, Audrey már sejtette, hogy túl messzire ment. Mindenesetre a férfi elengedte, ő pedig nem vett tudomást a csalódottságról.

– Szerintem megvan minden – mondta Robert.

– Köszönöm.

A férfi elvette tőle Molly táskáját, és Audrey tudta, hogy nyilván az övé is nála van. Elindult az ajtó felé.

Az új szobájukban Robert közölte:

– A táskáik a székeken vannak. Tehetek még valamit önökért, hölgyeim?

– Nem kellene orvost hívnunk Mollyhoz? – kérdezte hirtelen Audrey elszörnyedve, hogy ez korábban nem jutott eszébe.

– Ó, nem, kisasszony, máris jobban érzem magam.

– Visszatért az arcába a szín – mondta Robert. – Szerintem jobban van.

– Köszönöm, uram – mondta Audrey halkán.

– Jó éjszakát. És, Molly...

– Soha többé nem nyitom ki az ajtót! – vágta rá a komorna buzgón.

– Ezt meg reteszelve be, Audrey!

Úgy tett, és aztán meghallotta a folyosóról a férfi hangját:

– Jó kislány.

Egy pillanatra az ajtónak támasztotta a fejét. Fáradtnak, dühösnek és nevetségesnek érezte magát. Nem jó kislány. Egy jó kislányra nem lett volna hatással a férfi érintése, végtére is valójában nem jegyesek. De Molly ezt nem tudta.

– Ó, Miss Audrey – sóhajtott ábrándosan a komorna –, micsoda férfi! Nagyon, nagyon szerencsésnek érezheti magát.

Audrey mosolyt erőltetett az arcára, mielőtt megfordult volna.

– Úgy bizony.

– Rögtön az első találkozáskor tudta?

– Szerelem első látásra? – vágott vissza Audrey, és mosolya valóságos lett.

Molly felnyögött.

– Na, tessék, most meg ugrat. De komolyan, már az első beszélgetésnél sejtette, hogy összeillenek?

Audrey habozott.

– Igen, azt hiszem, igen. – Elméletileg így is volt. Tudta, hogy segítséget kell kérnie. Talán kezdettől fogva sejtette, hogy megbízhat benne.

És most az életét is megmentette.

– Meg... – Molly elhallgatott, aztán nagyon óvatosan folytatta: – Megcsókolta már önt?

– Ó, nem, rendkívül illedelmes.

– Kár.

– Szerintem is. – Audrey igyekezett játszani a szerepét.

Molly lehalkította a hangját:

– De szeretné, azt biztos állítom.

Kevésen múlt, hogy erre Audrey nem mondta el neki az igazságot. De valami visszatartotta. Senkinek sem szabad megtudnia, amíg nincs biztonságban. *Játszanom kell a szerepemet*, emlékeztette magát újból.

– Miből gondolod, hogy meg szeretne csókolni?

– Egyszerűen... látom. Nem kell palástolnia az érzéseit, amikor önre néz, ahogy egy olyan nővel tenné, aki lát. És ahogy megfogta... mintha el sem akarná engedni.

– Remélem is. – Audrey nem mondhatott mást, noha tudta, hogy ez nem igaz. Robert is csak játssza a szerepét.

És jobb is, ha így van, mert Audrey ennél többre nem

hajlandó egyetlen férfival se! Soha többé! Nem számít, mennyire izmos, milyen az illata – vagy hogyan csókol.

Nem mintha szándékában állna kideríteni.

– Isten hozta Hedgerleyben – szólta Robert másnap késő délelőtt.

Audrey összecsapta a kezét.

– Az új falum! Az otthonom!

– Hadd mutassam be önnek, kisasszony – jelentkezett Molly lelkesen.

– Nem lesz kimerítő?

Mollynak fájdalmai voltak előző éjszaka, és nem aludt jól. Útközben aztán több órát szundikált, és már elevenebb volt a hangja.

– Én is le tudom írni – ajánlotta Robert.

A két nő habozott.

– Gondolják, hogy nem vagyok rá képes?

Audrey kezdte azt gondolni, hogy bármire képes: megszabadította az apjától, megvédte egy betörőtől, és elhozta a saját otthonába.

– Megengedjük neki, Molly, csak most az egyszer?

Molly színpadiasan felsóhajtott.

– De csak most az egyszer!

– Akkor ebben a tudatban el is kezdem – mondta Robert szárazon. – Egy legelőt látok. A túloldalán egy templomot hegyes toronnyal.

– Egy legelő és egy templom – ismételte Audrey gyanakodva. – Ne erőltesse meg ennyire a fantáziáját!

– Egy katona számára fontosak a száraz tények. De lássuk a

részleteket! A templom kőből épült, és kúszónövény szalad fölrá.

– Egyre jobb, milord – biztatta Molly.

– Úgy vélem, egy kocsmá cégérét is látom, ahova, úgy érzem, rövidesen kénytelen leszek betérni.

Audreyből is kitört a nevetés.

– Nagyon könnyű önt ugratni, Robert. Nos, mi a neve annak a kocsmának?

– A tyúk és az oroslán.

– No, most ön ugrat engem.

– Molly?

– Nem, kisasszony, ami azt illeti, a cégéren a tyúk széttárja a szárnyát, mintha meg akarná ijeszteni az oroslánt.

– Furcsa egy falu – ingatta a fejét a férfi.

Audrey máris imádta.

– És még?

Nagyon is hamar maguk mögött hagyták Hedgerleyt. Audrey alig bírt megülni a hátsóján, miközben Molly egy gyümölcsöskertről beszélt, körtefákkal meg egy juhnyájról a távolban.

Befordultak egy hepehupás útra.

– Látom a házát, Miss Audrey! Kétszintes, kőből épült, egy kis domb tetején áll, a lejtőkön park és... ó, van egy patak is, ami egy tóba ömlik.

– Lehet benne úszni? – tudakolta Audrey izgatottan.

– Tud úszni? – csodálkozott Robert.

– Igen. De nem fogja látni.

– A férje nem láthatja úszni?

Audrey elfojtott egy rándulást.

– Ó... azt hiszem, sok mindenhez hozzá kell még szoknom.

– Nem tartott sokáig az első házassága – emlékeztette Molly. Aztán: – Ó, milyen sok ablak meg kémény! Kicsit távolabb istállót is látok, de külön kocsiszínt nem. Biztos az istállóban van hely a hintónak.

Milyen sok ablak, tűnődött Audrey ábrándosan. Lehet, hogy ezek szerint tehetős nő – legalábbis, ami a földeket illeti? Értésülései szerint a birtok eltartotta magát. Több tucat bérlő művelte a termékeny televényt. Audreyt nem érdekelte a vagyon, amíg az uradalom és a földek virágzottak.

– Szép hely, jó lesz itt élni. – Most Molly hangja lett ábrándos.

– És mostantól a mienk – mondta Audrey.

– Amíg férjhez nem megy – emlékeztette Molly. – És akkortól lehet, hogy egy kastélyban fog élni.

Audrey mereven mosolygott, majd Roberthez fordult.

– Köszönöm, uram, hogy elhozott bennünket ide.

– Nagyon szívesen. Remélem, ez az, amire vágyott.

Volt... valami a hangjában, de Audrey nem hagyta, hogy bármi is elrontsa ezt a napot, amelyről egész életében álmodozott. Végre a saját házának úrnője lehet!

– Közeledünk a bejárathoz, kisasszony, portikusz nincs, csak egy szép széles márványlépcső, ami egy masszív ajtóhoz vezet. Ó, és kinyílik! Egy középkorú nő áll ott, és be kell vallanom, zavarodott képet vág.

– Nyilván tanakodik, ki érkezett látogatóba – mondta Audrey. – Meg fog lepődni. – És remélhetőleg nem lesz

túlságosan csalódott, gondolta. Nem volt ideje értesítést küldeni, hogy a személyzetet alkotó kis család végre úrnőt kap annyi év után.

Alig bírta kivárni, amíg a kocsis kinyitotta az ajtót, hogy lehajtsa a lépcsőt, és Robert kimásszon. Kinyújtotta a kezét, tudván, hogy a férfi ott van és megfogja, elkezdett leereszkedni.

– Van a szép házának neve is? – kérdezte Robert finoman.

Tudja, milyen fontos ez nekem.

– Rose Cottage – mosolygott.

– Egy cottage-nél azért több, Audrey, de igazán kedves név.

Egy cottage-nél, vagyis házikónál azért több, álmélkodott magában Audrey. De mindegy, lehet benne négy szoba vagy húsz, nem számít. Az övé!

– Segíthetek, milady? – szólalt meg egy ismeretlen női hang. Idősebbnek tűnt, de tisztelettudónak. – Eltévedtek?

– Nem, nem tévedtem el. Sajnálatos módon nem tudtam előre értesíteni, de Mrs. Martin Blake vagyok, és mostantól itt fogok élni.

Döbrent csend támadt, és Audrey emlékeztette magát, hogy a háziaknak ez nagy sok lehet. Az asszony valószínűleg izgul, hogy milyen állapotban van a ház, nem szellőztették ki a szobákat, és nincs elég eleség a kamrában.

– Maga Mrs. Sanford? – kérdezte barátságosan.

Az asszony megköszöri a torkát.

– Igenis, asszonyom, én vagyok. Bocsásson meg!

– Hadd mutassam be Lord Knightsbridge-et.

– Milord! – Az asszony hangja egészen elfúlt.

Vajon pukedlizett? Audrey elfojtott egy mosolyt. Lehet, hogy az ő korában már nehezen megy. Vagy éppen hogy mozgékony teremtés?

– Ne aggódjék, Mrs. Sanford, a gróf úr nem marad itt vendégségben, mert a közelben lakik.

– Jegyesek asszonyommal – jelentette be hirtelen Molly.

Újabb csend támadt, amíg a gazdaasszony megemésztette a hírt. Audrey gyanította, hogy a szolgák ettől fogva egészen máshogy fognak ránézni – és nem örült neki. De most már nem volt választása.

– Ő pedig a komornám, Molly – mondta szárazon –, aki meggondolatlanul fecseg.

– Sajnálom, kisasszony – mondta Molly, de egyáltalán nem tűnt sajnálkozóznak. – Mutathatom az utat?

– Természetesen. Mrs. Sanford, magától is rájönne hamarosan, de szerintem úgy tisztességes, ha tájékoztatom: vak vagyok.

9. fejezet

Mrs. Sanford egy pillanatig nem palástolhatta döbbenetét. Aztán észbe kapott, és csak bólíntott:

– Igenis, asszonyom. Köszönöm, hogy szólt.

Robert kezdte sajnálni az asszonyt. Egyik sokkal a másik után érte. Magas, megtermett nő volt, ősz haja egyszerű kontyba fogva, orrán pápaszem. Kötényt viselt egyszerű, fekete ruhája előtt, ami nem rejtette el széles, kemény munkához szokott vállát. Remélhetőleg olyan állapotban tartotta a házat, mint aki bármely pillanatban számít az úrnő megérkezésére, ahogy az egy okos szolgától elvárható. Hamarosan kiderül.

És vajon jól főz? Robertnek korogni kezdett a gyomra a gondolattól. Hajnalban elfogyasztott reggelijük óta sok óra eltelt, és neki még legalább egy óra lóháton, mire hazaér. Ennie kellene valamit.

Audreyt viszont majd szétvetette az izgalom, és az evés messze hátul kullogott a listáján. Most, hogy jobban elengedte magát a társaságában, még kifejezőbb lett az arca. Robert jószerivel követni tudta, ahogy megismerkedik a faluval, miközben felsorolta neki az épületeket. Valószínűleg a fejében megrajzolta a maga egyéni térképét.

Éppen csak pár falunyi távolságra jött el az eddigi otthonától, és mintha kinyílt volna számára a világ.

– Jöjjön be, kérem, Mrs. Blake – mondta a gazdaasszony. – Három lépcsőfok van.

– Köszönöm. Meglátja, gyorsan tanulok, nem kell majd folyton elmondania az ilyeneket.

– A menyasszonyom olyan magabiztosan mozgott a régi otthonában – tette hozzá Robert –, hogy észre se vettem, hogy vak, csak amikor mondták.

Audrey arcát ismét elöntötte az a bájos pír, amitől ragyogni kezdett a szeme.

Robert szólt a kocsisnak, hogy álljon be a hintóval az istállóba, ahol segítenek kipakolni, aztán, ha végzett, jöjjön be a konyhába harapni valamit és a járandósága utolsó részletéért.

Amint beléptek az előtérbe, egy fiatalember jött elébük, és meghajolt. Magas volt, mint az anyja, és egyszerű libériát viselt, ami sötét ujjasból és nadrágból meg keményített, fehér ingből állt. Szőke haja borzasan göndörödött, szeme élénken csillogott, ahogy kíváncsi pillantást vetett a gazdaasszonyra.

Mrs. Sanford kurtán elmosolyodott.

– A fiam, Francis, az inasunk.

– Említette a jószágigazgató – felelt Audrey.

– Francis, ő az úrnőnk, Mrs. Blake.

Audrey mosolygott, de nem a megfelelő irányba, és Robert látta, hogy Francis zavart pillantást vet az anyjára, miközben azt mondja:

– Örülök, hogy megismerhetem, asszonyom.

Mindkét szolgáló riadtan látszott, de Audrey csupán odébb fordult kicsit.

– Én is, Francis. Jól tudom, hogy a testvére a szobalány?

– Egyikük, asszonyom – felelt félénken Francis, és közben

nem vette le a szemét az anyjáról.

Lehetséges, hogy Mrs. Sanford összerezzen a fia szavai hallatán, tűnődött Robert. Na, persze, nyilván nem akarja, hogy túl sokat fecsegen az új úrnőjüknek.

– Szóljak neki, Any... Mrs. Sanford? – folytatta Francis.

– Nyugodtan szólítsa úgy az édesanyját, ahogy szokta – mondta Audrey. – És igen, szeretném megismerni a családjuk többi tagját is.

Kibújt a köpenyéből, és Molly átvette, majd a magáéval együtt a karjára vetette.

– Hívös napunk van ma, Mrs. Blake – szólt Mrs. Sanford. – Hozzak önöknek teát a szalonba, amíg várakoznak?

– Nem akarom elvonni az ebéd előkészületeitől.

– Nem gond, asszonyom. Ha megelégszenek velem, van hideg sonka meg répaleves, amit fel tudok melegíteni, ha éhesek.

– Az jó lesz – szólt közbe Robert.

Audrey mosolyogva felé fordította a fejét.

A következő félórában, miközben a teát kortyolgatták, megismerkedtek Evelyn Sanforddal, aki ugyanolyan magas volt, mint az anyja, és folyvást elpirult meg a szőke fürtjeit igazgatta a füle mögé. Mr. Sanford, a gondnok és lovász, fél fejjel alacsonyabb volt a családjánál, cserébe hordómellkassal és egy munkásember lapátkezelével dicsekedhetett. Kezdett kopaszodni, fehér haja rojtként övezte koponyáját, és fölborzolódtott a fülénél. Robertnek úgy tűnt, mintha kissé... rosszallóan tekintene Audreyra, tiszteletteljes, de hívös hangon beszélt vele.

– Jól értem, hogy van egy másik lányuk is? – kérdezte

Audrey, két keze közé fogva a csészéjét, mintha fázna.

Mielőtt Mr. Sanford válaszolhatott volna, megjelent a felesége.

– Így igaz, asszonyom. Megözvegyült, a közelben lakik.

– Ó, sajnálom – dünnyögte Audrey. – Adják át neki együttérzésemet.

Robert a kelleténél több évet töltött azzal, hogy megtanuljon rabok arcáról olvasni, és annak alapján, ahogy egymásra nézegettek, és mindig gyorsan elkapták a tekintetüket Audreyről, úgy vélte, ez a kis család rejteget valamit. Egyenesen úgy tűnt, hogy megváltozott a viselkedésük, amióta volt alkalmuk beszélni egymással.

Vagy már megint túlságosan aggodalmas, ahogy azt Audrey a szemére veti? Végül is, nem csoda, ha ezek az emberek nem örülnek, hogy vége szakad a kényelmes életüknek.

A – hála az égnek! – ízletes ebéd után, amelyet egy teraszra néző, napfényes ebédlőben fogyasztottak el, Mrs. Sanford körbevezette őket a földszinten. Molly a rá jellemző alaposággal leírt mindent, és Audrey látható koncentrációval igyekezett megjegyezni az összes részletet.

Robert az emeletre nem ment velük, helyette a dolgozószobában várt, ami a jelek szerint könyvtárként is szolgált. Amikor Audrey ismét megjelent, letette a London történetéről szóló könyvet, amit lapozgatott. A nő sokkal bizonytalanabbnak látszott, mint eddig bármikor, de csak a mozgása, nem a hangulata. Változatlanul ragyogott az izgalomtól.

– Robert?

– Itt vagyok.

Audrey felé fordult.

– Kutyafáját, máris elfelejtettem, mi hol van – motyogta, és kinyújtott kézzel elindult felé.

Robert megfogta a kezét.

– Nem szükséges ezt tennie.

– Nyitva az ajtó. Azt akarja, hogy a szolgálai azt lássák, hivatalosabban búcsúzom el, mint ahogy az egy szerelmestől elvárható?

A nő nem hadakozott tovább, összeszorított szájjal hagyta, hogy fogja a kezét. Robert halkán nevetett.

– Hol maradt a kesztyűje, Audrey?

– Elfelejtettem ebéd után.

– Túlságosan izgatott volt.

– A jelek szerint ön is.

A kezére célzott, nyilván, de Robertnek másfelé kanyarodtak a gondolatai, és elhalványult a mosolya.

– Nem akarom így itt hagyni önt – mondta végül.

Audrey is elkomolyodott.

– De hát megtett mindent, amit kértem, még többet is annál. Elkísért az új otthonomba, és megvédett az utazás veszélyeitől. Miért nyugtalankodik most?

– Mert csupa idegen veszi körül.

– De a jószágigazgató szerint...

– Ő is egy idegen – vágott a szavába Robert. – Úgy tűnik, jól végezte a dolgát, legalábbis ami a személyzetet illeti. Minden csillog és jó karban van. – De a szolgák gyanús pillantásokat váltottak, és ezt nem tudta elfelejteni.

– Éreztem a citromos bútorfény illatát – mosolygott Audrey –, és azokban a szobákban, amelyeket nem használnak, le voltak takarva a bútorok. Most leveszik a huzatokat.

– Nem most látott utoljára, Audrey. Minél gyakrabban meg fogom látogatni. Ha már látom, hogy berendezkedett, jobban fogom érezni magam.

– A vakságom miatt aggódik, de fölösleges. A többi érzékszervem kitűnően működik, és az emberek hangja sokat elárul.

– Mondja el, milyen volt! – Robert szándékosan halogatta a távozást. – Úgy értem, elveszíteni a látását. Biztosan nagyon megrémült.

Egy szék felé kormányozta, és a nő mosolyogva elfogadta a segítségét.

– Nagyon rég történt, Robert. Hétéves voltam, és teljesen legyengített a betegség. Leginkább a megkönnyebbülésre emlékszem, amikor fölébredtem, és jobban éreztem magam.

– És csak úgy megvakult?

– Teljesen. Mintha kihunyt volna a nap. Emlékszem, anyám magához szorított és sírt, és bár nagy volt az öröm, hogy életben maradok, nagy volt a bánat is. Meg a félelem. Rettegett, hogy Blythe is a sorsomra jut, de ő, bár átesett a betegségen, nem került olyan súlyos állapotba, mint én.

– Hogy tudta ezt feldolgozni ilyen fiatalon? – Talán kínozni akarja magát, tovább fokozni a bűntudatot, amiért ez a nő magára maradt a világban őmiatta?

– Sokáig nagyon szomorú voltam, természetesen. – Audrey hangja elhalkult, révedező lett. – Nem könnyű arra az

időszakra gondolni, amikor rájöttem, hogy az emberek ezentúl máshogy fognak rám nézni. Igaz, hogy csak hétéves voltam, de okos, és értettem, mi történik. Anyám volt az egyetlen, aki ugyanúgy bánt velem, nem kényeztetett el, nem kezelt úgy, mintha hátralevő életemet ágyban kellene töltenem vagy egy karosszékekben az ablak mellett.

– Jó asszony lehetett.

– Az is volt, és amikor hét éve meghalt, a családukat mint-ha elhagyta volna a fény.

Felsőhajtott, és pár pillanatra belefeledkezett az emlékekbe, de Robert megtanult türelmesnek lenni a katonaságnál.

– Az ő ötlete volt, hogy tartsam ébren az emlékezetemben a látható világot, hogy idézzem fel az emlékeimet újra meg újra, ne felejtsem el őket. Hogy hogyan néz ki a családom, a naplemente, egy téli vihar.

– Nem keseredett el tőle?

– Nem rontott a helyzeten. Természetesen elkésérített, hogy más leszek, mint a többiek, de anyám nem engedte, hogy belefeledkezzek a bánatba. Azt mondta, Istennek terve van minden emberrel, és nem mindig tudjuk, mi az.

– Bölcs asszony – dünnyögött Robert.

– Az volt – mosolygott Audrey. – No, és nagy szerencsémre ott volt Molly. Jóformán játéknak számított közöttünk, hogy sötétben megtaláljunk dolgokat. Már akkor is ő volt a vezetőm a világban, ő olvasta föl a szavakat, amelyeket nagy ügyel-bajjal leírtam a nevelőnőnek.

– Képes írni?

– Ritkán gyakorlom, de megtanultam két zsineg között

vezetni a ceruzát. Meg tudom értetni magamat, de többnyire Molly a titkárom. Azon viszont ő sem segíthet, hogy nem láthatom az emberek arcát. Döbbenetes, mennyire sokat számít, ha le tudjuk olvasni valakinek a hangulatát a vonásairól. Minden szavunkat, minden tettünket ahhoz igazítjuk, mit mond a másik ember arckifejezése, és erre hétévesen kellett rájönnöm. Úgy éreztem, mintha... kizártak volna. Persze, lassanként alkalmazkodtam, megtanultam az emberek hangjából olvasni, de azért nem ugyanaz. – Kis tétovázás után felsóhajtott. – Bevallom, megint kissé úgy érzem magam, mint gyerekkoromban. Nem is sejtettem, mennyire sokat jelentett, hogy az otthonomban magabiztosan mozogtam.

– Itt is úgy lesz, csak idő kell hozzá.

Audrey bánatosan mosolygott.

– Hisz bennem?

– Igen. De most már mennem kell. Vár az intézőm. Kilenc éve nem tettem be a lábam a vidéki házukba. A jelek szerint sok feladat vár rám.

– Én is hiszek önben.

– Köszönöm, de egy férfinak nincs szüksége efféle buzdításra. Mi magabiztosak vagyunk. – Robert fölállt, és a nő keze fölé hajolt. – Vizontlátásra holnap, Audrey.

– Nem kell fáradnia, Robert. Sok dolga van.

– Én osztom be a tennivalóimat, hölgyem. Többek között ez az előnye, ha az ember gróf.

– De megértem, ha lefoglalják a feladatai. Teljesítette az egyezségünket, gróf úr, elhozott az új otthonomba. Nem

tartozik többel.

Valóban? Ennyivel jóvá lehetne tenni egy ember halálát? Robert nem így gondolta.

Audrey sokáig állt az ablaknál a bágyadt őszi nap fényében, mintha láthatná, ahogy Robert ellovagol. Meglepte, hogy néhány rövid nap leforgása alatt mennyire hozzászokott, hogy számíthat rá, a magabiztosságára, szilárd nyugalomára, tiszteletet parancsoló fellépésére.

Ő nem rendelkezett ezekkel a vonásokkal, amint az a ház bejárása során világossá vált számára. Valamikor azt hitte, igen, de most? Olyan helyeken jár, amelyeket elképzelni sem tud, rátámadtak a szobájában, és a szolgálai kicsit sem örülnek neki. Ő, udvariasak voltak, de úgy tűnt, inkább Roberthez intézik a szavaikat, nem őhoz. Persze, ez nem csoda, hisz egy grófról volt szó. De még Mollyhoz is többet beszéltek, miközben bejárták a szobákat.

Na, és a berendezés azokban a szobákban! Csupa rejtett csapda, ami azzal fenyegeti, hogy bolondot csinál magából, és annak is érzi magát. Lehet, hogy tényleg el kellene kezdenie botot használni? Nem, Robertnek igaza van, meg fogja tanulni az elrendezést, csak gyakorolni kell. Egyszerűen még bizonytalan a fogadóbeli támadás után.

Összerándult, amikor arra gondolt, Molly gondoskodott róla, hogy a szolgák tudják: egy gróf jegyese. Otthon, az apai házban nagy szükség volt e hazugságra, de azt nem gondolta végig, itt milyen következményei lesznek. Valóban azt akarja, hogy csupán a leendő grófnét tiszteljék benne?

Vagy jelentse be, hogy meggondolta magát, még ma – most

azonnal? Akkor csupán a saját jogán lesz itt, és a maga módján tárgyal a személyzettel.

Mégis, először meg kell beszélnie Roberttel. Nélküle meghozni egy ilyen hirtelen döntést valahogy... hálátlanságnak tűnt. Megfordult, hogy kimenjen az előtérbe, és beverte a lábát egy alacsony asztalba. Összerándult, aztán kinyújtotta a két kezét, és ismét nekilátott körbejárni a szalont, elhelyezni minden egyes bútordarabot a fejében rajzolt térképen. Meg fog jegyezni mindent, szobáról szobára!

Aznap éjjel Audrey örült, amikor végre magára maradt a szobájában. Ez volt az egyetlen hely, ahol biztonságban érezte magát, mivel Molly segítségével számára megfelelő, praktikusabb elrendezést adtak a bútoroknak. Egyébként nem lehetett túl sikeresnek nevezni a napját.

Molly azzal töltötte a délutánt, hogy kipakolt az utazóládákból, Audrey pedig elfogyasztotta első vacsoráját az ebédlőben egyedül. Ugyan hívta Mollyt, hogy tartson vele, de a komorna úgy vélte, nem a megfelelő benyomást keltenék a személyzetben, és Audrey kelletlenül egyetértett vele.

Természetesen sok étkezést elköltött már egyedül, hiszen ritkán mehetett el hazulról. De ez más volt. A kelleténél jóval tovább kellett várnia az ételre. Mrs. Sanford elnézést kért a késlekedésért, és Audrey elhitte neki, hogy kell egy-két nap meg némi egyeztetés, hogy a megfelelő menüt készítse el.

De ez volt a magyarázata annak is, hogy az ételek némelyike elhűlt? Jó ízük volt, de a kiszolgálás még sok kívánnivalót hagyott maga után. Azzal vigasztalta magát, hogy ez csak az első nap volt – méghozzá jó hosszú. Molly már visszavonult

éjszakára, és Audrey hamarosan követni akarta a példáját. De először még az ablaknál állt, és megpróbálta elképzelni, Robert hol lehet. Máris hiányzott a társasága – pedig hamarosan örökre eltűnik az életéből. Nem ragaszkodhat hozzá, nem engedheti meg magának, hogy érdekelje. Soha többé nem fog valakitől függeni!

Másnap délelőtt a szobájában éppen azon tanakodtak Mollyval, hogyan rendezzék el a dolgokat, amikor halk kopogtatás hallatszott az ajtó felől. Audrey kinyitotta – és nem hallott semmit.

– Ki az? – kérdezte, és elfojtotta a bosszúságát. Elmagyarázta már nem is egyszer, hogy szereti, ha bemutatkoznak neki anélkül, hogy kérnie kellene. De majd elmondja újból. Csak idő kérdése.

– Bocsánat, Mrs. Blake, asszonyom, Evelyn vagyok. Látogatója jött.

– És ki lenne az?

– Lord Knightsbridge, elnézést kérek. A szalonban várja.

Audreyn izgalom vett erőt – pedig nem lenne szabad, korholta magát. Robert túlságosan aggódik érte, ezért jött vissza máris. Vagy azt hiszi, egyedül nem boldogul.

– Köszönöm. Mondja meg neki, kérem, hogy máris megyek.

Alighogy Evelyn távozott, Molly kuncogását hallotta.

– Mi olyan mulatságos?

– Látnia kellene magát, ha csak meghallja a nevét. Menjen, kisasszony! Ezt itt hagyja csak rám. Menjenek el sétálni, szabaduljon ki ebből a házból!

– De hát épp csak ideértem – ellenkezett Audrey, és már is

fáradtnak érezte magát.

– Tudom, de... nem olyan barátságos hely, mint reméltem. Ezen még dolgozni kell.

Audreynak egyáltalán nem volt kedve fölmondani egy egész családnak, legalábbis nem alapos ok nélkül. Viszont...

– Jól van, Molly, rendben.

– Lekísérem?

– Ne! – vágta rá túlságosan élesen, aztán felsóhajtott. – Ne haragudj!

– Nincs miért haragudni, Miss Audrey. Senki sem mondta, hogy könnyű lesz megszokni, egyikünknek se. No, siessen, menjen a vőlegényéhez!

A szokásos ábrándos hanghordozás helyett, ahogyan Robertről beszélni szokott, a komorna egyszerűen fáradtnak tűnt.

– Furcsa a hangod, Molly! Nem érzed jól magad?

– Semmi baj, kisasszony – felelt sokatmondó tétovázás után. – Csak kimerített az utazás.

– Akkor pihenj, amíg távol vagyok!

– De...

– Ragaszkodom hozzá, Molly O'Hern!

– Rendben van, kisasszony – mondta olyan szerény hangon, mint egy kiséger.

Audrey fejcsóválva rámosolygott, aztán elhagyta a szobát. Bosszantóan lassan haladt, de Isten őrizz, hogy lebucskázzon a lépcsőn, és tényleg nyomorékká váljon. Mire odaért a szalonhoz, úgy érezte, tapintatlanul megváratta a férfit.

– Robert?

Csönd. Újból szólította, aztán kiment az előtérbe.

– Francis? – De az inas nem jelentkezett.

Átment az előtér túlsó oldalán levő dolgozószobába, ahol ismét Robertet szólította. Most sem kapott választ, viszont valami zajt hallott, és miközben lassan, maga elé tartott kézzel elindult megkeresni a forrását, újból hallotta. Horkolást.

Félrebillentette a fejét, a megfelelő irányba fordult, és megpróbálta felidézni ennek a szobának a berendezését a sok közül, amit látott. Jobb kéz felé volt egy mély karosszék...

Keze egy férfi vállának ütközött, és finoman megrázta.

– Robert?

A halk morajlás egy horkantással megszűnt.

– Audrey? Lehet, hogy elaludtam?

– Úgy tűnik – mosolygott a nő. – Jöttem, amint értesítettek az érkezéséről. Ilyen hosszú időbe telt?

– Legalább fél órába – felelt a férfi kis hallgatás után.

Audrey felnyögött.

– Legközelebb gyorsabbak leszünk, ígérem.

– Leszünk?

– Nem számít. – Nem fog a szolgálakra panaszkodni! – Méséljen, milyen volt hazaérkezni?

– Pontosan olyan a hely, amilyenre emlékszem – mondta Robert gyászosan. – Öreg, formális, és óraműpontossággal megy minden.

Milyen csodás lehet.

– De nem panaszkodom. A személyzet örült nekem, és én is örültem, hogy a jelek szerint a régi kísértetek nem

elevenedtek meg.

Audrey szeretne volna megérinteni az arcát, megvigasztalni, ehelyett összekulcsolta a kezét.

– Bejárta már a birtokát? – kérdezte a férfi.

– Még nem. Lefoglalt a pakolás.

– Akkor menjünk el sétálni!

Pontosan ugyanez volt Molly ötlete is, és Audrey nem állhatta meg mosolygás nélkül.

– Hozom a stólámat. Mindig tartok egyet az előcsarnokban ilyen esetekre.

De persze nem volt ott, és Evelynnek föl kellett szaladnia érte az emeletre. Audrey biztos volt benne, hogy Molly hagyott egyet lent is, de nem szólt semmit.

– Mehetünk? – karolt belé Robert.

A pusztá érintése olyan izgalmat váltott ki belőle, hogy Audrey egészen elcsüggedt. Ez nem lehet így tovább, hogy epedve várja, hogy találkozzanak, együtt lehessenek – megérinthesse.

De azért hagyta, hogy a férfi körbevezesse a parkban, leírja a távoli dombokon legelésző juhnyáját, a megművelt földeket elválasztó sövényeket, a kertet és a földes ösvényeket.

– Ide kavicsot fogok szórani – elmélkedett Audrey. – Úgy sokkal könnyebb az úton maradnom. Mr. Sanford itt van valahol?

– Egyszer-kétszer már láttam. Most az istállóban van. Menjünk oda, és elmondja neki a terveit?

– Ó, össze akarok állítani egy listát, és nem egyenként előadni neki, amikor eszembe jut valami. De azért csak nézzük

meg az istállót! Kíváncsi vagyok a véleményére.

Mr. Sanford nyers hangja olyan volt, mintha csak kényszerűségből állna szóba az úrnőjével. Robert katonásan precíz javaslatait viszont látszólag tiszteletteljesen hallgatta, és az istálló működtetéséről folytatott értekezésüket Audrey bár figyelmesen hallgatta, kívülállónak érezte magát.

– Robert – mondta, amikor ismét kettesben maradtak –, ezeket a dolgokat fölvehettem volna a listára, amit majd megbeszélék Mr. Sanforddal.

– Elnézést! Hallgatnom kellett volna? – kérdezte a férfi vidáman. – Lovasságnál szolgáltam, úgy hírlík, értek a lovakhoz.

– Azt akarom, hogy a személyzet engem tiszteljen, énnekem engedelmessédjék, ne önnek. Én leszek az uruk, nem ön, ámbár eddig mást hittünk el velük. – Audrey habozott. – Lényeges szempont, és nem kellene emiatt aggódnom, ha most azonnal bejelentenénk, hogy felbontjuk az eljegyzést. Fölösleges tovább színlelni – tette hozzá sietve.

– Tévedés, Audrey – felelt a férfi halkán. – Jöjjön, ülünk le a tónál!

– Ahol magunk lehetünk? – kérdezte ugyanolyan csendesen.

– Pontosan.

Míg odasétáltak, Robert beszélt a tavat övező nádasról, meg a kis mólóról, amihez ki lehetett kötni egy evezős csónakot.

– Vagy beugorhatok róla úszni egy jót – jegyezte meg Audrey, csak hogy meghökkentse.

– Na, *azt* megnézném. – Robert odébb kormányozta. – Pon-

tosan ön mögött van a pad.

Audrey leült, kecsesen, amennyire lehetett, és hamarosan rájött, hogy a pad igen keskeny, amikor érezte, hogy Robert combja a szoknyáját súrolja. Nem ért egymáshoz ténylegesen a lábuk, de ha egy kicsit megmozdul...

Ó, mik jutnak eszébe!

– Robert, az eljegyzés csak arra volt jó, hogy kiszabadítson a családom köréből. Ez megtörtént. Nem is fogom megírni nekik, hogy felbontottuk.

– Hogy a pletykákból értesüljenek róla?

A nő hallgatott.

– És tudja, hogy fog az kinézni? Mintha pusztán cselként alkalmaztam volna az eljegyzést, hogy elcsaljam otthonról, kettesben lehessünk, természetesen egyetlenegy céllal.

Audrey érezte, hogy lángol az arca.

– És aztán elég volt egyetlen éjszaka a fogadóban, és megkaptam, amit akartam.

Egy kábult pillanatig Audrey képzeletében megelevenedett a jelenet: a csókjai, a csábítás, amelynek nem tud ellenállni, Robert keze a testén... Nem volt már ártatlan szűzlány – pontosan tudta, miről van szó. Határtalanul izgalmasnak találta az elképzelést, hogy intim kapcsolatba kerülnek, noha özvegyasszonyként ismerte a realitást. A forróság az arcából lejjebb kúszott, sóvárgás hevítette keblét, lázas vágy és elkeseredés feszítette testét.

Elkeseredés, ez az, amit érez, ismerte fel meghökkenve. Máris magányos, magányos és nyugtalan, és túlságosan csüng a férfin. Csakhogy immár saját maga ura. Engedni ezeknek a

csalóka, mulandó érzéseknek katasztrofális hiba lenne. Mégis...

– Igaza van, természetesen – mondta végül, és szégyellte, milyen erőtlen és elfúlt a hangja. – A világért sem akarnám, hogy gátlástalan élvhajásznak tűnjék.

– Nem magam miatt mondtam. Egy gróf megengedheti magának, hogy ne törődjék a jó hírével.

Audrey a múltjával kapcsolatos pletykákra gondolt, az emberre, aki öngyilkos lett.

– De ön, Audrey, önt...

– Nagyvilági hölgynek tartanának? – Audrey fanyarul mosolygott. – Hisz nem ezt teszik a kikapós özvegyek? Szeretőt tartanak, miután a férjük meghalt.

Arra számított, a férfi nevetni fog, és amikor nem így történt, elbizonytalanodott.

– Robert?

– Ezt akarja, Audrey? – kérdezte a férfi rekedten, és combja az övének feszült. – Hogy kikapós özvegynek tartsák az emberek?

– Jobb, mintha nyomoréknak tartanak vagy gyengének, aki hagyja magát kihasználni.

A személyzetre gondolt, akiket próbál megnyerni magának, elképzelte, miket mesélnek máris a vak úrnőjükéről, aztán más szolgákon keresztül a pletykák eljutnak Hedgerleybe, olyan emberekhez, akikkel még esélye sem volt megismerkedni...

– Nem – mondta végül. – Azt akarom, hogy tiszteljenek. Az itteni kis közösség tagja akarok lenni, nem a szabados londoni társaságé.

Robert elhúzta a lábát.

– Én is ezt kívánom önnek, Audrey. Tehát még egy darabig jegyesek maradunk. Folytatjuk a sétát?

Két kezénél fogva fölhúzta, és egyszer csak ott álltak egymással szemben, kéz a kézben, Audrey szoknyája Robert lába köré tekeredve. Füttyült az őszi szél, de azon kívül más hang nem hallatszott, mintha egyedül lennének a birtokon.

Hirtelen azt érezte, hogy a férfi felé hajol.

– De ha jegyesek vagyunk – suttogta –, egy vőlegénynek joga van csókot lopni.

Audrey levegő után kapott, de már érezte is az ajkát az arcán. Bőre érdekesebb volt, mint az övé, pofaszakálla frissen nyírt, de az ajka... ó, az ajka puha volt és meleg, és egy szívdobbanással tovább időzött az arcán a kelleténél. Szappan tiszta illatát érezte rajta a ló- és bőrszag nyomai mellett – az út nyomai, amit azért tett meg, hogy őt lássa. Nem tehetett ellene, közelebb hajolt.

Összekulcsolt kezük a testük között rekedt, Robert kézfeje a hasának feszült, és Audreynek eszébe jutott a fogadóbeli éjszaka, amikor megérinthette meztelen, forró bőrét.

Megingott, már-már odafordult az ajkával, mert többet akart.

De nem akarhat többet! Nem lehet ennyire gyenge!

Hátrált egy lépést, beverte a térdét a padba, de legalább véget ért a csók.

Megköszöri a torkát, de még így is remegett a hangja.

– Nos, akkor most lopott egy csókot, és mindenki láthatta, hogy nem ok nélkül járunk jegyben. Nagyon ravasz.

Robert halkan nevetett.

– Loptam egy meghitt pillanatot, de nem tudom, mennyire volt ez igazi csók.

– Eléggé, hogy meggyőzőnek tűnjék. Szép öntől, hogy vigyáz az özvegy jegyese jó hírére.

A férfi hangosan nevetett, és Audrey is érezte, hogy széles mosolyra húzódik a szája. Elindultak vissza, a ház felé, ám jókedve nem tartott sokáig.

Átélt már ezekhez hasonló érzéseket annak idején, amikor Martin Blake udvarolni kezdett. Kitüntettettnak érezte magát, zavarban volt, és félt reménykedni. Megalapozatlan volt mind. Azt hitte, legalább egy kicsit fontos Martinnak, ám a nászéjszakájuk megmutatta, valójában mennyit ér a szemében. Szűzies félnétségét kényelmetlenségnek tekintette, kicsit sem igyekezett romantikus érzéseket kelteni benne, miként az egy ifjú asszonynak kijárna – legalábbis Molly szerint. Szégyen és kétségek mardosták, úgy érezte, még arra sem méltó, hogy a férje odafigyeljen rá.

És most ismét ilyen heves vágyat érez egy férfi iránt, aki leplezetlenül hazudik a viszonyukat illetően! Audrey csalódott magában.

De hát mégis csak egy nő, és Robert ismeri a csábítás fortélyait. Lehet, hogy tényleg élvhajász, egyike azoknak a hírhedt alakoknak, akik minden nőt meg akarnak kapni, fittyet hányva az illemre?

Viszont huszonegy évesen elhagyta Angliát – túl fiatalon ahhoz, hogy élvhajásznak lehessen nevezni. Az is igaz, hogy az Indiában töltött évek megváltoztathatták – és nem biztos,

hogy jó értelemben.

Félre kell tennie ezeket a kétségeket! Elindult egy úton, most már végig kell mennie rajta. Robert visszatér a birtokára, és bizonyára lefoglalja mindaz, amivel egy grófnak foglalkoznia kell. Könnyű lesz eljátszani, hogy az eljegyzésük lassan felbomlik.

Sokkal kevésbé lesz egyszerű erősnek mutatni magát, amikor alig bír különbséget tenni a valóság és a saját lázas álmai között!

10. fejezet

Egy kitérő után a konyhába, ahol megbeszélte Mrs. Sanforddal, hogy Robert ott marad ebédre, Audrey fölment az emeletre, megnézni, mit csinál Molly. Halkan szólította, mert nem tudta, alszik-e még.

– Ébren vagyok, kisasszony – felelt a komorna bizonytalan hangon.

– Nem úgy hallom, hogy jobban lennél. – Követte a hang irányát, és az ablakülésben kucorogva találta Mollyt.

– Valahogy nincs ma bennem szufla – motyogta.

Audrey kinyújtotta a kezét, megérintette a karját, aztán az arcát.

– Lázias vagy – mondta kurtán, noha beléhasított a réműlet. Molly sosem volt beteg.

– Nem, az nem lehet – ellenkezett a komorna erőtlenül. – Csak adjon egy percet, mindjárt jobban leszek.

– Gyere, feküdj le az ágyamba! Majd később megkérjük Francist, hogy segítsen fölmenni a szobádba.

– A heverő is megteszi az öltözőjében...

– Az ágyamba.

Rémítő volt látni, milyen nehézkesen mozog Molly, és az ágyhoz érve szinte belezuhant. Audreyt elfogta a félelem. Mindig is tartott a láztól, és nem akarta, hogy a barátnője is átélje azt a szenvedést, amit annak idején ő, az egyetlen rémálommá összefolyó forró, fájdalmas napokat, amelyekre

még tizennyolc év távlatából is jól emlékezett.

– Leveleket akart diktálni – mondta Molly, miközben betakargatta. – Itt is tudnék írni.

Audrey csettintett a nyelvével, és megrázta a fejét:

– Az most nem fontos. Takarékoskodj az erőddel!

– Akkor menjen vissza a grófjához, amíg szundítok egyet.

Audrey elfintorodott a gondolatra, hogy Roberttel flörtölt, miközben a barátnője rosszul érezte magát. Hozott egy kancsó vizet és töltött neki egy pohárba.

– Megnézte már, kisasszony? – kérdezte Molly.

– Megnéztem-e? – visszhangozta Audrey, aki már azt tervezte, hogy szól Mrs. Sanfordnak, küldjön orvosért. Lehet, hogy Molly félrebeszél?

– Ahogy engem. Biztos a gróf nem bánja, ha megérinti az arcát.

Audrey agyán átsuhant az emlék, ahogy egymáshoz ér az arcuk.

– Nem... nem kérhetek ilyet tőle.

– Nem csak az arcát fogja megérinteni, ha egyszer a felesége lesz – kuncogott erőtlenül Molly.

– Javíthatatlan vagy – próbált tréfálkozni Audrey. – Maradj szépen nyugton, és aludj kicsit, amíg elküldök orvosért.

– Fölösleges felhajtás. Csak hadd aludjak egy cseppet... – motyogott a komorna, és a következő pillanatban már álomba is merült, amitől Audrey még jobban megijedt. Molly rendszeren nem igényelt sok alvást, az úrnője után feküdt le, és már hajnalban talpon volt. Ismét megérintette lázban égő homlokát.

– Maradj erős, kedvesem! – suttogta.

Amilyen gyorsan csak tudott, visszament a földszintre. A lépcsőn szorosan fogta a korlátot.

– Mi baj?

Majdnem elbotlott az utolsó lépcsőfokon Robert hangja hallatán. A férfi elkapta a karját.

– Molly lázas, pedig nem beteges fajta. Beszélnem kell Mrs. Sanforddal a helybéli orvost illetően. Talán... jobb lenne, ha ön is távozna, mielőtt elkapja!

– Ez csak láz, Audrey – csitította a férfi. – Ennél rosszabb dolgoknak voltam kitéve keleten. Itt maradok és segítek.

Audrey csengetett Mrs. Sanfordnak. A gazdaasszony elküldte a fiát a faluba dr. Aschamért, aki, mint kiderült, az apjával dolgozott, fiatal orvos lévén. Csupán annyit tudott mondani, hogy mossák le Mollyt hideg vízzel, ha nagyon felszökik a láza, és kapjon kevéske ópiumot, ha fájdalmai lennének. Audrey csalódott volt, hogy nem tud többet tenni.

Meglepő módon Mrs. Sanford ragaszkodott hozzá, hogy Audrey, ha megkésve is, de fogyassza el az ebédjét, és fölajánlotta, hogy addig ott marad a beteg mellett. Molly aludt, Audrey csak ezért egyezett bele.

– Hogy van Molly? – fogadta ismét Robert, amikor leért az előtérbe. – Az orvos csak annyit mondott, hogy keveset tud tenni érte.

Audrey száműzte gondolataiból a grófot, ám az aggodalma most nagyon jólesett, könnybe is lábadt a szeme.

– Nincs mit tenni, ki kell várni, amíg lemegy a láz. Molly bizonygatja, hogy rendbe fog jönni. De engem már a láz

gondolata is borzaszt, nyilván megérti.

– Természetesen – mondta halkán a férfi, és megfogta a kezét.

Audrey engedélyezte magának, hogy pár pillanatig élvezze vigaszt nyújtó érintését, aztán megkérdezte:

– Evett?

– Úgy gondoltam, megvárom önt.

– Akkor jöjjön, szólunk Francisnek, hogy tálalhat.

Nem volt különösebben éhes, de legalább valami elfoglaltságot nyújtott. És Robert az ő kedvéért lovagolt át a birtokáról – megérdemel egy rendes ebédet.

Ám amikor észrevette magán, hogy szokatlanul csendes, rájött, hogy nem veszítheti el a bizakodását. Rengeteg tennivaló várt rá – és Molly nem fog tudni segíteni.

Mintha csak olvasott volna a gondolataiban, Robert egyszer csak megszólalt:

– Molly szokta ellátni ön mellett a titkári teendőket is, nem igaz?

Őzsültet ettek, és Audrey eltökélten bekapott egy falatot.

– De igen, így van. Ezen fogja emésztetni magát, ahelyett, hogy a gyógyulásra koncentrálna. Pedig majd megoldom. – Ámbár Mrs. Sanfordot nem fogja megkérni, hogy segítsen. A gazdaasszony jószerivel a saját feladataival sem boldogult.

– Esetleg segíthetek – ajánlotta Robert.

– Köszönöm, de szó sem lehet...

– Miért? A saját otthonomban nincs rám szükség, és nem mondhatja, hogy menjek Londonba. Még el sem kezdődött a szezon. Szívességet tenne nekem. Nagyon rég nem vettem

részt egy birtok mindennapi életében. Együtt ismerkednénk meg vele.

Ismét megfogta a kezét, és Audrey majdnem összerándult, amikor megérezte csupasz bőre érintését a sajátján.

– Engedje, hogy segítsek!

Azért, tépelődött Audrey, mert sajnálatot érez iránta? Blake szegény, vak özvegye iránt?

Vagy azért, mert nincs családja, nem várja otthon senki és semmi?

– Ez kedves öntől – mondta végül. – Élek az ajánlatával.

Robert megszorította a kezét, aztán elengedte.

– Helyes – mondta kurtán. – Sok mindent el fogunk intézni együtt.

Audrey tudta, hogy a mosolya halvány, de nem tehetett ellene. Órákat fognak együtt tölteni mindennap, pont akkor, amikor próbálná azt a látszatot kelteni, hogy elhidegülnek egymástól.

De nem volt mit tennie. Meg kell ismernie az új birtoka működését, és ehhez szüksége van olyasvalaki segítségére, aki lát. Olyan sokat küzdött a kiszolgáltatottság érzése ellen, hogy most keserves volt újból elfogadni. Megszokta, hogy az otthonában magabiztosan, könnyedén mozog, ám Rose Cottage-ban a jelek szerint a legváratlanabb helyeken bukkantak föl asztalok. Azon már dolgozott, hogy megismerje a személyzet tagjainak lépteit – így könnyebben rájön, ki van körülötte.

És Robert? A jelenléte átmeneti segítség lesz, amíg Molly talpra nem áll.

Lépteket hallott, és bár senki nem szólt, úgy vélte, Evelyn lehet az.

– Mrs. Blake?

És igaza volt! Máris kicsit jobban érezte magát.

– Igen?

– Megérkezett a jószágigazgató, Mr. Drayton. Azt mondja, kérette.

Audrey Roberthez fordult.

– Kértem, hogy keressen fel, de nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan jön. Rengeteg kérdésem van a birtokkal kapcsolatban.

– Készen áll? – kérdezte a férfi. Elszántság, szinte lelkesedés csengett ki a hangjából.

Audrey elmosolyodott, és igyekezett egy időre félretenni a Molly iránti aggodalmát.

– Készen.

Robert vacsora előtt távozott, jóformán mintha csak egy szomszéd lenne, aki időnként benéz. Audrey ezúttal nem volt szomorú, most, hogy tudta, vissza szándékozik jönni. Ó, ennyit arról, hogy nem kötődik hozzá, elmélkedett, miközben lassan fölmászott a személyzet tetőtéri szobáihoz vezető lépcsőn, hogy meglátogassa Mollyt.

Meg kell hagyni, Robert olyan kérdéseket tett föl a jószágigazgatónak, amik őneki sosem jutottak volna eszébe. Hány birkát visznek a vásárba ebben a hónapban, milyen volt a legutóbbi aratás eredménye, mik a tervek tavaszra? A bérlők szóba sem kerültek, de nem baj, majd legközelebb. Mr. Drayton elég szívélyes embernek tűnt, ámbár mintha kissé túlságosan örült volna, hogy Lord Knightsbridge-nek

magyarázhatja el a dolgokat. Audrey eltökélte, hogy türelmes lesz vele, amíg megszokja, hogy egy nővel tárgyaljon. Addig is Robert a híd közötté és a neki dolgozó emberek között. És rövidesen nem lesz majd szüksége ilyen hídra. Önálló lesz, mint egy... sziget.

Szánalmas hasonlat, gondolta, miközben fölért a legfelső szintre. Kopogtatni akart Molly ajtaján, de meglepetten tapasztalta, hogy már nyitva van.

– Halló! – szólt aggodalmasan. – Molly?

– Alszik – mondta egy fiatal férfihang.

– Ó, Francis, nem tudtam... – Zavartan elhallgatott.

– Föjlajánlottam, hogy itt maradok vele, amíg anyám elkészíti a vacsorát. Végig aludt.

– Ez igazán kedves magától. – Audrey belépett a szobába. Hallotta, hogy a fiatalember félreáll, ahogy odament az ágyhoz. Molly homlokára tette a kezét, és összerándult. – Most is forró! – dűnnyögött. – Kérem, mondja meg az édesanyjának, hogy ide kérem a vacsorát, ha elkészül, és küldjön föl jeget a jégkamrából.

– Igenis, asszonyom.

A jég és egy kis leves Mollynak rövidesen megérkezett, de a vacsora sosem. Audrey azzal töltött egy órát, hogy cserélgette a hideg borogatást a barátnője homlokán, nyakán és karján. Nem is volt éhes, amikor végül úgy érezte, hogy megtett minden tőle telhetőt.

Molly röviden fölébredt, evett pár korty levest, de nem volt önmaga. Elmaradtak a szórakoztató megjegyzések, és ijesztő volt látni a levertségét.

Audrey annyira aggódott, hogy amikor valaki kopogott, és belépett bemutatkozás nélkül, nem is figyelt a lépésekre.

– Igen? – sóhajtott.

– Édesanyám küldött, hogy maradjak itt Mollyval – mondta Evelyn. – Asszonyomnak pihennie kell.

– Köszönöm. – Bármit is gondolt Audrey a személyzetről, a kedvességüket Molly irányába nem lehetett kétségbe vonni. – Nemsokára visszajövök.

De hiába próbált, nem tudott aludni. Nem hagyta nyugodni a barátnője miatt érzett aggodalom, csak kavarogtak a fejében a gondolatok. Végül úgy döntött, valami hasznossal tölti az időt. Most, hogy nem voltak körülötte kíváncsi szemek, újból nekiállt végigjárni az emeletei szobákat, fölmérni, hogy melyikben mi van. Kinyújtott kézzel lépkedett, megtapogatott minden bútort, és bevészte az agyába.

Nagy meglepetésére, a személyzeti lépcső melletti szobában gyerekberendezést talált: bölcsőt, alacsony asztalkát és székeket, különféle játékokat. Semmi sem volt poros, de hogy azért, mert szorgalmasan takarítottak, avagy mert nemrég használatban voltak, azt nem tudta eldönteni.

Csak állt a kisgyerekekhez való kellékek közepette, és a sajátjára gondolt, aki halva született. Majdnem két éve történt. Miért oly eleven még mindig a fájdalom?

Talán... azért nem gyógyult be azóta sem a seb, mert a gyermek értelmet adott volna az életének, valaki, akit szerethet és gondozhat – valaki, aki önmagáért szereti, és nem törődik vele, hogy vak.

Végül elhagyta a gyerekszobát, és becsukta maga mögött az

ajtot. Igyekezett a fájdalmas érzéseket is elhessegetni. Minda-
zonáltal emlékeztették rá, hogy ezt a fájdalmat soha többé
nem akarja átélni, a bánatot, ami abból fakad, hogy
túlságosan szeret valakit. Meg kell elégednie a független élet
nyújtotta örömmel és büszkeséggel.

Végül visszatért Molly szobájába, és leváltotta a vonakodó
szobalányt. Egy széken ülve bóbiskolt, hogy közel legyen, ha
Mollynak bármikor szüksége lenne egy korty vízre, egy
takaróra vagy egyszerűen a társaságra.

Audrey napokig Mollyra összpontosított, és félretett minden
mást. Francisszel levelet küldött Robertnek, amelyben arra
kérte, ne jöjjön látogatóba, nehogy elkapja. Senki más nem
betegedett meg, de nem akart kockáztatni.

Volt egy-két óra az éjszaka csendjében, amikor úgy tűnt,
Molly alig lélegzik, és Audrey sírt az ágya mellett, kérlelte,
hogy tartson ki, küzdjön a gyógyulásért.

Végül a láz csillapodott, és ezen is sírt. Molly még mindig
nagyon gyenge volt, jóformán egész nap mélyen, nyugodtan
aludt. Audrey tudta, hogy hosszú idő lesz még, mire rendbe
jön – de legalább rendbe fog jönni.

Lement az ebédlőbe, hogy végre rendes körülmények között
egyék... mióta is? Robert legutóbbi látogatása óta. Az étel
késve érkezett és hideg volt, mintha most, hogy Molly túl volt
a legrosszabbon, a személyzet felmondta volna a
fegyverszünetet.

Ebéd után kiment a konyhába, és mikor Mrs. Sanford nevét
szólította, a szomszédos mosogatókonyhában találta, ahol a
lábásokat súrolták Evelyannel. Audrey hallotta a víz

loccsanásait, érezte az erős szappan szagát.

– Beszélni akarok magával, Mrs. Sanford.

– Asszonyom, amint végeztem...

– Evelyn majd befejezi. Kérem, jöjjön velem a dolgozószobába.

A gazdaasszony határozott, súlyos léptekkel követte. Audrey leült az íróasztal mögé, és megkérte, hogy foglaljon helyet vele szemben.

– Mrs. Sanford, bármily nagyra értékelem a segítséget, amit Molly betegsége alatt nyújtott, mostantól szeretném, ha ismét a feladataira összpontosítana, beleértve a konyhát is. Csupán két fővel többről kell gondoskodnia, néha három. Nem hiszem, hogy olyan bonyolult lenne főzni ránk.

– Nem, asszonyom – felelt Mrs. Sanford szenvtelenül.

– Jobban fognak menni a dolgok a jövőben?

– Igen, asszonyom.

– Akkor most meséljen az emeleti gyerekszobáról.

Feltűnően hosszú csönd támadt, és Audrey kíváncsian félrebillentette a fejét.

– Amennyire tudom, asszonyom, mindig is volt ott gyerekszoba.

– Olybá tűnt, mintha használták volna nemrég, elől hagyták a játékokat.

– Igen, amikor a lányom eljön látogatóba, néha ott játszik a kisfia. Többet nem fog előfordulni.

Mintha minden szó nagy erőfeszítésébe került volna. Audrey nem értette.

– Mrs. Sanford, miért akarnám, hogy a lánya ne látogassa

meg? Adtam rá okot, hogy ezt gondolja?

– Nem, asszonyom – felelt a gazdaasszony változatlanul tompa hangon.

Audrey úgy ítélte, nincs itt az ideje, hogy végső eszközökhöz folyamodjék, így csak annyit mondott:

– Akkor próbáljuk egyesült erővel sikerebben vezetni ezt a háztartást! Várom, hogy megismerjem a másik lányát is. El-mehet.

Hátradőlt a széken, és nem tudta eldönteni, hogy sértődött, gyanakvó vagy bosszús legyen. Mindig is jól kijött a személyzettel – jobban, mint a saját családjával! Eltökélt szándéka volt, hogy Rose Cottage-ban is így legyen.

Robert nem akarta zavarni a háziakat, ezért kopogtatás nélkül benyitott a bejárati ajtón. Három nap telt el, amióta utoljára itt járt, és nem bírt tovább várni. Vajon jobban van már Molly?

Vajon Audrey hajlandó fogadni?

Sosem találkozott még olyan nővel, akit nem bírt kiverni a fejéből, de Audrey ilyen. Persze az egész helyzet szokatlan, természetes, hogy aggódik, miként boldogul a személyzettel. Igyekszik titkolni előtte a nehézségeit, ezért is nem avatkozott közbe. Audrey olyan büszke rá, hogy képes mindent maga elintézni.

Arra még gondolni sem mert, hogy esetleg ő maga is megbetegedett.

Zajt hallott a szalonból, elindult arrafelé. Abban a pillanatban lépett be az előtérbe Francis, és megtorpant a látogató láttán. Robert az ajkához emelte az ujját. Francis

pillantása a szalonra siklott, aztán meghajolt és távozott.

Robert óvatos léptekkel odament az ajtóhoz, és megállt. Audrey egyedül volt, egyik bútordarabtól a másikhoz lépett, tapintással derítette fel a világot. Egészséges volt, ami Robertet óriási megkönnyebbüléssel és örömmel töltötte el. Percekig mozdulatlanul állt, csak nézte figyelmes arcát, finom mozdulatait, ahogy ujjai bejárták a faragványokat. Amikor a zongorához ért, elégedetten felderült az arca, és Robert tudta, mennyire fontos számára a zene.

De aztán hirtelen megdermedt, és oldalra billentette a fejét. Robert tudta, hogy nem csapott zajt, a katonaságnál arról volt híres, milyen nesztelenül tud lopakodni.

– Robert?

– Hogy találta ki? – csóválta a fejét álmélkodva.

Audrey elmosolyodott, és most látszottak az árkok a szeme alatt. Olyan keményen dolgozott, és Robert csodálata egyre nőtt.

– Mondjuk, hogy... megéreztem – felelt a nő. Lehajtotta a fejét. – Meglepő, mennyire érzem a jelenlétét. Biztos attól van, hogy több napot együtt töltöttünk.

Meghökkenítő vallomás volt. Robert nem vágyott tudni, hogy ennyire fogékony rá. Ámbár ő is fogékony volt iránta. Nem ment ki a fejéből, milyen puha volt az arca, amikor megcsókolta, és hogy érezhetően mindkettejükénél csak egy hajszálon múlt, hogy nem fordult komolyabbra az a csók.

Pillanatnyi hóbort, mindkettejükénél.

Figyelmesen nézte a reggeli fényben. Olyan törekenynek látszott, mintha fogyott volna.

– Hogy van Molly?

Audrey megkönnyebbülten mosolygott, amitől Robert is megnyugodott.

– Ó, már jobban. Elnézést, hogy nem értesítettem, de csak most ment le a láza, és...

– És általában Molly írja a leveleit, tudom.

Audrey mosolygott.

– Örülök, hogy a komornája jobban van – folytatta Robert –, de önmagára is vigyáznia kellene. Nem tudtam, nem találom-e önt is betegen. – És azzal megérintette az arcát, tenyerébe fogta, mert éreznie kellett, hogy jól van, ki kellett mutatnia a törődését. Audrey halkán felsóhajtott, behunyta a szemét, és arca belesimult a kezébe. Egy hosszú másodpercig így álltak, és Robertet napok óta először béke töltötte el.

Audrey egészséges, mondta magának. Nem kell többet aggódnia.

A nő kihúzta magát és hátralépett, ajka mesterkélten mosolyra húzódott. Robert tudta, mit gondol: hogy olyankor érintette meg, amikor senki sem látja őket, amikor nincs hozzá joga.

– És mi szél hozta ma Rose Cottage-be, gróf úr? – kérdezte erőltetett vidámsággal.

– Ön, természetesen. Megígértem, hogy segítek, amiben tudok. Ne mondja, hogy végiglátogatta az összes bérlijét nélkülem, vagy diadalmasan bemutatkozott a faluban.

– Nem, semmi ilyesmi – nevetett Audrey. – Mollyt ápoltam. És ön mivel töltötte az idejét?

– Megkaptam az első gratulációkat az eljegyzésünkhöz. Mindenki meglepetésének ad hangot, mert sosem hallottak

önről.

Audrey ajka szétnyílt a döbbenettől, aztán a szája elé kapta a kezét.

– Jaj, ne! – motyogta. – Annyira sajnálom. És ha majd rájönnek, hogy vak vagyok...

– Tudja, hogy ez nem érdekel. És miért sajnálkozik? Az eljegyzés az én ötletem volt, és természetes, hogy az emberek tudomást szereznek róla.

– De, ugye, tudja, hogyan szereztek róla tudomást? – Egész magabiztosan kitapintott egy párnázott széket, és lerogyott rá.

– A szolgák fecsegnek.

– Ó, nem csak a szolgák. A húgom Londonba ment, és még el sem kezdődött a szezon. Mi mással mulatná az idejét, mint hogy dicsekszik, hogy rövidesen egy gróf sógornője lesz?

– Á!

– Mintha mulattatná a dolog.

– Így is van. És ne feledje, hogy nem a húga volt az egyetlen, aki London irányába távozott önöktől.

– A fivérem barátai. – Audrey zavartan csóválta a fejét.

– Nem számít.

– De ez kellemetlen az ön számára, Robert, és ezt nem akartam.

– Nem az ön ötlete volt az eljegyzés, emlékszik? – Robert odahúzott egy széket, és leült vele szemben. – Tudtam, mire vállalkozom.

– Most már napok teltek el, Robert – mondta Audrey fojtott hangon. – Ideje véget vetni a színjátéknak.

– Korai lenne még. Nem árt a jó hírének, úgyhogy ne jöjjön folyvást ezzel!

– Hát jó – szegte fel a fejét a nő.

Robert szeme megakadt valamin.

– Egy szenesvödör hever a szőnyeg közepén, feldőlve. Ha jól látom, üres.

– Elfelejtettem eltenni – húzta el a száját Audrey. – Azt kerestem, amikor bejött.

– Nem ön az egyetlen, hölgyem, aki felismeri, amikor valaki nem mond igazat. Lehet, hogy nem vagyok jártas a háztartásvezetésben, de azt még én is tudom, hogy a szobalány kiviszi a szenesvödröt, miután végzett.

– Nem mindig.

– Igaz, megfélemezhet róla. Elbotlott benne?

Audrey felsóhajtott.

– Nem esett bajom.

Robert fölállt.

– Legfőbb ideje, hogy...

– Ne! – Audrey utánanyúlt, és ő megfogta a kezét. – Majd én elintézem. Számukra ugyanolyan nehéz ez a helyzet, mint nekem.

– *Szolgák* – mondta Robert dühösen –, nyilván tisztában vannak vele, mit csinálnak. Mindig is így gondoltam, ellentétben a tisztek többségével.

– Hogy érti ezt?

Audrey nem engedte el a kezét, és Robert kelleetlenül visszaült.

– A hadseregben mindig abból indulnak ki, hogy a

tanulatlan emberek unintelligensek.

– Csupán nem volt módjuk olyan tudást szerezni, mint nekünk – mondta Audrey elképedve.

– Mi tudjuk ezt, mert szolgálk mellett nőttünk föl. De tisztként sokszor kellett katonákat felügyelnem, akik a legegyszerűbb feladatokat végezték a tábor körül. Mintha maguktól nem lettek volna képesek árkot ásni!

– Viszont tudták, hogy ön figyeli őket, Robert. Itt más a helyzet, mert nem látom őket. Viszont a tetteik eredményét tapasztalom. A másik, amit nehéz összeegyeztetni a viselkedésükkel, hogy milyen segítőkészek voltak mindannyian, mikor Molly beteg lett. Mintha a gyógyulása érdekében félretettük volna a viszályt. Felváltva ültünk az ágya mellett. Ha nincsenek Sanfordék, tán le sem hunyom a szememet. Úgyhogy bízza rám őket, hadd derítsem ki, mi folyik itt.

– Akkor miben tudok segíteni?

– Nos, történetesen van egy listám a bérlőkről, és arról, hol laknak. Szeretném meglátogatni őket, de szükségem lenne egy kocsisra. Gondolja, hogy önre bízhatom az életemet ezeken a vidéki utakon?

– Ez nekem való feladat – dörzsölte össze a kezét Robert. – Egy társzekeret is átvittem egyszer az afgán hegyeken, amikor nem volt elég épkézláb katona.

– Ha ingatag társzeker talán nem is, de haszontalan rakomány vagyok.

– Haszontalan? – csóválta a fejét a férfi. – Ezeknek a bérlőknek a megélhetése függ öntől.

- Úgy érti, az elhunyt férjem birtokától.
- Öntől. Végül is felmondhatna nekik, hogy a földjeik helyén birkalegelő legyen, ha tényleg haszonra akarna szert tenni.
- Sosem tennék ilyet! – kapott levegő után a nő.
- Tudom, de ők nem. Menjünk, mutatkozzék be nekik!

11. fejezet

A kis kétkerekű kocsi ponyváját felhajtották az őszi napsütésben. Audrey állt alatt megkötött kalapot viselt, hogy védje az arcát, de Robert örömmel látta, hogy sápadt orcájára visszatér a szín.

– Szóval, hogy néz ki? – érdeklődött csendes izgalommal. – A birtokom.

– Nagyon ápolt és festői – vigyorgott a férfi.

– Úgy érti, szokatlan és vidékies az előkelő grófi kastély mellett – állapította meg Audrey szárazon.

– Ne mondja ezt! Nekem is egy uradalmam van.

– Egy uradalma?

– Na, jó, több is, a skóciaiakat nem is ismerem.

– Na, persze – húzta el a száját Audrey –, fölötte áll az ilyesminek.

– Igazságtalan. Huszonegy évesen elhagytam Angliát. Előzőleg apám rendelkezett az időmmel. Ő semmit sem szeretett másokra bízni.

– Gondolom, az emberek szerint nekem is ezt kellene tennem – elmélkedett Audrey. – Végül is van jószágigazgatóm.

– Aki végzi a munkáját, ön csupán felügyeli.

– Ön is ezt teszi?

– Nem egészen. Az intézőm meg ügyvédek felügyelték eddig a különböző birtokaim jószágigazgatóit. Hogy őszinte legyek,

azt sem tudom, hány van. Ezen változtatni kívánok, most, hogy hazajöttem. Indiából nehéz napi döntéseket hozni – tette hozzá –, amikor legalább tizenkét hétbe telik a levélváltás.

– Az intézője biztos örül, hogy hazajött.

– Nem vagyok benne olyan biztos. Emlékszik, mondtam már, hogy apám mindenkin uralkodni akart. És én is kezdtem ilyen lenni, mielőtt elmentem. Szerintem a szolgálaim és az alkalmazottaim egyelőre várják, mi lesz most, hogy hazajöttem.

– Hasonló cipőben járunk.

– Jó, hogy van valaki, aki megérti, milyen nehéz ez az egész.

Audrey elmosolyodott, és ismét a nap felé fordította az arcát.

– Ha már Molly szerepét játszom – jegyezte meg a férfi –, talán figyelmeztetnem kellene, hogy szeplős lesz, ha így folytatja.

– Ne is mondja! – nyögött föl. – Már így is szeplős vagyok, és nem a napfénytől. A... – Elhallgatott és pipacspiros arccal elfordult.

– Most itt akar hagyni kétségek között? Hol vannak azok a szeplők?

– Semmi köze hozzá – szegte fel az állát Audrey. – Egy úriember nem kérdez ilyet.

– Katona vagyok. Modortalan népség.

Audrey hallgatott, és Robert mosolyogva csóválta a fejét. Olyan könnyű volt ugratni.

Békésen teltek a következő percek, hallgatták a madarakat,

és Robert beszámolt a látnivalókról, egy kanyargó patakról, egy facsoport közül kikandikáló rókáról.

– Mit gondol, Robert – szólalt meg végül Audrey –, vajon a bérlőim is meg akarnak ismerkedni velem? Lehet, hogy hibát követek el?

Szabad kezével Robert megfogta az övét.

– Szó sincs róla. Ez egy apró birtok, egymás szomszédságában élnek. Szerintem jó, ha az emberek tudják, hogy bátran fordulhatnak önhöz a gondjaikkal. Egyebek mellett erre tanított a katonaság. Hogy törődjek a beosztottaimmal, legyek tudatában a kötelességeimnek.

– Azt hittem, azokkal már az édesapja jócskán megismertette.

– De másképp. Szerintem apám nem vette igazán emberszámba az alkalmazottakat meg a bérlőket. Sakkfigurák voltak a szemében, akiket kedvére manipulált, mint valami isten. Ha valaki nem veszi figyelembe, milyen hatással lesznek a döntései más emberekre, könnyen hibát vétethet.

És ő is elindult ezen az úton. Játéknak tekintette a befektetést, új mulatság, amivel feldobja az unalmasnak vélt életét. Még huszonegy éves sem volt, de már unta a szerencsejátékot és a társasági élet nagy részét, mivel nem akart sürgősen megházasodni. Voltak persze nők, de nem olyanok, akiknek fontos lett volna, és akik cserébe azt várták volna, hogy ők fontosak legyenek neki.

– Ó, azt hiszem, közeledünk az első házikóhoz – mondta megkönnyebbülten, hogy félreteheti az emlékeket.

– Hogy néz ki?

Robert hallotta az aggodalmat a hangjában. A bérlők sokszor borzalmas kunyhókban nevelték a gyermekeiket. De ez takarosnak látszott.

– Zsúpfedél, téglafal, és ránézésre van vagy három-négy szobájuk.

Audrey lassan kifújta a levegőt.

– Ezt örömmel hallom.

– Hátul kis konyhakert látszik, elöl virágok nőnek.

– Még jobb.

– A ház mögött egy kecske van kikötve.

– És baromfiudvar is van, hallom – nevetett Audrey.

Robert leugrott, aztán fölnyúlt, hogy lesegítse. A nő az ülés támlájába kapaszkodott, és a lábával tapogatózott a lépcső után.

– Hajoljon ki, elkapom.

– Csak tegye rá a lábamat a... – vonta össze a szemöldökét.

– Nem bízik bennem? A vőlegényében?

A ház felé fordította a fejét, és Robert tudta, azon tűnődik, vajon ki látja őket.

– Egy fiúcska áll az ajtóban, hüvelykujja a szájában, és komoly képpel néz bennünket.

Audrey az orrát ráncolta, és Robert hangosan nevetett.

Aztán a nő se szó, se beszéd, kihajolt a kocsiból, ő pedig két kézzel elkapta a derekát, egy pillanatig a levegőben tartotta, és csak nézte az arcát a fényes, felhőkkel pettyezett égbolt előtt.

Mit művel?

Letette, és ellenállt a kísértésnek, hogy magához ölelje.

Nem a menyasszonya, bármennyire is ezt játsszák a világ előtt. Egy nő, akit csúnyán megbántottak, aki soha többé nem akar férjhez menni. Ő pedig egy férfi, aki nem tudja, mit akar, nem tudja, visszatérhet-e a régi életéhez anélkül, hogy a régi szokásait is fölvenné.

– Előjött egy asszony – mondta fojtott hangon –, a kezét törölgeti egy ruhában. A fia mellett áll, vállára teszi a kezét, és ugyanolyan komolyan néz.

– Valószínűleg megijesztjük. Kísérjen oda, kérem! Ne feledje a kosarat!

Egy egész sor állt belőlük a padon, ahol rendszerint egy lovászfű ült, ajándék minden családnak, kenyér, sütemény, befőttek, húsos pite Rose Cottage konyhájából. Robert ott volt, amikor Audrey elmagyarázta Mrs. Sanfordnak, mit akar, és az asszony arcán a jókedv olyan fájdalmas kifejezésnek adta át a helyét, hogy Robert alig bírta megállni, hogy ne követeljen magyarázatot. De alkalmazkodott Audrey óhajához, és befogta a száját.

Bekísérte a kis kapun, végig a kései virágok között, miközben az asszony előbbre lépett, és védelmezőm maga mögé tolt a fiát. Ezt nem mondta el Audreynek.

– Itt áll önnel szemben – súgta neki.

– Jó napot kívánok! – szólt Audrey barátságosan a megadott irányba. – Maga Mrs. Telford?

– Az lennék, asszonyom – felelt a nő fásult, mégis aggodalmas arccal. Keze kivörösödött a kemény munkától, sötét haját egyszerű főkötő fedte.

– Mrs. Blake vagyok, Martin Blake özvegye, Rose Cottage új

lakója. Eljöttem bemutatkozni, mert végleg ideköltöztem. Hoztam egy kis ajándékot.

Maga elé tartotta a kosarat. A kisfiú előszökkent az anyja mögül, és odajött izgalomtól csillogó szemmel, kezét a kosárért nyújtotta. De természetesen Audrey nem látta, nem engedte le neki.

Mrs. Telford éles, kérdő pillantást vetett Robertre. Az bólintott, és az asszony arcán sajnálkozás suhant át.

– Nem érem el! – méltatlankodott a gyerek.

Audrey gondolkodás nélkül lejjebb engedte a kosarat, és a kisfiú kivette a kezéből.

– Mi a neved? – kérdezte tőle mosolyogva.

– Billy.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Billy. Add ezt oda édesanyádnak – biztatta. – Az egész családnak jut belőle.

– Nagyon kedves öntől, Mrs. Blake – mondta az asszony.

– Az a kenyér a maguk kemény munkájának gyümölcse, Mrs. Telford, és szeretném, ha tudnák, milyen nagyra értékelem. Egyébként, engedje meg, hogy bemutassam távoli szomszédunkat, Lord Knightsbridge-et.

Robert meghajolt, de azért nem került el a figyelmét Mrs. Telford megilletődött arca és az, ahogy eddig büszkén kihúzott háta meggörnyed, miközben sután pukedlizni próbál. Túlságosan is emlékeztette arra a viselkedésre, amit az apja elvárt az emberektől – amit egykor ő maga is elvárt.

Mrs. Telford olyan gyorsan húzta maga mellé a kisfiát, hogy a gyerek elejtette a kosarat, és egy üveg lekvár elgurult. Robert fél térdre ereszkedett, fölkapta az üveget, visszatette a

kosárba, és mosolyogva átnyújtotta az asszonynak. Cserébe végre kapott egy félénk, hitetlenkedő mosolyt.

– A férje itthon van? – kérdezte Audrey, aki mindebből semmit sem vett észre.

– Nincs, asszonyom. Bement Hedgerleybe vásárolni.

– Akkor, kérem, mondja meg neki, hogy ha bármilyen kérdése van, nyugodtan fordulhat hozzám. Tudom, hogy Mr. Draytonnal szoktak tárgyalni, de engem is bármikor megkereshet.

– Édesanya – szólalt meg hirtelen a kisfiú –, a hölgy nem is néz ránk!

Mrs. Telford rémült pillantást vetett Robertre, ám ezúttal Audrey ereszkedett fél térdre, hogy egy szintben legyen a gyerekekkel.

– Nem tudok rátok nézni, Billy, mert vak vagyok.

– Semmit sem lát? – álmélkodott a gyerek.

– Semmit, hétéves korom óta.

– Én hat vagyok.

– És nagyon okos, korodhoz képest.

Billy oldalvást lépett, és bár Audrey minden bizonnyal hallotta, nem fordította arra a fejét.

– Itt vagyok! – kiáltott Billy vidáman, mintha csak új játékot talált volna.

– Billy! – korholta az anyja. – Ne gúnyolódj a kedves hölgygel!

Audrey fölállt.

– Semmi baj, Mrs. Telford. A gyerekek kíváncsiak. Jobb, ha fölteszik a kérdéseiket, mintha úgy kezelnek, mint a hímes

tojást.

– Köszönöm, asszonyom. És a finomságok nagyon jól néznek ki.

– Szívesen, megmondom Mrs. Sanfordnak. Kérem, adja át üdvözetemet a férjének.

Mrs. Telford most már gyakorlottabban pukedlizett.

– Örülök, hogy megismerhettem – búcsúzott Robert.

Az asszony elpirult, és végre elmosolyodott.

Miután segítette Audreynak fölszállni a kocsiba, és ismét útnak indultak, a nő rámosolygott:

– Egész jól ment, nem igaz?

– Úgy bizony. Megnyerte őket a kedvességével és az őszinteségével.

– Egészen jól fogadta, hogy vak vagyok, de hát mit is tehetett volna, amikor Knightsbridge grófja örködik felettem?

– Túlértékeli a jelenlétem hatását.

– Nem hinném, de azért köszönöm. Nos, látni már a következő házat?

A következő pár órában Robert abban a kitüntetésben részesült, hogy figyelhette, amint Audrey bemutatkozik a bérlőinek. A családok sokszor nagyobb lelkesedéssel fogadták, mint a szolgálai. Robert már-már utált bemutatkozni, mert elrontotta a napját, hogy elvonja a figyelmet Audreyről. A nő úgy tűnt, nem bánja. Több bérlő elpanaszolta neki a gondjait, lyukas tetőt, határvitát, egy legényember, hogy nősülni akar, és szeretne fölkerülni a nagyobb házra várók listájára. Audrey mindenkit komolyan meghallgatott, majd megígérte, hogy beszélni fog Mr. Draytonnal, és megoldják a problémákat.

Robertnek nem volt kétsége afelől, hogy egyetlen panaszt sem fog elfelejteni, ő, aki megszokta, hogy komplett házak alaprajzát fejben tartsa.

– Elfogytak a kosarak – mondta Audrey, mikor elindultak az utolsó kis háztól. – Hazamenjünk?

– Idelátszik a falu. – Robert észrevette, hogy elbizonytalanodik az arca. – Járt már ott?

– Még nem. Lefoglalt a kipakolás, aztán megbetegedett Molly.

– Szerintem megebédelhethetnénk. Rég láttak erre felé.

– Pedig az fontos – helyeselt Audrey komolyan. – Jó, ha az emberek tudják, hogy visszatért.

– Szerintem már tudják. Ahogy valószínűleg azt is, hogy jegyesek vagyunk – tette hozzá, miközben változatlanul a nőt nézte.

Az nagyot nyelt.

– Nem kell ezt csinálnia, Robert. Valójában nem vagyunk jegyesek, és a végén csak még több ember fog azon csámcsogni, hogy felbontjuk az eljegyzést.

– Azt hiszi, érdekel a pletyka? – kérdezte Robert csendesen.

– Pletykáltak már rólam régebben is. Az eljegyzés jó célt szolgál. Először megismerik, mint a menyasszonyomat, aztán arról lesz ismert, hogy ön az a nő, aki rájött, hogy nem érdemlem meg.

Audrey elmosolyodott.

– Hát, ha így nézzük...

– Akkor benne van?

– Benne. Benézünk minden boltba?

– Mindegyikbe.

Audrey vidáman fölkacagott, Robert pedig megnógatta a lovakat. Mivel a kocsin nem volt címer, eleinte nem keltettek különösebb feltűnést, csak annyit, mint két idegen. Ám miután Robert bemutatkozott, és a menyasszonyát is bemutatta a mézárósnál és a fűszeresnél, a híruk megelőzte őket, és a könyvkereskedés tulajdonosa már az ajtóban állva várta őket.

Audrey tisztában volt vele, hogy az egész csak játék, de nagyon élvezte. Amilyen kedves ember volt Robert, hallotta a hangjában a magabiztosságot, ahogy az emberekkel beszélt, a bizonyosságot, hogy tisztelik, sőt, engedelmeskednek neki. Bizonyára öntudatlan dolog a nemeseknél, elmélkedett, már úgy nevelik őket, hogy mások, mint a többiek. Szerette volna rossz néven venni, tudván, hogy mindig engedelmeskednie kellett a körülötte levő férfiaknak, ám ma ez a hang, ez a gróf az ő útját egyengette az új szomszédjainál. Bár falsnak érezte, hogy az arajaként mutatja be, mégis, még sosem tapasztalt melegséggel töltötte el a gondolat, hogy tartozik valakihez. Ezt természetesen nem vette komolyan, mert tudta, hogy csak magára számíthat. De egyelőre abból merít erőt, amiből lehet. Mire a falubeliek azt hallják, hogy felbontották az eljegyzést, remélhetőleg már elég jól fogják ismerni ahhoz, hogy együttérezzenek, és ne csak szánakozzanak rajta.

Bemutatkozott a lelkész is, és megígérte, hogy a felesége hamarosan eljön látogatóba. A kalapos szalagokat ajánlott a kalapjához, és Robert vett neki párat.

A Fehér Lóhoz címzett fogadóban nem is próbált

különszobát javasolni, aminek Audrey örült. Bemutatkoztak a fogadónak, és az étterem megtelt emberekkel, akik egyébként feltehetőleg nem ültek volna be egy kései ebédre. Hallotta a tereferét és a pusmogást, érezte, hogy ők a spekuláció tárgyai – de nem haragudott. Talán nem árt, ha az emberek rájönnek, attól, hogy vak, egy nőnek még lehet normális élete.

Miután a fogadás személyesen kiszolgálta őket, Audrey hátradőlt.

– Nyilván élvezi – csipkelődött –, hogy az emberek teljesítik minden óhaját.

A férfi nem szólt semmit, és Audrey arcáról lehervadt a mosoly.

– Robert?

– Nem mindig örülök neki – felelt a férfi szomorú hangon. – Itt nem. Túlságosan könnyen a fejembe szállt, megrészegültem a hatalamtól. Azt hittem, a katonaság kigyógyított belőle, de a jelek szerint nem eléggé.

– Ó, nem, nem így értettem. – Audrey közelebb hajolt. – Az én utamat egyengette, hogy elfogadjanak, erről beszéltem. A családom nemigen táplálta az önbizalmamat. Odahaza magabiztosan mozogtam, de ennyi. Most az ön példájából merítek erőt, szóval ne bánja, hogy hisz magában.

– Én bízom önben, Audrey. Olyan képességeket fog felfedezni magában, amelyeknek a létéről sem tudott. Ezt megtanultam a katonaságnál. Új házba költözött, új faluba... ez az ön kis privát háborúja.

– Háború... – ízlelgette a szót Audrey. – Akkor mondhatjuk,

hogy most betörtem az ellenség területére?

– Vagy inkább lehetséges szövetségesekkel tárgyalt.

Audrey nevetett. Egy férfi jött oda az asztalhoz, hogy beszéljen Roberttel. Udvariasan hallgatta őket, és közben azon gondolkozott, vajon mit láthatnak az emberek. Azt tudta, ő mit érzel, amikor vele van, a kedvességét, a magabiztosságát, a humorát. Veszélyes egyveleg volt, ami a kelleténél jobban vonzotta.

Nem szabad túlságosan hozzászoknia, hogy rá támaszkodik. Csak átmenetileg helyettesíti Mollyt, ezt nem szabad elfelejtenie. De vajon, ha Mollyval ketten jönnek el, akkor is ilyen lelkesen fogadják őket a falubeliek? Aligha.

Már-már kezdte élvezni, hogy egy gróf menyasszonyát játssza.

12. fejezet

Késő délután értek vissza Rose Cottage-ba. Audrey alig várta, hogy lássa, mi van Mollyval. Robert megállt a kocs mellett, hogy lesegítse, és ezúttal nem habozott két erős kezébe dőlni, a magáét pedig széles vállára támasztani. Ahogy leemelte és maga elé állította, összeért a testük, és Audrey meglepetten felhördült zavarában. De Robert nem engedte el, úgy kellett erővel eltolnia magát, hogy keble ne feszüljön a mellkasának.

– Robert! – suttogta, és meglepetten tapasztalta, hogy megborzong.

– Jegyesek vagyunk, emlékszik? – dörmögte a férfi. – Egész nap emberek között voltunk, ahol csak nézhettem, de nem érhettem önhöz. Most végre kezemben tartom a karcsú derekát. Mi más viselkedés lenne elvárható?

– Most ugrat! – Audrey az ajkába harapott. – Hallottam már férfiakra, akik elcsábítják a nőket.

Robert elengedte.

– Nem akartam ugratni. Segíteni próbálok. Egy vőlegény mutasson érdeklődést az arája iránt.

Audrey bólintott, de nem bírt szólni, és feszültebb hangnemben búcsúztak el, mint máskor.

Egy vőlegény mutasson érdeklődést az arája iránt, tűnődött Audrey. Csakhogy az első vőlegénye becsapta, csupa hamisságot tapasztalt a férfiktól. Roberttel is csak színlelik

az eljegyzést.

Akkor miért nem képes távolságot tartani, és közömbös maradni iránta?

Nagyot sóhajtott, és fölment Molly tetőtéri szobájába. A komorna szendergett, és Francis ült az ágya mellett, aki alázatosan kimentette magát, majd távozott.

– Kedves fiatalember – szólalt meg halk, rekedt hangon Molly. – Nem sokat szól hozzám, de van benne valami megnyugtató.

Audrey leült az ágy szélére. Tisztában volt vele, hogy fülig ér a szája.

– Máris jobb a hangod!

– Ezt mondja a többi részemnek is, mert úgy érzem magam, mintha összeverték volna. Még jó, hogy nem lát.

– Miért? Te már a tükröt nézegetted?

– Nem, de láttam Francis képét.

Audrey halkan nevetett, aztán megtapogatta Molly homlokát.

– Hm, még mindig kicsit meleg vagy.

– Itt járt a doktor, ő azt mondta, ez normális. Szerinte még napokba telik, mire lábra állok. Napokba! Mondtam neki, hogy arról szó sem lehet.

– De bizony, hogy úgy lesz! Szemmel tartalak.

– Nem tart szemmel semmit.

– Ó, dehogynem! Vannak kémeim.

– Szerintem csak egy. De azt annál jobban elbűvölte, úgy tűnik.

Audrey kihúzta magát.

– Francist? – kérdezte, bár tudta, hogy nem róla van szó.

– Ne bolondozzon! – nevetett fáradtan Molly. – Az előbb megpróbáltam felülni, és láttam önöket az ablakon keresztül.

Audrey habozott. Utált hazudni, de nem volt más választása.

– Robert... rendkívül figyelmes.

– Miért érzem úgy, hogy nem örül ennek?

Audrey úgy döntött, hogy legalább részben őszinte lesz.

– Eddig mindig mások döntöttek helyettem. Szeretnék egy kicsit a magam ura lenni, mielőtt férjhez megyek.

– Nekem úgy tűnik, hogy épp ez történik. A gróf úr elhozta ide, ahol önállóan élhet, nem igaz? Vagy türelmetlenkedik, hogy tűzzék ki az esküvőt?

– Nem. Néha úgy érzem, én vagyok türelmetlen magammal.

– Gépiesen megigazgatta Molly takaróját, és unszolta, hogy igyon egy kis vizet. – Nem vagy éhes?

– Francis azt mondta, Evelyn hoz fel levest. Úgy érzem, napok óta nem ettem mást.

– Ez így van. – Audrey megfogta a kezét, megtapogatta finom csontjait. – Lefogytál. Megnézem, Mrs. Sanford tud-e valami mást készíteni neked.

– Addig alszom még egy kicsit – ásított Molly.

– Tedd azt, kedves.

Audrey lassan leereszkedett a személyzeti lépcsőn a konyhába.

– Mrs. Sanford?

– Igen, asszonyom? – Hallani lehetett, hogy nyújt valamit a konyha közepén álló nagy faasztalon. Meghallgatta Molly

kívánságát, és horkantott. – Sokszor gondoztam beteg gyereket, Mrs. Blake, és mindig többre vágnak, mint ami jó nekik.

Audreynak eszébe jutott a gyermek, akit soha nem volt lehetősége gondozni, aztán elhessegette a gondolatot. A gazdaasszony nem tudhatta, milyen fájdalmas emlékeket ébresztett fel.

– Van itt egy szék, amelyre leülhetek? – kérdezte abban a reményben, hogy a saját felségterületén Mrs. Sanford talán fesztelenebb lesz.

– Hogyne, asszonyom.

Audrey érezte, hogy egy hokedli ütközik a szoknyájának.

– Köszönöm. Mit készít?

– Aprósüteményt. A gróf szereti, és elfogyott.

A kedvében akar jární, ez természetes.

– Nem is tudom elmondani, milyen hálás vagyok a kosarakért, amiket a bérlőknek állított össze. Nagyra értékelték.

– Örülök.

– Derék embereknek látszottak mind. Volt valaha gond a bérlőkkel?

– Ezekkel nem. Mr. Drayton jó munkát végzett, családos embereket keresett, olyanokat, akikről tudni lehetett, hogy rendszeren fizetik a bérletet.

– A házak is takarosak, és jó állapotban vannak.

– Az öreg Mr. Blake gondoskodott róla. Azt tartotta, hogy az elégedett emberek jobban dolgoznak. Volt egy kis felzúdulás a környéken, mert más birtokosok sértve érezték magukat, de

nem törődött vele. Még lakomát is rendezett minden évben a bérlőknek, de ez abbamaradt, amikor évekkal ezelőtt meghalt.

– Lakomát? – visszhangozta Audrey izgatottan. – Milyen kedves ötlet! Meg fogom beszélni Mr. Draytonnal. – A pénzügyekkel eddig alig foglalkoztak. Viszont egy lakoma jó alkalom lehet, hogy javítsa a viszonyát a bérlőkkel és a szolgálival. – Régóta dolgozik itt? – érdeklődött.

Mrs. Sanford nem felelt azonnal, és Audrey tudta, azon tanakodik, folytassa-e egyáltalán a beszélgetést.

– Lánykorom óta – mondta aztán. – Amikor férjhez akartam menni, az öreg Mr. Blake idevette a férjemet is.

– Ez szép volt tőle.

– Tudom, hogy más házaknál nem így megy – mondta az asszony dacosan.

– Nem érdekel, más házaknál mi a szokás. Nem fogom elbocsátani csak azért, mert férjnél van, amíg a munkájával elégedett vagyok. – Audrey nem mondott többet, és nem szívesen folyamodott burkolt fenyegetésekhez, de tudta, hogy nincs más választása. – A nagyobbik lánya nem akart itt dolgozni? – folytatta, amikor hosszúra nyúlt a csend.

– Dolgozott itt, asszonyom, de azután úgy döntött, férjhez megy.

Nagyot koppant a sodrófa az asztalon, és Audrey tudta, hogy Mrs. Sanford jelezni akarja, milyen keményen dolgozik – vagy azt, milyen elfoglalt, túl elfoglalt ahhoz, hogy beszélgessen.

– Még nem találkoztam vele. Nem szokott látogatóba jönni?

– Néha. Lefoglalja a kisfia.

– Mondja meg neki, kérem, hogy szeretném megismerni. Most már hagyom főzni, és várom a vacsorát. Mollyval eszem.

Majdnem az ajtónál volt, amikor Mrs. Sanford utána szólott:

– Asszonyom?

– Igen?

– Olyan gonddal ápolja Mollyt, mintha nem is csak egy szolgáló lenne.

– Nekem nem csak az.

– Ez... szép öntől.

– Hm... köszönöm.

Audrey zavarodottan és elégedetlenül hagyta el a konyhát. Valami rejtély lappang itt, amit fel kell derítenie, és ezen nem segít, ha az egész személyzetet elbocsátja a figyelmetlenségük miatt. Egyébként is, Mrs. Sanford szavai némi reményt adtak a jövőre nézve. Vagy netán *Mr.* Sanford áll a család furcsa viselkedése mögött? Audrey keveset találkozott vele, lévén, hogy a munkája ritkán hozta be a házba. Talán meg kellene próbálnia beszélni vele. Amúgy is ideje lenne kilovagolni Erebuszal...

Szürke felhőként borult a tájra az alkony, és köd nyújtogatta az ujjait a fák és bokrok között, amikor Robert hazaért. Knightsbridge Hall magányos őrszemként magasodott, számtalan ablakán megcsillantak a lemenő nap utolsó sugarai. Négyszögletes kastély, középen udvarral, ahol a vendégeket fogadták, volt benne családi lakosztály, önálló lakrészek, személyzeti szárny és olyan aranyozott fogadótermek, hogy a királynő is büszke lett volna rájuk.

És ő itt élt egyedül. Szinte sajnálta, hogy nincsenek szegény

rokonai, akiknek szállást adhatna. Természetesen volt több tucat szolga, derék emberek. De Robert már látta, hogy több időt fog tölteni Londonban – amíg nem lesz saját családjá, akik étellel töltik meg a helyet.

Ismét tudatosult benne, mennyire hasonló helyzetben vannak Audreyval. Ő is egymagában él a személyzet mellett, csakhogy ő így akarja. Függetlenséget és szabadságot akart, és persze ott van neki Molly, a kedves barátnője.

Robertnek is voltak barátai, akikkel Indiában került közeli kapcsolatba, Blackthorne és Rothford. Ők a másik két katona családját keresték fel, akik elesetek abban a borzalmas csatában. Robert kíváncsian várta, hogy meghallja, mire jutottak, de tudta, erre talán csak januárban kerül sor, amikor megnyílik a Parlament.

Akadnak más barátai is, fiatakorából, immár maguk is nemesek és úriemberek, akikkel felfrissíthette a kapcsolatot. Sok lehetőség várt rá.

De egyelőre semmi másra nem vágyott, mint hogy Audrey mellett legyen, ahol fontosnak és hasznosnak érezte magát. Ideje volt, hogy ő is meglátogassa a saját bérlőit, de nélküle az sem lesz ugyanaz. Élvezte, hogy a szeme lehet, hogy segít neki látni a világot. Mivel eddig oly elzártan élt, egy gyermek lelkesedésével fogadta a dolgokat.

Így aztán másnap útnak indult a saját terjedelmes birtokán. A bérlők negyedével sem találkozott egy nap alatt, de legalább elkezdte. Mire végzett, jobban értette, mi történt az elmúlt kilenc évben, és kezdett körvonalazódni, milyen változtatásokat akar foganatosítani annak érdekében, hogy

javítson a bérlők élet- és lakáskörülményein. Új házakra is volt igény.

Mégis annyi mindent nem tudott! Éveket töltött parancsnoki pozícióban, egyszerűen helytelennek érezte, hogy most hazajön, és másokra bízva mindennek az irányítását. Biztos meg lehet találni a középutat, hogy kézben tartsa a gyepelőt, de közben engedje, hogy az alkalmazottai végezzék a munkájukat, amire fölvette őket. A bérlőknél tett látogatás rávilágított, hogy az emberek tudni akarják, törődik az ügyeikkel, nem vonja ki magát.

A nap során többször is eltűnődött, vajon Audrey mit mondana egy-egy helyen, hogyan reagálnának az emberek a kedvességére és figyelmességére? Vajon mit csinál, tanakodott, Mollyt ápolja, vagy a házával ismerkedik? Igyekezett érzelmileg távolságot tartani tőle, de egyszerűen nem sikerült.

Minden jó szándéka semmivé lett, amikor másnap reggel meglátta Audreyt. A bejáratnál ismét nem volt senki, és szabadon beszélhetett az előcsarnokba. Szívesen elővette volna Francist, de tudta, hogy Audrey nem örülne. Őt magát a dolgozószobában találta, az egyik dombornyomásos könyvét olvasta. Robert öt lépést tett már a szobában, amikor meglepetten összerezzen.

– Ennyit a híres képességéről, hogy megismeri az emberek lépteit – csipkelődött.

– Jó reggelt, Robert. – Audrey lassan elmosolyodott.

Őszintén mosolygott. Örült, hogy látja.

– Talán kellene valami jel, hogy tudja, én vagyok az.

– Esetleg kopoghatna – felelt a nő szárazon. – Némely kultúrákban ezzel jelzik, ha valaki megérkezik.

– Lehetnének különböző jelek. – Robert nem vett tudomást a józan megjegyzésről. – Egy jel, hogy „négy szemközt kell beszélnünk”, egy másik, hogy „jön valaki”.

Megkerülte az íróasztalt, mígnem ott állt mellette. Audreyt láthatóan zavarba ejtette a közeledése, felállt, mintha elé akarna menni. Ehelyett ott álltak szemtől szemben, és Robert, még mielőtt meggondolta volna, mit tesz, minden elhatározásával ellentétben, lehajolt, és megcsókolta.

Audrey ajka finoman szétnyílt, és először meg sem mozdult, amiből Robert tudta, hogy megdöbbsentette. Gyöngéd csókokkal hintette be telt alsó ajkát, apránként merészkedett mélyebbre, míg épp csak megérezte szája melegét. Megtámasztotta a tarkóját, hátrabillentette a fejét, és a nő egy halk nyögés kíséretében megadta magát.

Birtokba vette a száját, gyöngéden kutatta. Egyre hevesebb, egyre szenvedélyesebb lett a csók, nem bírt betelni az ízével. Audrey teste az övének feszült, és a köztük levő sok ruha dacára csábító volt, izgató és minden, ami kell.

Most már határozottan tudta, hogy szeretné, ha kikapós özvegyként a szeretője lenne.

Audreyt elkábította a szenvedély, a mohóság, amivel Robert birtokba vette a száját, jószerivel az egész lényét. Sóvárgó teste az övének feszült, ereje, határozottsága elképzelhetetlenné tett minden ellenállást.

Hirtelen megrémült, milyen könnyen félresöpörte minden fenntartását, az összes fogadkozást, hogy soha többé nem lesz

egy férfi rabja, és elhúzódott.

– Nem... nem bírok... – suttogta. – Ne is kérje ezt tőlem!

Robert továbbra is átölelve tartotta.

– Nem így terveztem – suttogta rekedten –, de jólesett. Elfogadja a bocsánatkérésemet?

– Esetleg... esetleg, ha elengedne.

Robert úgy tett, és Audreynek meg kellett támaszkodnia az íróasztal szélén, mintha nem bírna állva maradni a támogatása nélkül.

Nem szorul senki támogatására, korholta magát. Csak a vártnál nehezebb a menyasszony szerepét játszani, úgy tenni, mintha vonzódnának egymáshoz, és közben elfojtani a valós vonzalmat.

Robert vállalta, hogy helyettesíti Mollyt, és amikor előző nap nem volt ott, Audrey szinte tehetetlennek érezte magát, ami egyáltalán nem vallott rá. Most értette meg, mennyire szüksége van Mollyra – vagy valaki másra –, aki segít eligazodni a látók világában. Ijesztő felismerés volt, hogy a vaksága miatt soha nem lehet teljesen önálló.

De nem használhatja ki Robertet annak érdekében, hogy visszanyerje az önbizalmát. Azt csak saját maga érheti el.

– Nem tudom, mit gondol, Robert – mondta végül, amikor semmi mást nem hallott, csak a férfi ziháló lélegzetét –, de megmondtam, hogy nem leszek kikapós özvegy, még akkor se, ha maga élvhajhász. Nem vagyok kapható kalandra.

– Tudom – motyogta a férfi –, és nem is állt szándékomban az ellenkezőjéről meggyőzni. Teringgettét, nem tudom, mit akartam. Egyszerűen ellenállhatatlanul kívánatosnak

találtam, és megcsókoltam. És aztán arra gondoltam, mi rossz lenne egy kalandban?

– Nem. Üljön le szépen oda! – mutatott Audrey az asztal túlsó oldalára. – Tartsunk egy kis távolságot.

– Ez most melyikünk érdekét szolgálja?

Már megint évődik. Audrey megpróbált lehiggadni.

– Az önét.

– Csak egy férfi vagyok, nem szent.

– Senki sem tökéletes – sóhajtott Audrey, és leült. – Legkevésbé én. Elmeséljem, mi történt tegnap, csak hogy bebizonyítsam, mennyire tökéletlen vagyok?

– Mi történt? – Robert hangja komoly lett.

– Ne aggódjék túlzottan. A nap meglepően jól kezdődött. Eljött Mr. Drayton, és megbeszéltük a problémákat, amelyeket a bérlők említettek. Pénzügyekről is tárgyaltunk, arról, hogy tudok-e egy lakomát rendezni a sikeres év zárásaként, ahol megismerhetek mindenkit.

– Lehetséges?

– Igen. Szerettem volna az egyházközség szegényeit is meghívni, de azt mondta, idén túl nagy érvágás lenne. Talán majd jövőre.

– És ezért nem tökéletes? – csodálkozott Robert.

– Ó, nem. De hadd meséljem el a következő ötletemet. – Audrey az ajkához emelte az ujját, aztán fölállt, megkerülte az asztalt, odament az ajtóhoz, és becsukta.

– Most mi lesz a jó hírével?

– Jegyesek vagyunk. Hallgasson végig! – Visszament a bőrbevonatos székéhez. – Úgy döntöttem, ideje jobban

megismernem Mr. Sanfordot. Ritkán találkozom vele, és amikor mégis, mindig annyira nyers a hangja... rosszálló. Nincs szükségem a jóváhagyására, már bocsánat, de békességet szeretnék az otthonomban, és arra gondoltam, ha egy kis időt fordítok rá... – felsóhajtott. – Jó ötlet volt, de nem túl sikeres. Elhatároztam, hogy fölnyergeltetem Erebuszt, és kilovagolok.

– Anélkül, hogy ott lenne Molly vagy én?

– Bosszús a hangja, Robert. Miért?

– Ott akartam lenni, amikor először kilovagol az új birtokán.

De gyanítom, ezt nem akarja hallani.

– Nem.

– Szóval, mi történt?

– Tudta, hogy az istállóbeli kutya megellett?

– Mi köze ennek Mr. Sanfordhoz?

Meghökken hangja hallatán Audrey elmosolyodott.

– Legyen türelemmel! Szóval, megkértem Francist, hogy kísérjen el az istállóig, ahol is az apja gondjaira bízott, aki kicsit sem örült, hogy a nyakába szakadtam.

– Egy alkalmazott! – méltatlankodott Robert. – A tény, hogy ilyen ellenségesen viselkedik...

– Különös, nem igaz? – vágott a szavába Audrey. – Nincs semmi értelme. Szóval, megkértem, hogy nyergelje fel Erebuszt, és azután tegyen velünk egy kisebb kört, részben, hogy a ló mozogjon, természetesen, de azért is, hogy apránként megismerje a terepet. Nagyon okos állat, mondtam már?

– Ne térüljön el! – sóhajtott a férfi.

- Milyen türelmetlen!
- Többek között ezért csókoltam meg.

Amire Audrey nem akart emlékezni, mert akkor minden józan gondolat kiszáll a fejéből. Ezért úgy tett, mintha nem hallotta volna.

– Nem láttam a kutyát, természetesen, és azt hiszem, Mr. Sanford sem. De a kutya nagyon félti a kölykeit, és amikor túl közel mentünk, vadul ugatni kezdett, és szegény Erebus megijedt. Eddig bele se gondoltam, de a lovam nemigen volt kutyák közelében, mert most felágaskodott, én pedig leestem.

- Leesett?

Hallotta, hogy Robert fölugrik, és megkerüli az asztalt. Föl-emelte a kezét, mielőtt túl közel jött volna, habár a szíve már így is hevesebben vert.

- Maradjon! Jól vagyok.

– Az már biztos, hogy nem mutatott fájdalmat, amikor átöleltem.

- Ne emlékeztessen folyvást arra az illetlen jelenetre!

- Nem tehetek róla. Férfi vagyok, Audrey.

– Már mondta. Én viszont nem férfiakat csábítgató szirén vagyok, tehát nincs rá ok...

- Nem látja magát – szólt közbe a férfi halkán. – Gyönyörű.

– A férjem is hízelgett – mondta Audrey szárazon. – Csak azért, hogy megkapja, amit akar.

- Az igazat mondom.

- Hogy megkapja, amit akar.

Robert egy pillanatig hallgatott.

- Most komolyan, Audrey, nem esett baja? Nem ütötte meg

magát?

– Ó, van pár kék foltom olyan helyeken, ahol sosem fogja látni.

– A titokzatos szeplők mellett?

Audrey az ajkába harapott, hogy ne nevéssen. Nem akarta bátorítani.

– Mr. Sanford nem győzött szörnyülködni, amikor leestem. Nem akarta, hogy ez történjen, természetesen. Egy gyanakvó ember esetleg azt gondolná, hogy hazudik, de... szerintem nem.

– Nem elég gyanakvó.

– Megváltoztattam az életüket, bizonytalan lett a jövőjük. Türelmes leszek velük. Ami szegény lovamat illeti, Eresbus azt sem tudta, mit csináljon. Egyfolytában bökdösött az orrával. Szerintem próbált bocsánatot kérni.

– Vagy megszabadulni Sanfordtól. Elhanyagoltnak tűnt?

– Teremtőm, nem! Olyan volt, mint szokott, persze, örült, hogy lát. Az ön lova is mindennap az istállóban van. Nincs semmi baja, nem igaz?

– Nincs, de én vendégeskedő gróf vagyok, nem a nyakukba szakadt vak úrnő. Ígérje meg, hogy elővigyázatos lesz, Audrey!

– Az leszek.

– És legközelebb várjon meg engem!

– Vagy Mollyt.

– Na persze. Azt nem akarja tudni, én mivel töltöttem a tegnapi napot?

– Dehogynem.

Robert mesélt a bérlőinél tett látogatásról és a terveiről, hogy további házakat épít.

– Ez nagyszerűen hangzik, Robert!

– De hiányoltam a társaságát.

Audrey nem vett tudomást a komoly hangjáról.

– Hogy nézett volna az ki? Mintha nem tudna elszakadni a vak arájától. Én tehetetlennek tűnék, ön pedig gyengének.

– Téved, de egyezzünk ki abban, hogy különbözik a véleményünk. Nos, ma miben lehetek a segítségére?

– Szeretném átnézni a háztartási főkönyveket Mr. Drayton nélkül. Ha megtenné a szívességet, hogy hangosan felolvassa, részleteiben megismerhetem a birtok kiadásait. Szeretnék megbizonyosodni róla, hogy fenn tudjuk tartani magunkat, mivel, mint tudja, nekem nincs pénzem, az a kevés, amivel rendelkeznék, letétbe van helyezve.

– És hol találom azokat a főkönyveket?

– Itt kell lenniük a dolgozószobában... valahol. De annyi könyv van itt. Feltételezem, az íróasztal környékén lehetnek.

Hallotta, ahogy Robert keresgélni kezd.

– Elég nagy, bőrkötéses könyvnek tűntek, amikor Mr. Draytonnal nézegettük.

– Nem látom őket – mondta Robert pár perc után. – Nem lehet, hogy Drayton magával vitte őket?

– Van nála másolat, amit mindig magával hoz, hogy egybevesse őket. Éppenséggel lehet, hogy véletlenül az itteni példányt is magával vitte, de elég nehéz kötetek, hogy nem vette észre?

Mindenesetre nem találták meg a főkönyveket, és nem

voltak a konyhában sem, Mrs. Sanford számadáskönyvei mellett. Audrey akaratlanul is arra gondolt, talán ez is újabb kísérlet, hogy zavarba hozzák.

Francis jelent meg a konyhában.

– Látogatója érkezett, Mrs. Blake – jelentette be.

Audrey fölkapta a fejét. Az első látogatója, ha Robertet nem veszi számításba. Lehet, hogy máris eljött a lelkész felesége.

– A húga, Miss Blythe Collins és a komornája.

Audrey, aki épp elindult kifelé a konyhából, megtorpant, úgyhogy Robert beleütközött hátulról, és elkapta a karját, nehogy fellökje.

– A húga? – kérdezte meglepetten. – Nem Londonban kellene lennie?

– Arról volt szó. Nem tudom, mi történt. Remélem, nincs semmi baj.

13. fejezet

Miközben követte a bejárati előtérbe, Robert azt latolgatta nyugtalanul, milyen hatással lesz Audreyra a fölényes húga felbukkanása. Rose Cottage-ben Audrey úrnő volt, ám Blythe jelenléte esetleg arra az időre emlékezteti, amikor még azt sem engedték meg neki, hogy a házat elhagyja.

Stólat és csipkefőkötőt viselő fiatal szolgálólány üldögélt egy padon a bejárati ajtó mellett. Amikor meglátta Robertet, elpirult, és lesütötte a szemét.

– Miss Collins komornája menjen a konyhába?

Audrey hálásan rámosolygott a válla fölött.

– Charlotte?

A lány fölállt, és gyorsan pukedlizett.

– Igenis, Mrs. Blake.

– Lord Knightsbridge jól mondja. A gazdaasszony, Mrs. Sanford keres neked egy szobát, és körbevezet. Ha átmész az előtéren, hátul megtalálod a konyhát.

– Köszönöm, asszonyom. – Charlott gyorsan távozott.

Audrey kihúzta magát, és habozás nélkül, sietős léptekkel elindult a szalon felé.

– Blythe?

Robert megállt az ajtóban, onnan figyelt. Miss Collins a szalon közepén állt, világoszöld ruhát viselt hozzáillő, testhezálló kabátkával, hogy melegen tartsa az úton, és egy kis kalappal feltornyozott barna fürtjei tetején. Audrey láttán

idegesnek látszott, de amikor megpillantotta őt, arcán megjelent a „tudom, hogy szép vagyok” mosoly, és Robert azon kapta magát, hogy gyanakszik rá, pedig még ki sem nyitotta a száját.

– Elragadó az otthonod, Audrey – mondta udvariasan, fegyelmezetten.

– Örülök, hogy itt vagy, Blythe. – Audrey kinyújtotta a kezét, és Miss Collins megfogta. – Miért nem szóltál, hogy meglátogatsz? Azt hittem, Londonban vagy.

Miss Collins vállat vont, és ismét Robertre nézett.

– Nem kezdődött még el a szezon, sokan nincsenek még Londonban. Meglátogattam pár embert, és aztán... látni akartam a házat, amit örököltél. Rose Cottage a neve?

Audrey mosolyogva bólogatott, mintha a legjobb viszonyban lenne a húgával. Alighanem bármit megtenne annak érdekében, hogy javítson a kapcsolatukon, gondolta Robert, és fölédelt benne a harag Audrey családja iránt, akik megtagadták tőle az elismerést. De vajon csupán ennyiről volt szó? Robertnek nem volt családja, legfeljebb távoli unokatestvérei, és mit nem adott volna egy közeli hozzátartozóért, akivel összeköti a közös múlt. Talán Audrey ezt szeretné megőrizni, és nem egyszerűen eltűri, bárhogyan is bánik vele a húga.

Nos, Robert gondoskodni fog róla, hogy Miss Collins megértse, ő nem tűri el, hogy bántsa Audreyt!

– Csak beugrottál – kérdezte Audrey –, vagy tudsz maradni egy ideig? Te lennél az első vendégem, aki itt alszik.

Miss Collins gyanakvó pillantást vetett Robertre.

– Lord Knightsbridge nem maradt itt?

Mit képzelsz ez a nő? Hogy leplezetlen viszonyt folytatnak? Nem, mintha Robert bánta volna, de Audreyra nézve sértőnek érezte a feltételezést.

– Csupán nyolc mérföld ide az otthonom – mondta hűvösen. – Nem lett volna illő, hogy itt maradjak, nem gondolja?

Miss Collins szeme elkerekedett.

– Ó, bocsásson meg, igaza van, természetesen. De hát immár *jegyesek*, és arra gondoltam, Audrey igényt tart a segítségére.

– Sokat segít, valóban – felelt Audrey, mielőtt Robert szóhoz jutott volna –, igazi jó barát. Különösen, amióta Molly beteg lett.

– Sajnálattal hallom, hogy Molly beteg, és jobbulást kívánok neki, de hogy a gróf úr *barát*? – csodálkozott Miss Collins.

– Nem úgy helyes, ha azok, akik összeházasodnak, barátai is egymásnak? – kérdezett vissza Robert.

Audrey felé fordította a fejét, és már fölismerte a figyelmeztető arckifejezését. Nem örült, hogy beleavatkozik a hűgával folytatott szóváltásba.

Néha átkozottul bosszantó tud lenni egy független nő! Elvette a kedvét attól, hogy feleséget keressen magának.

Szeretőnek viszont...

– Foglalj helyet, Blythe – mondta Audrey szívélyesen. – Robert, kérem, szóljon Francisnek, hogy hozzon teát meg valami harapnivalót, hogy elüssük az éhségünket ebéd előtt.

Robert kilépett az ajtón, átadta az üzenetet Francisnek,

aztán visszatért. Audrey és Miss Collins egymás mellett ültek a kereveten, így ő velük szemben foglalt helyet egy párnázott széken az alacsony asztal túloldalán.

– London elég unalmas volt – sóhajtott színpadiasan Miss Collins.

Mintha Audreynak bármi fogalma lenne Londonról, gondolta Robert mérgesen. Ez az egész rosszul kezdődik. Elképesztő, hogy az elmúlt pár nap alatt még erősebb lett benne a vágy, hogy megvédje a nőt.

– Sajnálattal hallom – dünnyögte Audrey. – Tudom, milyen jól szoktad érezni magadat ott.

– Igen, nos, de legalább kézre jött, hogy megnézzem az örökségedet. Tudom, milyen izgatottan vártad, hogy idejöhess. Beváltotta az elvárásaidat? – kérdezte Miss Collins, és hangjából kétkedés csengett ki.

– Több, mint amiről álmodni mertem – felelt Audrey halkán, és ragyogó arcáról remény sugárzott. – Úgy érzem, ez az örökség Mr. Blake ajándéka felém, bocsánatkérés, egy lehetőség, hogy új életet kezdjek.

– De nem leszel itt sokáig – emlékeztette Miss Collins. – Hamarosan Knightsbridge Hall úrnője leszel.

Robert kíváncsian várta, *erre* a gondosan célzott ágyúlövésre miként reagál.

– Még nem tűztük ki az esküvő időpontját – felelt Audrey szemernyi habozás nélkül. – Amellett ez továbbra is egyike lesz a birtokainknak, valamint a hozományom, ami özvegyként is megillet, úgyhogy szeretném, ha jól működné.

– Már is a halálomra készül? – kérdezte Robert gúnyosan.

Meglepetésére Miss Collins felelt:

– Minden asszonynak föl kell készülnie az özvegységre, uram. Apánk sosem hagyna jóvá olyan házassági szerződést, amely nem biztosítja be Audreyt idős napjaira.

Audrey meglepetten és zavarodottan elemezte a húga szavait, miközben egy tálcán letették elé a teát, és hozzáfogott kitölteni. Valóban, az apjuk nagyon ügyelt a birtokaikra, de eddig mindig azt gondolta, csak azért, hogy még nagyobb hatalma legyen. Hogy ténylegesen törődött volna a sorsával – nos, ez új elgondolás volt.

– Nincs szükségem apánk segítségére a szerződésben – mondta, miközben átnyújtott egy csészét a húgának –, lévén özvegy vagyok, aki maga is fogadhat ügyvédet. De tisztelem a nézeteidet, és egyetértek veled. Egyébként – váltott témát –, Lord Knightsbridge azt mondja, az eljegyzésünknek híre ment Londonban.

– Titok volt?

Blythe hangjából meglepetés csengett ki, és Audrey rájött, hogy vigyáznia kell. Robertnek is átnyújtotta a csészéjét, aztán magának is töltött.

– Nem, nem volt titok. Csak meglepődtünk, hogy máris gratuláltak neki.

– Megemlítettem egy vacsorán – ismerte el Blythe. – Az emberek meglepődtek, hogy Lord Knightsbridge ilyen gyorsan elkötelezte magát, pedig épp csak visszatért Angliába.

– Nem is próbálta leplezni a gyanakvását. Most, hogy Blythe tudta, nem nyerheti meg magának Robertet, már nem volt olyan elővigyázatos vele.

– Meglepődtek, hogy van egy nővére? – kérdezte Robert hűvösen.

Audrey levegő után kapott. Megpróbálta elképzelni, milyen arcot vághat Blythe, de csak azt az ártatlan kislányt látta, akit annak idején babusgatott.

– Robert...

– Nem, Audrey – vágott a szavába Blythe. – Joga van ezt mondani, ha tényleg fontos vagy neki. Nem, uram, a londoni barátaim mindig is tudták, hogy van egy vak nővérem. Azon lepődtek meg, hogy ön egyből megkérte a kezét, pedig épp csak hazatért, és korábban sem ismerték egymást.

Audrey csészéje megcsörrent az alátétén, ahogy fölemelte. Lehet, hogy Blythe tényleg aggódik érte, és nem csak irigy? Audrey nem volt olyan ostoba, hogy ne számoljon az irigységgel, de lehet, hogy a húga érzelmei bonyolultabbak, mint gondolta volna. E lehetőség felcsillantotta a reményt, hogy egy nap valóban testvéri viszonyba kerülhetnek, ám egyelőre elfojtotta, tudván, hogy korai még erre gondolni.

– Nem tartja képesnek a nővérét arra, hogy tiszteletet, csodálatot és szerelmet ébresszen bennem? – kérdezte Robert élesen.

– Lehetséges, hogy más indítékai vannak – vágott vissza Blythe.

– Blythe! Nincs nagy hozományom, se rendkívüli szépségem, és vak vagyok – jelentette ki Audrey határozottan.

– Nem tudom, milyen gyanús indítékot lehetne még elképzelni. Tehát fejezzük be ezt a vitát! Nem szeretnék megnézni a házamat ebéd előtt?

– Örömmel – felelt Blythe mereven.

Miközben fölállt, Audrey érezte, hogy Robert megérinti a karját, és tudta, hogy a segítségét kínálja, de a csók és a nyílt ajánlat után, hogy legyenek szeretők, félt, hogy elvörösödik, dadogni kezd, vagy egyszerűen megfélekedzik magáról a legkisebb érintésre. Így hát gondosan számolta a lépéseket, és megérintett egy-egy bútordarabot, miközben szobáról szobára mentek, és csak reménykedett, hogy a szolgák nem mozdítottak el vagy hagytak elöl valamit. Szokásához híven Blythe itt is sokszor óva figyelmeztette minden közelében felbukkanó tárgyra, mintha Audrey olyan lenne, aki folyvást csetlik-botlik. Igaz, nemrég belebotlott egy szenesvödörbe, és leesett Erebusról, de ezeket a baklövéseket nem állt szándékában megosztani vele...

Ugyanakkor Blythe érdeklődéssel kérdezősködött, és Audrey lassan megnyugodott. Amikor Blythe visszavonult a szobájába átöltözni ebéd előtt, Robertet a dolgozószobában hagyta, és elment meglátogatni Mollyt.

Ahogy meg akarta tapogatni a homlokát, a vállának ütközött a keze.

– Ó, fölültél az ágyban! – nyugtázta nagy megkönnyebbüléssel.

– Lúktet tőle a fejem, de szeretnék mihamarabb lábra állni.

– Alig várod, hogy halálra dolgoztassalak? – mosolygott Audrey, és leült az ágy szélére.

– Alig várom, hogy kiderítsem, miben mesterkedik a húga.

– Gyorsan terjednek a hírek.

– Francis mesélte.

– Tényleg? – kérdezte Audrey jókedvűen.

– Nem jó ez, Miss Audrey – mondta Molly, és komoly volt a hangja. – Minek jött ide, amikor eddig soha nem törődött önnel?

– Állítólag látni akarta a házamat.

Molly megvetően horkantott.

– Még jó, hogy nem várok tőled szolgálai engedelmességet – mondta Audrey fanyarul. – Amellett úgy tűnik, mintha... aggódna Knightsbridge gróf szándékait illetően. Mintha megpróbálná legyőzni a féltékenységét.

– Legyen óvatos, kisasszony! Miss Blythe mindig csak önmagára gondolt, sosem törődött velem, hogy megbántja önt. Nem tudom elhinni, hogy egyik napról a másikra megváltozott. Majd beszéljek Charlotte-tal, kiderítem, mit tud.

– Kedves, hogy aggódsz, Molly, de ha már egyszer úgy döntöttem, vállalom az étellel járó kockázatokat, ez olyan lehetőség, amit nem szalaszthatok el. Ha van rá esély, hogy a húgommal jobb lehet a kapcsolatomban... – Elhallgatott, mert elszorult a torka.

– Van egy új kapcsolata, kisasszony – mondta Molly szeretetteljesen. – Hamarosan férjhez megy, és saját családja lesz.

Audrey alig állta meg, hogy ne horkantson megvetően.

Az ebéd feszült hangulatban telt, Audrey legalábbis úgy érezte, és örültségnek tartotta, hogy Robert és Blythe mindketten azért mérgesek, mert őt féltik. Teljesen ismeretlen helyzet volt, amit nem tudott kezelni, ezért aztán úgy tett, mintha nem zavarná, és ment tovább a maga útján.

Mesélt a bérlőkről, és kikérte mind Blythe, mind Robert véleményét arról, hogy meg akarja vendégelni őket.

A desszert gyanánt felszolgált sodónál tartottak, amikor Robert felsóhajtott, és megszólalt:

– Eddig tartottam a számat, mert tudom, hogy nem szereti, ha belebeszélek az ügyeibe, Audrey, de Miss Collins rendkívül türelmesen viselte, hogy Francis nem tartotta szükségesnek, hogy villát adjon neki, még akkor sem, amikor finoman figyelmeztette.

Audrey égő arccal fordult a húgához:

– Miért nem szóltál?

– Nem tartottam túl fontosnak. Szegény fiatalember láthatóan ideges volt, hogy egy gróft szolgál ki.

– Hozzászokhatott az elmúlt napokban – mondta Robert ridegen. – Szerintem másért volt ideges, de azt Audrey maga akarja elintézni.

– Miről van szó? – tudakolta Blythe.

Audrey még nem heverte ki a döbbenetet, hogy a húga nem méltatlankodott – hangosan – egy szolgál nemtörődömsége miatt.

– Nem is tudom... – felelt lassan. – Úgy tűnik, mintha a személyzet nem örülne nekem, és apróságokkal próbálna bosszantani.

– Az ilyen szolgák megérdemlik, hogy elbocsássák őket – jelentette ki Robert.

– De nincs értelme! – ellenkezett Audrey. – Egy család, borzalmas lenne, ha egyszerre mindegyiküket elküldeném. Akár éhen is halhatnak.

– Hacsak nem lopják meg évek óta – emlékeztette a férfi.
– Mit loptak volna el? A jószágigazgató megmutatta az elszámolást minden pennyről...

– És most eltűntek a főkönyvek.

– Kész összeesküvés – jegyezte meg Blythe erőltetett vidámsággal.

– Miért mondd ezt?

– Bemutattál nekik. Saját szememmel láttam, milyen ügyefogyottak. Talán *félnek*, hogy elbocsátod őket, és ezért követnek el hibákat.

– Csak azért, mert nem látok, még képes vagyok felfogni, hogy valami nincs rendjén. Nem tűröm tovább a házamban az efféle viselkedést. Viszont van abban valami, amit mondasz.

– Nos, természetesen te döntesz – dűnnyögte Blythe.

A húga tényleg meghátrál a vita elől? Mi történt a világgal?

– Van valami terved délutánra? – érdeklődött Blythe.

Kellett egy pillanat, hogy Audrey átmenetileg félretegye a gondjait.

– Semmi olyan, ami ne várhatna.

– Szeretném látni a kertet. Tudod, hogy szeretek virágokat rendezgetni.

Tényleg? – kérdezte kis híján Audrey, de észbe kapott. Nőies időtöltésnek számított, és talán Blythe még mindig igyekezett jó színben feltüntetni magát Robert előtt.

– Meghagyom önöknek a kertet, hölgyek – mondta a férfi. – Folytatom a vadászatot a főkönyvekre.

Miután távozott, Audrey belekarolt a húgába, hogy kimenjenek a kertbe. Felidézni sem tudta, mikor volt

kénytelen utoljára így tenni. A régi otthonát, ahol felnőttek, olyan jól ismerte.

Mintha Blythe-nak is ez járt volna a fejében, azt kérdezte:

– És hol van hű társad, Molly?

– Erős láz verte le a lábáról napokkal ezelőtt.

Blythe karja megfeszült Audrey keze alatt.

– Mondtad, hogy beteg, de nem gondoltam, hogy ilyen súlyos.

– Ne aggódj, más nem lett beteg, és ő is jobban van, csak még gyenge ahhoz, hogy a szokásos tevékenységeit végezze.

– Akkor most ki a nem hivatalos titkárod?

Audrey habozott.

– Lord Knightsbridge nagylelkűen felajánlotta a segítségét.

Érezte, hogy Blythe előrehajol, hallotta, hogy kinyílik az ajtó, és végül hűs szellő és napsugarak simogatták meg az arcát.

– Ha szükséged lenne egy stólára...

– Nem, jó így. – Blythe hangja kissé feszültnek tűnt. – Ez az ember olyan tökéletesnek tűnik, hogy az már nem is lehet igaz.

– Néha én is így gondolom – vallotta be Audrey.

– Kérdezősködtem róla Londonban. Ó, nicsak – kiáltott fel, mielőtt Audrey bármit mondhatott volna –, mennyi rododendron és azálea!

– De most nem virágzanak. Valójában miért jöttünk ki ide, Blythe? Csupán csak meg akartál szabadulni a gróftól?

– Nem akarod tudni, mit beszélnek róla?

Audrey habozott.

– Nem. A pletyka sosem jó...

– A pletyka megalapozatlan szóbeszéd. A tények viszont... tények. Gyere, ülünk le. Pontosan mögötted van egy pad.

Ahogy a lábszára a kőnek ütközött, Audrey leült, és elengedte Blythe karját.

– Miért érdekel, kihez megyek férjhez, ha a továbbiakban nem téged hozlak zavarba? Vagy az még jobban zavarba hoz, hogy grófné leszek?

Nem lesz grófné, természetesen, de Blythe szájából akarta hallani az igazságot.

– Egy férfi már kihasznált – felelt a húga hűvösen. – Nem hinném, hogy szeretnéd, ha megisméltődne.

– Nem használ ki. Ami azt illeti, én... – Audrey az ajkába harapott. Majdnem elszólta magát!

– Te mi?

– Még nem tűztük ki az időpontot. Türelmes vagyok, és megtanulok mindent, amit csak lehet, közben pedig életemben először élvezem a szabadságot. Tönkre akarod tenni?

– Tönkretenni? Dehogy! – Blythe őszintén döbrentnek tűnt.

– De ahogy Lord Knightsbridge elmondta neked, hogyan viselkedett velem az inas, amit magad is tudni akartál, ugyanúgy nekem is el kell ezt mondanom: külföldön élt, jóformán amióta felnőtt, senki sem ismeri igazán!

A szél meglazította egy hajfürtjét, és Audrey a füle mögé simította.

– Viszont én most megismerem. Ez nem számít? Talán más nem is akarja. – A csókjaira gondolt, az őszinte vallomásra,

hogy a szeretője szeretne lenni. Egek, hisz válogathatna a nők között! És tényleg kívánja, ehhez nem kellett látnia az arcát...

Viszont ő itt van kéznél, és a férfi bevallotta, hogy segíteni akar neki. Ő pedig nem akarta elküldeni.

– Elfelejtetted az üzlettársát, aki öngyilkos lett? – erősködött Blythe. – Beszélteél vele róla?

– Nem – ismerte el Audrey –, még nem. Biztos fájdalmasan érintené.

– Vagy sem.

– Blythe! – szólt rá a húgára élesen. – Hálás vagyok, hogy aggódsz értem, de úgy intézem az ügyeimet, ahogy én jónak látom.

– Beleértve, hogy hozzámész egy férfihoz, akit nem szeretsz. Újból.

Audrey kihúzta magát.

– Ha egy gróf megkérné a kezéd, kapva kapnál a lehetőségen. Ismerlek jól.

Blythe nem szólt semmit.

– De ha én vállalom kockázatot, az más?

Csend.

– Folytassuk a sétát, jó? És közben úgy teszünk, mintha szent lenne a béke közöttünk.

Elindultak egy ösvényen, és Audrey úgy számolta, a tó felé tartanak.

– Egy férfi van a kertedben – szólalt meg végül Blythe.

– Mr. Sanford, a gondnok. A gazdaasszony férje.

– A kis szolgacsalád, tényleg. Segítőkéz fickónak tűnik.

Diszkréten követ bennünket, hátha szükségünk van valamire.

Audrey megborzongott, és ennek semmi köze nem volt a közelgő télhez.

14. fejezet

Azzal hívták vissza őket, hogy újabb vendég érkezett, és Audrey nem lett volna meglepve, ha egy másik családtagja is beállít. Ehelyett a lelkész felesége várta a szalonban.

– Már jártál a faluban? – kérdezte Blythe leplezetlen csodálkozással a hangjában, miközben átmentek a házon.

– Igen. Igazán kedves volt mindenki. – Azt nem mondta el, hogy Robert ötlete volt a látogatás, és ő nyújtott kíséretet hozzá.

Az előtérben szólt Francisnek, hogy hozzon teát, azután anélkül, hogy megfogta volna a húga karját, belépett a szalonba.

– Mrs. Blake – szólt egy kissé orrhangú nő –, örülök, hogy megismerhetem.

Audrey hallotta a hangjában a leplezetlen kíváncsiságot.

– Részemről a szerencse, Mrs. Warton. Nagyon élveztem a társalgást a férjével pár nappal ezelőtt. Hadd mutassam be a húgomat, Miss Blythe Collinst.

A hölgyek üdvözölték egymást.

– Mindjárt megérkezik a tea – mondta Audrey. – Foglaljon helyet!

– Már ülök, Mrs. Blake – felelt Mrs. Warton, és úgy tűnt, egyből meg is bánta a szavait.

Audrey pedig egyből megkedvelte.

– Elnézést, ilyen tévedések előfordulnak nálam.

– Ha szabad ezt mondanom, a barátaim Hedgerleyben nem titkolták, mennyire örültek, hogy megismerhették – magyarázta Mrs. Warton.

– Az emberek nem tudják, mire számíthatnak egy vak nőnél – ismerte el Audrey. – Nem így van, Blythe?

Tudta, hogy a megjegyzés készületlenül érte a húgát, és ez örömmel, ugyanakkor büntudattal töltötte el. De miért lenne büntudata? Blythe mindig félt, hogy mit mondanának az emberek, ha magukkal vinnék Audreyt otthon a falujukba.

– De igen – motyogta Blythe, aztán hallgatott.

– Némelyek olyan szemellenzések – mondta Mrs. Warton. – Nem árt kicsit felrázni a dolgokat.

Audrey szélesen mosolygott. Egyre jobban kedvelte az asszonyt.

– Hölgyek? – hallatszott Robert hangja az ajtóból.

– Lord Knightsbridge, örülök, hogy csatlakozik hozzánk. Hadd mutassam be a lelkész feleségét, Mrs. Wartont.

– Örvendek, uram – hebegett Mrs. Warton, és hangja elcsuklott, miközben bizonyára mélyen meghajolt. Hangjából ámulat és csodálat csenget ki, mintha még most is nehezen hinné el, hogy a gróf tiszteletét teszi a falujukban.

Ebben a pillanatban érkezett meg a tea, és Audrey komótosan töltött mindenkinek. Tisztában volt vele, hogy figyelik, mindig is figyelni fogják, de nem bánta.

– Mrs. Warton – szólalt meg –, említettem a férjének, hogy örömmel részt vennék a falubeli jótékonyági munkában. El tudná mondani, milyen akciókat patronál az egyház?

Mrs. Warton hosszú perceken át ecsetelte a Női Segélyegylet

és a Levesosztó Egylet tevékenységét. Audrey attól tartott, Robert elbóbiskol, ám a férfi udvarias kérdéseket tett fel a jótékonyági munka köréről és arról, miként lehetne kiterjeszteni az ő birtoka közelében levő falvakra. Olyan csoport is volt, akik babaruhát kötöttek az újszülötteknek, amit Audrey is tudna csinálni, hogy hasznosan töltsse az estéket, miután végeztek Roberttel, és egyedül marad.

Mrs. Warton azzal búcsúzott, hogy a nőegylet legközelebbi összejövetelére őt is meghívja.

Audrey elégedetten dőlt hátra.

– Hamarosan olyan leszel, mint valami vén asszonyság – jegyezte meg Blythe rosszkedvűen.

– Azért, mert jótékonykodni akarok? – kérdezte Audrey meglepetten. – Örömmel segítek. Sajnálom, hogy régebben, amíg otthon laktam, nem tettem többet.

Blythe elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Ha megbocsátotok, meg kell írnom pár levelet még vacsora előtt – mondta, és távozott.

Audrey egyedül marad Roberttel. A reggeli botrányos javaslatot, hogy legyenek szeretők, akár újból fennhangon megismételhetette volna, hisz egész nap ki se ment Audrey fejéből. Érezte, hogy a kerevet lesüllyed, ahogy a férfi leült mellé.

– Ne legyen olyan merev, Audrey! – mondta vidáman. – Én nem gondolom, hogy úgy viselkedik, mint egy vén asszonyság.

– Nem érdekel, mit gondol a húgom – sóhajtott Audrey. – Nem ő fog itt élni, nem őneki kell megismerni az embereket. Ez a legjobb módja.

– Ő vacsorákhoz szokott meg bálókhoz, társasági élethez.

– Pontosan.

– És ezt hagyta ott, hogy ide jöjjön.

– Furcsa, tagadhatatlanul – dünnyögte Audrey, majd még halkabban hozzátette: – Lehet, hogy hall bennünket.

– Akkor becsukom az ajtót.

Olyan gyorsan állt föl, hogy Audrey csak annyit tudott mondani:

– De, Robert...

– Jegyesek vagyunk, emlékszik?

Kattant a zár, és Audrey szégyenkezve tapasztalta, hogy izgatott bizsergés fut végig a testén. Újból meg fogja próbálni rávenni, hogy legyenek szeretők – vajon ezúttal hogyan?

De romantikus évődés helyett a férfi közölte:

– Míg kint voltak a kertben, benézett Mr. Drayton. Kérdeztem a hiányzó főkönyvekről, de esküdözött, hogy mindig is a dolgozószobában voltak, és nem vitte el őket, még tévedésből sem.

– Ez nem segít rajtunk – állapította meg Audrey komoran.

– Mintha... nem szívesen tárgyalt volna erről, amit furcsának találtam.

– Talán mert nem ön Rose Cottage tulajdonosa.

Robert nevetett.

– Gróf vagyok, Audrey, az ön jegyese. Természetes, hogy tárgyal velem.

– Hát persze – dünnyögött Audrey epésen.

– Beszélt a bérlőkről, az őszi munkákról a gazdaságban, de... az volt a benyomásom, hogy el akarja terelni a

figyelmemet.

– Különös! – mondta Audrey, akinek most már e rejtély kötötte le a figyelmét.

– Elismerem, talán rossz néven vette a kérdezősködésemet, pedig csak szerettem volna fényt deríteni erre a rejtélyre. Mindazonáltal készségesen megmutatta a legutóbbi főkönyv nála levő másolatát, és nem láttam benne semmit, ami gyanút ébresztett volna, legalábbis az utóbbi hónapokra vonatkozóan. De persze az is lehet, hogy a másolat nem egyezik hajszálla az igazi főkönyvvel.

– Mr. Drayton sejti, hogy ilyesmire gyanakszik?

– Nem. És nincs okom rosszat föltételezni róla. Remek munkát végzett a birtokon az elmúlt években.

– Gondolom, nem is titkolta előtte, mennyire csodálja az elkötelezettségét és a teljesítményét – mondta Audrey, és elfojtott egy mosolyt.

– Egy jó parancsnok megdicséri az embereit.

– A katonáit? – csipkelődött Audrey.

– Önnek dolgozik, tehát nagyjából olyan, mint egy katona. Odahaza nem azt láttam, hogy egy alárendeltet megdicsértek volna.

– Alárendeltet... úgy érti, szolgát?

– Vagy alkalmazottat. Igen, apám a tekintélyben és a hatalomban hitt, nem abban, hogy méltatja az emberek munkáját, amit úgyis el kell végezniük.

– És ön ugyanezt tapasztalta magán – idézte fel Audrey, akire a jelek szerint átragadt Blythe kíváncsisága.

– Igen, és örülök, hogy a katonaságnál mást láttam.

A kanapé még jobban megroggyant, és egyszer csak a fülén érezte a férfi leheletét.

– Önnek is méltathatnám a szépségét – suttogta.

Audrey megborzongott, mint szabadságra vágyó madár verdesett szívében az izgalom.

– Nem olyan érdem, amit magaménak vallhatnék, úgyhogy nem érdelek érte dicséretet.

– Méltathatom a tehetségét.

Robert fölemelte a kezét, lassan lehúzta róla a kesztyűt, és Audrey minden mozdulatától még jobban remegett.

Aztán egyenként megcsókolta a szabadabbá vált ujjait.

– Ezek az ujjak szeretetteljesen cirógatják a zongora billentyűit, és szépséges muzsikát csálnak elő belőle.

Audrey halkán nevetett.

– Még nem is jutottam hozzá, hogy gyakoroljak, amióta itt vagyok.

– Szegény zongora magányos. Ne hanyagolja el ezt az oldalát se!

– Most már biztos elpirulok.

– Rózsás orca, ragyogó arany szem, ez ön. – Gyöngéden megcsókolta a nyakát, közvetlenül a füle alatt, és Audrey egy sóhaj kíséretében félrehajtotta a fejét, hogy jobban hozzáférjen. A csókjaitól égett az ajka, de elképesztő, hogy még a nyaka is bizsereg az érintésétől! Amikor gyöngéden a fülcimpájába harapott, egész testében megremegett.

Robert két keze közé fogta az arcát, és maga felé fordította. Ezúttal Audrey készen állt a csókra, élvezettel hagyta, hogy birtokba vegye a száját. Sóhajtott, majd felnyögött, és azon

kapta magát, hogy eldőlj a kereveten, miközben Robert fölé hajol. Mohón csókolóztak tovább, ahogy a férfi keze elhagyta a derekát, lassan felkúszott a ruháján, és a fűzőn keresztül a keblére simult. Micsoda botrányos dolog!

A kelleténél egy pillanattal tovább élvezte a pajzán helyzetet, aztán egy hördüléssel elfordította a fejét.

– Mindjárt vacsoraidő. Bármikor bejöhetsz egy szolgálta, hogy szóljon.

Robert végigcsókolta a nyakát, és elidőzött a tövében.

– Bezártam az ajtót.

– Az olyan gyanús!

– Jegyesek vagyunk.

– Nem igaz!

– Akkor legyünk szeretők!

– Ne, kérem, most nem tudok ilyenekre gondolni.

A férfi főlegyenesedett, és őt is fölhúzta a kezénél fogva.

– A kesztyűm? – tapogatózott maga körül Audrey.

– A padlón. – A kezébe adta. – Nem adom föl a reményt, hogy meggondolja magát.

– Nem szólhatok bele, mit gondolsz – mondta Audrey erőtlenül, miközben fölállt, aztán gyorsan megkapaszkodott egy közeli szék támlájában.

Robert átkarolta a derekát hátulról, magához húzta, és a fülébe súgta:

– A teste kíván.

– Hála az égnek, az elmém uralkodik a testem fölött.

Robert nevetett, aztán elengedte.

– Hagyom, hogy ma este a húga társaságát élvezze, mivel

holnap kora reggel van egy találkozóm.

– Holnap nem is jön?

– Csalódott?

– Csak... csak szeretem megtervezni a napot.

– Hazudik – súgta Robert, és megcsókolta az arcát. – Jönni fogok, de nem tudom, mikor.

– Ön elfoglalt ember, Robert. Nem kell engem pátyolgatnia.

– Átvettem Molly helyét, és nem fogom cserben hagyni.

– Valóban meg kell írni pár levelet...

– A tanítóm állította, hogy szépen írok, valószínűleg messze fölülmúlok a hűgát.

– Sosem kérném meg Blythe-ot, hogy írja meg a leveleimet

– mondta Audrey, és úgy tűnt, ez elszomorítja.

Robert is észrevehette, mert egy pillanatig hallgatott.

– Szép estét, Audrey.

Azzal távozott, és a szoba oly üres lett nélküle. Audrey visszahúzta a kesztyűjét, és begombolta a csuklóján, miközben próbált nem arra gondolni, milyen volt, amikor Robert szája érintette meg ott. Ó, abba kell hagynia ezt a sóvárgást!

Eszébe jutott az elhanyagolt zongora, amely kiválóan alkalmas rá, hogy lefoglalja a figyelmét. Leült a zsámolyra, fölemelte a fedelet, és lejátszott pár akkordot. A hangolás nem volt tökéletes, de azért megfelelt. Játsszani kezdett, és belefeledkezett az áldott, tiszta muzsika szépségébe. Nem is figyelte, mióta játszik, de amikor egyszer szünetet tartott két dal között, halk tapsolást hallott.

– Gyönyörű, mint mindig – szólta Blythe.

Audrey őszinteséget hallott a hangjában, nem féltékenységet, és elmosolyodott.

– Köszönöm. Mielőtt távozott, Robert megjegyezte, hogy még nem zongoráztam, amióta itt vagyok.

– Ez nyilvánvaló, mert amikor lejöttem, Mrs. Sanford meg a gyerekei itt álltak az előtérben, és megbűvölve hallgattak.

– Ó! – Audrey meglepetten lehajtotta a fejét. Eddig a zene mindig elválasztotta őket Blythe-szal.

– Aztán beléptem, és egy pillanatig olyannak láttalak, amilyenek mások láthatnak, amikor zongorázol, mintha nem lennél vak. – Tűnődve tette hozzá: – Nincs is igazán emlékem arról az időről.

– Kétéves voltál, amikor megbetegedtünk.

– Arra emlékszem, hogy égett mindenem.

– Nekem is. Mire emlékszel még?

Blythe egy pillanatig hallgatott, és Audrey arra gondolt, talán túl messzire ment. A húga mindig is a jövővel foglalkozott, azzal, mit tartogat számára.

– Semmire – mondta végül üres hangon. – Kétéves voltam, ahogy mondtad.

De Audreynek egy pillanatig úgy tűnt, mintha mást akart volna mondani.

Amikor Robert másnap délelőtt megérkezett Rose Cottage-be, Francis közölte vele, hogy Audrey és a húga bementek Hedgerleybe. Robert nem csodálkozott, hogy Blythe valami programra vágyik. Miért nem vitte el a nővérét otthon a falujukba? A jelek szerint Audrey túl akart lépni a sérelmeken, és új lapot kívánt nyitni, de Robert nem volt ilyen

megbocsátó. Aggódott, hogy Miss Collinson úrrá lesz a családi szokás, és ismét megpróbálja felügyelni Audrey minden lépését.

A szürke fellegek esővel fenyegettek, de ez nem tartotta vissza attól, hogy elhagyja Rose Cottage-ot. Míg végigléptetett az országúton, a fellegek tovaszáguldottak, ő pedig Audreyra gondolt, az illatára, arra, ahogy elöntötte az arcát a pír, és bekúszott a ruhája alá... Leghőbb vágya volt többet is fölfedezni, de egyetlen lépés a tilosba, és Audrey már visszakozott. Mindazonáltal egy újabb lépéssel tovább jutott, és ha türelmes...

Ügetésre biztatta a lovát, hogy kiverje a fejéből az efféle izgató gondolatokat.

Szinte megkönnyebbült, amikor keresnie kellett a testvéreket. Sehol nem gyűlt össze bámész tömeg, sehonnan nem hallatszott lárma. Ám amikor először itt jártak Audreyval, látta a kíváncsi tekinteteket, hallotta a pusmogást, és félt, hogy rosszabb is lehet, ha nincs jelen, hogy elhárítsa.

A kalapszalonban találta meg a nőket, ahol Miss Collins a tükör előtt kalapokat próbálgatott, és a hízelkedő tulajdonossal, egy túl szorosán befűzött idősebb nővel egyezkedett.

Miközben becsukta maga mögött az ajtót, meglátta Audreyt, aki egy zsámolyon ült, és arcát a felhők közül kibukkanó nap fényében fürdette az ablak üvegén keresztül. Ujjai közt színes szalagok kígyóztak.

Az ajtó irányába billentette a fejét, és amikor Robert elindult felé, földerült az arca.

– Lord Knightsbridge. – Nem kérdés volt.

Robert vigyorgott, és csókot lehelt kesztyűbe bújtatott kezére.

– Mrs. Blake.

A nő bájosan elpirult, és elhúzta a kezét, mintha röstellné nyilvánosan kimutatni gyengéd érzelmeit.

– Meglep, hogy társul e hölgyeknek való időtöltéshez.

Robert Blythe-ra nézett, aki udvariasan rámosolygott, aztán tovább csodálta a tükörképét.

– Aggódtam, hogy a faluban Miss Collinson erőt vesz a régi megszokás, és megfélemezik önről. Ő is segít kalapot választani önnek?

– Megkérdezte, és mondtam neki, legyen ő az első.

– Akkor jó – fújta ki a levegőt Robert. Maga is meglepődött, mennyire megkönnyebbült. Nem éppen férfias dolog, ámbár jó értelemben, azon aggódni, hogy egy nő ne tudna vásárolni.

Audrey rámosolygott, lopva, jelezve, hogy érti. Sosem gondolta volna, hogy egy nő ennyire beleláthat – pláne nem egy vak nő. Megnyugtató érzés volt.

– Bevallom – folytatta Audrey fojtott hangon –, én is arra fordítom ezt a napot, hogy kiderítsem, tényleg megváltozott-e a húgom viselkedése irányomban.

– És?

– Eddig minden rendben. Komoly nézetkülönbségeink vannak azt illetően, mivel töltse a napját egy hölgy. Reggel későn indultunk el, mert beszélnem kellett Mrs. Sanforddal, mire a húgom kijelentette, hogy jelentéktelen feladatokkal foglalkozom az élet örömei helyett.

– Egész életében ön foglalkozott a feladatokkal, amelyekről ő tudomást sem vett.

Audrey felsóhajtott.

– A háztartás vezetése szemernyi hatalmat jelentett a számomra engedélyezett szűk világban. Most tágabbak a lehetőségeim, ám a szokás hatalma nálam is erős. De dolgozom rajta. Ne merészeljen aggódni értem! – figyelmeztette játékos szigorral.

Robert boldognak és elégedettnek akarta látni, ezt mintegy feladatul tűzte maga elé, és félt, hogy Miss Collins felbukkanása ront a helyzeten.

Amikor aztán Audrey volt a sor, hogy kalapokat próbálgasson, Robert figyelte, miként igyekszik felvidítani Miss Collinst, aki változatlanul kissé visszafogottnak és bizonytalannak tűnt, mint aki arra számít, hogy az emberek kinézik maguk közül Audrey fogyatékosága miatt.

Késő délelőtt átkísérte a hölgyeket a legelőre néző kávéházba. Miközben ujjaik a gőzölgő itallal teli csészékre fonódtak, amik belülről melengették őket, Audrey rámosolygott a hűgára.

– Köszönöm, hogy segítettél választani. Egy új kalapban egyből csinosabbnak érzem magam.

– Nagyon szívesen – felelt Miss Collins lesütött szemmel.

Audrey kortyolt a kávéból, és felsóhajtott:

– Ez finom. Örülök, hogy módomban áll bejönni a faluba, és ilyen dolgokat élvezni. Blythe, ha már úgy gondolod, hogy a jótékonyság iránti érdeklődésem túlságosan nyilvánvaló, van valami más ötleted, hogyan tudnék bekapcsolódni az itteniek

életébe?

Miss Collins csészéje megcsörrent a csészealjon, ahogy letette. Tágra nyílt szeme Robert felé villant. Láthatóan meglepte és zavarba hozta a kérdés.

– Esetleg – kezdte lassan –, rendezhetnél vendégségeket, és akkor visszahívnak.

– Ez igaz – tűnődött Audrey. – És ha jobban megismernek, a véleményemnek is nagyobb súlya lesz. Komolyan szeretnék a házépítésről tárgyalni. A bérlőimmal folytatott beszélgetésekből kiderült, mekkora igény lenne egyszerű, de tisztos házakra.

– Audrey, mi nők vagyunk! – mondta Miss Collins döböntően. – Miből gondolod, hogy a férfiakat érdekelné a véleményünk, hacsak nem vacsorákról, gyerekekről vagy a háztartásról van szó?

Robert látta, hogy Audrey habozik kimondani az igazságot, hogy tudniillik hosszú évekig tétlenségre volt kárhozthatva, és nem kíván a továbbiakban is így élni.

– Földbirtokos lettem, Blythe, sokkal több ember gondjaival kell foglalkoznom, nem csupán magammal. Tisztában vagyok veled, hogy a világ a férfiak javára billen, de ha jó ötleteink vannak, miért ne hallgatnának meg minket is?

– Egyetlen férfiként a társaságban – szólt közbe Robert szárazon –, meg kell mondanom, hogy értem Miss Collins aggályait. Sok férfi nem kíváncsi a nők véleményére.

– És ön is közéjük tartozik, uram? – tudakolta Blythe élesen. Védelmébe veszi Audreyt. Ez jó jel.

– Remélem, a tény, hogy elkísértem Mrs. Blake-et az új

otthonába, és mindenben igyekszem támogatni, de nem irányítani, bizonyítja a hozzáállásomat.

Miss Collins nem úgy nézett ki, mint akit meggyőzött eme érv. Szóval nem bízik őbenne, gondolta Robert, ahogy ő sem Miss Collinsban. Érdekes.

Audreyhoz fordult.

– Hallottam valamit az intézőmtől ma reggel. Míg távol voltam, szükség lett szerény hajlékokra idénymunkások számára. Emiatt több bérlő kénytelen volt beköltözni a faluba, és most szűkös körülmények között, bérelt szobákban tengődnek. Tudom, hogy ilyen a világ, de nekem nem tetszik. Esetleg beszélhetnénk az egyházközség elöljáróival újabb házak építéséről.

– Az jó lenne! – mosolygott Audrey.

Úgy tűnt, Miss Collins nehezen állja meg, hogy a szemét forgassa.

– Elnézést, Mrs. Blake?

Dús keble alatt retikült szorongatva, idősebb asszonyság közelgett. Robert fölállt, és az asszonynak, amikor ránézett, egy pillanatra tátva maradt a szája.

– Lord Knightsbridge! – hebegte egy pukedli kíséretében.

– Asszonyom – hajolt meg Robert.

– Merészségnek érzem, hogy bemutatkozam.

– Ó, engedje meg! – szólt közbe Audrey. – Ön Mrs. Edgeworth, nemdebár?

– Én... emlékszik rám! – hüledezett Mrs. Edgeworth.

– Emlékszem, hogy találkoztunk a fűszeresnél. Jellegzetes hangja van, asszonyom. Kérem, engedje meg, hogy

bemutassam Lord Knightsbridge-nek és a húgomnak, Miss Collinsnak.

– A húga! Milyen nagyszerű, hogy együtt a család.

– Bárcsak közelebb lennénk, de azért így is örülök.

– Nos, Mrs. Warton említette, hogy meglátogatta önt, és arra gondoltam, milyen nagyszerű lenne, ha az egyházközség többi hölgyével is megismerkedne. Meghívhatom teára?

– Boldoggá tenne.

– Akkor nem is tartom föl tovább. Örülök, hogy megismerhettem önöket, Lord Knightsbridge és Miss Collins.

Azzal biccentett, megfordult, és elhagyta a kávéházat.

Audrey arcáról lehervadt a mosoly.

– Valami baj van? – kérdezte Robert.

– Remélem, mire a meghívásra sor kerül, Molly is fölépül. Nem szeretnék kényelmetlenséget okozni Mrs. Edgeworth-nek azzal, hogy neki kell gondomat viselnie.

Miss Collins arcán aggodalom látszott, és Robert örült, hogy ennek nem ad hangot.

– Minden rendben lesz – biztatta Audreyt. – Majd én elkísérem, ha Molly nem tudja.

De rosszat mondott.

– Nem akarom, hogy bárki kötelezettségének érezze, hogy pátyolgasson! – jelentette ki Audrey összevont szemöldökkel.

– Egykettőre úgy fognak kezelni, mint valami nyomorékot, ha azt látják, hogy nem tudok megállni a saját lábamon!

– Talán túl sokat vársz magadtól – szólalt meg Miss Collins.

Robert elfintorodott, Audreynek pedig arcába szökött a vér.

– *Sokat várok el magamtól, Blythe* – mondta keményen. –

Ha nem így lenne, még most is pokróccal a térdemen ücsörögnék a sarokban, ahova apánk száműzött.

– Nem erre... – kezdte Blythe, de elhallgatott.

Robert úgy vélte, pontosan erre gondolt, de nem egészen értette, miért sérti ez a nővérét.

– Azt hiszem, ideje hazamennünk – közölte Audrey, és óvatosan letette a szalvétáját a csésze mellé.

15. fejezet

Audrey nagyon elégedetlen volt önmagával, miközben kocsijuk megtette a rövid utat hazáig. Robert mellettük lovagolt, és Audrey attól tartott, hogy ingerültsége talán még a nyájas grófot is némi távolságtartásra készítette.

Új fejezet kezdődik az életében, és mindig is az volt a terve, hogy maga mögött hagyja a régit. Molly betegsége rádöbbsentette, mennyire rászorul valójában másokra. Blythe megjegyzése, hogy nem kellene olyan sokat várnia magától, egyszerre volt bosszantó, elszomorító és...

Ó, nem is tudta milyen. Nem akart másoktól függeni, azt remélte, ha a saját házában él, szabad lesz, és minden megváltozik. De ez nem lehetséges, igaz? Igazából nem, soha sem.

Most Roberttől függ nem kevésbé, mint Mollytól, és mivel a csókjai meg a bókjai elkápráztatják, azt hiszi, ez más. De tényleg az?

Ugyanakkor... ő is csak egy nő, és a nőknek nincs hatalmuk a világban – kivéve Viktória királynőt. Hogyan várhatná magától, hogy más legyen, hogyan várhatná *Blythe*-tól, hogy más legyen?

– Mindjárt otthon vagyunk – szólalt meg halkán Blythe. – Rose Cottage bájos látványt nyújt a dombtetőn.

Otthon, ismételte magában Audrey. Van miért hálásnak lennie, jobban tenné, ha erről nem feledkezne meg!

– Köszönöm, Blythe. Szeretnék bocsánatot kérni, amiért rád förmedtem. Meg akartál vigasztalni, én meg rajtad vezettem le az elkeseredésemet. Nem a te hibád, hogy megvakultam.

– Kedves vagy.

Egy pillanatig úgy tűnt, mintha Blythe mondani akarna még valamit, de hallgatott, és Audrey rövidesen érezte, hogy a kocszi rákanyarodik a felhajtóra.

– Jó napot, Mr. Sanford – mondta Blythe, amikor kinyílt az ajtó.

Mr. Sanford, csodálkozott Audrey. Miért nem Francis fogadja őket?

– Valami baj van, Mr. Sanford? Molly rosszul van? – Érezte, hogy a figyelem középpontjába került, tudta, hogy Blythe meglepetten bámul rá, és valószínűleg Mr. Sanford és Robert úgyszintén.

– Nem, asszonyom – szólalt meg Mr. Sanford recsegő hangja. – Elnézést kérek, ha megijesztettem, szólni akartam, hogy egy csapat fácánt fedeztem fel a tónál. A gróf úr érdeklődött, lehet-e vadászni a környéken, és arra gondoltam, ha van kedve, itt a lehetőség.

Audrey érezte, ahogy kimegy belőle a délelőtti feszültség, és csak kimerültség meg némi zavar marad a helyében.

– Ó, hát persze, menjen csak, Robert! Végtére is ön itt vendég. Aztán elmeséli, a vadász szemével milyennek látja a helyet.

– Az a bátyánkat is érdekelné – jegyezte meg Blythe.

Audrey rámosolygott. Úgy érezte, a húga megbocsátott.

– Miért nem tart ön is az urasággal, Mrs. Blake? – ajánlotta

Mr. Sanford. – Mindketten, hölgyek. Molly mondta a nejemnek, hogy sétálni sem volt mostanában. Aggódik önért. Pikniket is csomagolt.

Ki aggódik értem, Molly vagy a felesége? – kérdezte magában Audrey. Az egész javaslat furcsa volt, a pikniket is beleértve. De ne legyen olyan gyanakvó, intette magát. Talán a gondnok csak próbál barátságosabb lenni.

– Megfontolom, Mr. Sanford. Lord Knightsbridge, válthatnék önnel pár szót?

– Én fölmegek a szobámba pihenni egy kicsit ebéd előtt – szólt közbe Blythe. – Bevigyem az új kalapodat?

– Köszönöm – nyújtotta át neki a dobozt Audrey.

Robert karon fogta és odébb vezette, miközben a Collins család kocsisa elhajtott a zörgő hintóval.

– Valami baj van? – kérdezte Robert halkán.

– Valahogy... különösnek találom, hogy Mr. Sanford ma azt akarja, hogy kísérem el önt vadászni, és tegnap Blythe szerint követett bennünket a kertben. Valami kelletlenséget érzek rajta mindig, még akkor is, ha kedves. A mostani javaslata azt a benyomást kelti bennem, hogy szeretne eltávolítani a házból.

– Várjunk csak! Követte önöket?

– Blythe szerint.

– Talán aggódott, hisz sem ön, sem a húga nem ismeri a terepet.

– Nem az erdőben botladoztunk – mondta Audrey epésen. – Egyszerűen kezdem úgy érezni, hogy a furcsa viselkedésük nem annyira a személyem ellen szól, inkább el akarja terelni a

figyelmet valamiről, ami olyan fontos, hogy akár az elbocsátást is kockáztatják érte. Megtenné nekem azt a szívességet, hogy elmegy velem vadászni ma délután?

– Hogyne. De ha el akarja távolítani önt a házból, akkor lehet, hogy éppen most folyik ott valami.

– Nekem nem úgy tűnik. Vagy látott valamit az arcán, amit én nem vehettem észre?

– Nem. És nem látszott különösebben izgatottnak, amiért Miss Collins bement.

– Akkor menjen el velem vadászni, én meg kiderítem, van-e odabent valami. – Érezte, hogy a férfi habozik. – Nem lesz semmi gond, Robert. Nem hiszem, hogy bárki ártani akarna nekem.

– Rendben. – Robert fölemelte a hangját: – Sanford? Van számomra egy puskája?

– Hogyne, milord.

– Akkor készítse elő! Mindjárt jövök, csak bekísérem Mrs. Blake-et a házba.

Az ajtótól Audrey határozottan visszaküldte:

– Nem lesz semmi gond, Robert.

– Hamarosan visszajövök – ígérte.

– Akkora mesterlövész, hogy egy szempillantás alatt végez minden fácánunkkal?

– Audrey...

– Menjen! – mondta a nő halkán, és megpaskolta a karját, mielőtt Robert elengedte volna az övét.

Aztán érezte, hogy kezét csókol.

– Vigyázzon magára!

Amikor magára maradt az előcsarnokban, Audrey megállt és fülelt. Francis nyilvánvalóan nem volt ott, és nem hallatszott takarítás zaja valamelyik szomszédos szobából, hogy Evelyn ott lett volna.

Aztán egyszer csak gyereksírás hallatszott a ház hátsó része felől.

Egy pillanatra megdermedt, ahogy megrohanta a régi bánat, az az érzés, hogy az élet egy része elveszett számára – a fájdalmas rész, emlékeztette magát. Soha többé nem akarta ezt a fájdalmat átélni.

A fájdalom csillapodott, és Audrey rájött, ki lehet ez a gyermek: Sanfordék unokája.

De miért akarná emiatt távol tartani őt Mr. Sanford? Nem volt semmi értelme – hacsak nem az volt a célja, hogy a felesége szabadon foglalkozhasson a gyerekekkel, és ne kelljen dolgoznia, mint olyankor, ha ő itthon van. Természetesen Audrey hagyott volna neki időt, hogy a családjával legyen, de lehet, hogy ezt ők nem tudták.

Jobb hangulatban indult el az előcsarnok hátsó vége felé, kezét maga elé nyújtva, hogy megtalálja az ajtót. Miközben halkán lépkedett, fojtott női hangokat hallott, majd fölcsattant egy nyűgös kisgyerek hangja: *Nem!*

Audrey akaratlanul is elmosolyodott. Belépett a konyhába, és hirtelen elnémult majdnem minden hang.

– Hát visszajött, Mrs. Blake – szólalt meg Mrs. Sanford.

A gyerek felvisített, mintha fölkapta volna valaki.

– Igen. Örömmel megismerném a vendégeit.

– Természetesen, asszonyom. Hadd mutassam be a

lányomat, Louisa Roebuckot és a fiát, Arthurt.

– Örülök, hogy megismerhetem – mondta Audrey. – Jó, hogy végre el tudott jönni.

– Kö-köszönöm, asszonyom – felelt a fiatalasszony félénk hangon. – Nem akarok zavarni.

– Egyáltalán nem zavar. Kíváncsi voltam, mikor lesz alkalmunk találkozni. Mennyi idős a kislánya?

– Kétéves, asszonyom.

Kétéves, gondolta Audrey, és rendületlenül mosolygott. Az ő fia is annyi lenne. Időről időre eszébe jutott, hogy vajon épp mit csinálna, ha életben maradt volna.

A kislány ismét felsikoltott.

– Kérem, ne tartsák vissza énmiattam! Körül akar nézni?

– A konyha veszélyeit akarjuk megmutatni neki – magyarázta Mrs. Sanford. – De nem nagyon figyel.

– A gyerekek már csak ilyenek – nevetett Audrey. – Már az előtérben hallottam a tiltakozását. – Arrafelé fordult, ahol feltételezése szerint a fiatalasszony ült. – Szeretném együttérzésemről biztosítani, Louisa, amiért meghalt a férje. Át tudom érezni a fájdalmát. – De valóban így van? Nem szerette Martint. Lehet, hogy ez a lány többet tud a szerelemről, mint amennyit Audrey valaha is tudni fog, hisz senkihez nem került ennyire közel – és nem is áll szándékában!

Robert incselkedő hangját hallotta a fejében, eszébe jutott az érintése – aztán gyorsan elhessegette a gondolatot.

– Köszönöm, asszonyom – rebegette Louisa.

Olyan halkán beszélt, hogy még Audrey is alig hallotta a

kifinomult hallásával.

– Nos, élvezzék egymás társaságát! Maradjon, ameddig jólesik, Louisa. – Most aztán a Sanford família tudhatja, hogy nincs miért tartaniuk tőle. Talán ettől jobban fognak menni a dolgok.

– De az ebédje, Mrs. Blake... – kezdte a gazdaasszony.

– Maguk egyenek nyugodtan együtt. Csak küldjön föl egy tálcát Mollynak meg nekem a szobájába. Evelyn ott van nála?

– Itt vagyok, asszonyom – hallatszott a szobalány hangja.

Audrey már többször megkérte a szolgálkat, hogy mindig mondják el, ki van jelen, de most nem tette szóvá, tekintettel Louisa látogatására.

– Azt hiszem, Francis be akart nézni hozzám, mielőtt nekilát megtisztítani a lámpabeleket – folytatta Evelyn.

Úgy tűnik, Francis és Molly igencsak összebarátkoztak, gondolta magában Audrey jókedvűen. Otthagyta a konyhát, és fölment a személyzeti szobákhoz. Nevetést hallott, Francis hangját a folyosóról, mintha Molly szobájának ajtajában állna.

– Jó reggelt, Mrs. Blake – köszönt óvatosan.

– Inkább délután van már, Francis – felelt Audrey vidáman.
– Hogy van Molly?

– Jól vagyok! – kurjantott Molly. – Túl jól ahhoz, hogy itt rostokoljak.

– Ezt majd a doktor dönti el. Francis, az édesanyja összekészít egy tálcát Mollynak meg nekem. Kérem, hozza föl, ha elkészült.

– Igenis, asszonyom.

Hallani lehetett, hogy nagy csizmájában lecsörtet a lépcsőn.

– Milyen volt a kirándulás? – érdeklődött Molly.

Audrey röviden beszámolt neki az új kalapról és a várható meghívásról teára.

– Akkor hát sikeres – állapította meg Molly elégedetten. – Nem lep meg.

– De aztán hazajöttem. – Audrey elmesélte, milyen különösen viselkedett Mr. Sanford, és hogy a konyhában az unokájukat találta. – Mintha – tette hozzá egészen halkán – nem akarták volna, hogy találkozzam a lányukkal.

– Ennek semmi értelme – csóválta a fejét Molly. – Habár, ha jobban belegondolok, Francis egy szóval sem mondta, hogy itt van.

Audrey az ajkába harapott, hogy elrejtse a mosolyát.

– Ne nézzen rám így! – méltatlankodott Molly. – Kedves, barátságos ember, aki futó látogatásaival földeríti a sanyarú óráimat idefent.

– Örülök neki. Remélem, most, hogy találkoztam Louisával, a szolgálaim rájönnek, hogy nem jelentek fenyegetést számukra. Mondtam nekik, hogy bármikor nyugodtan eljöhét látogatóba, és bízom benne, hogy hisznek nekem. – Rámosolygott Mollyra. – Éhes vagy? Francis fölhozza az ebédünket.

– Ehetnék a konyhában is – dohogott Molly. – Már többször fölkeltem, csak hogy kipróbáljam a lábamat.

– Na, és hogy működik?

– Jobban – felelt Molly egy pillanatnyi habozás után.

– Hm, vajon miért nem hiszek neked?

– Legalább azt megengedhetné, hogy a leveleit megírjam.

- Lord Knightsbridge vállalkozott rá.
- Ez aztán a vőlegény! – mondta Molly elismeréssel.

Túlságosan is csodálatos, gondolta magában Audrey. És túlságosan könnyű a rabjává válni.

– Hát, akkor hagyom, hogy a gróf úr még pár napig helyettesítsen – évődött Molly.

Audrey nem tudta, meddig engedheti, hogy így legyen.

Aznap este vacsoránál Blythe fejfájásra hivatkozva visszavonult a szobájába, és Audreyra hagyta, hogy Robertet szórakoztassa. A férfi szólt Francisnek, hogy hagyja ott a tálalóedényeket, és csukja be maga mögött az ajtót.

– Ez nem éppen ildomos – jegyezte meg Audrey, noha enyhe izgalommal töltötte el, hogy kettesben maradnak.

– Sok megbeszéltnivalónk van, és eddig a leveleit diktálta. Nem mintha olyan sok lett volna.

– Csupán apámnak meg a fivéremnek.

– Nekik is csak röviden, habár ezt megértem. – Robert egy pillanatig hallgatott. – Nincsenek barátnői, akikkel levelezhetne?

– Nincsenek – felelt Audrey kurtán, és ügyelt rá, hogy szenvtelen legyen a hangja. – De ez nem marad így. Megismerkedtem Mrs. Wartonnal és Mrs. Edgeworthszel. Louisa Roebuck nagyjából velem egykorú, ámbár lehet, hogy vele nem illik barátkoznom. De hát ő is özvegy.

– Louisa Roebuck? – kérdezte Robert értetlenül.

– Ó, elfelejtettem elmondani, amíg a leveleket írtuk. – Audrey lehalkította a hangját. – Vagy, hogy pontosabb legyek, csak akkor akartam elmondani, ha biztos, hogy egyedül

vagyunk. Mr. Sanford az özvegy lányától és az unokájától akart távol tartani. Az a gyanúm, féltek, hogy megbüntettem őket, amiért eljött hozzájuk látogatóba.

– Gondolja, hogy erről szólt az egész felhajtás?

Audrey habozott.

– Nem tudom. A mai próbálkozásnak volt valami értelme. De hogy mindenféle bosszúságot okoznak? El nem tudom képzelni, mit remélnek tőle.

– Talán, hogy elköltözik?

– Már rájöhettek, hogy úgyseem fogok.

– Hacsak nem lesznek durvábbak a támadások.

– Támadások? Ez nem csatatér, Robert – csóválta a fejét Audrey.

– Azzá teszik – felelt a férfi ridegen.

A hangját hallva Audrey tudta, nem szeretne az ellenségévé válni. Ám az a tény, hogy ennyire aggódik érte, számára eddig ismeretlen biztonságérzettel töltötte el.

Ez csak átmeneti, emlékeztette magát szigorúan. Meg kell tanulnia egyedül megállni a lábán.

– Biztos örül, ha elmondom, hogy megtaláltam az eltűnt főkönyveket.

– Hol voltak?

– A dolgozószobában, egy stósz könyv alatt. Biztos vagyok benne, hogy korábban nem voltak ott.

– Milyen bosszantó! Volt módja belenézni a legutóbbiba?

– Igen, és ha nem csal az emlékezetem, legalábbis az utolsó lapok egyeztek Mr. Drayton másolatával. Lehet, hogy ez is csak egy újabb „csíny” volt, amivel bosszantani akarták. De

legközelebb, ha Drayton itt lesz, alaposan összehasonlítjuk.

– Ha már csínyekről beszélünk. Azt mondta, jól sikerült a vadászkaland, de komolyan is gondolta?

– Igen, kellemes volt. Mr. Sanford ismeri a terepet, és jártas a vadászatban. Valószínűleg tényleg csak egy csel volt, hogy távol tartsanak bennünket. De akkor se tetszik. Miért olyan érzékeny ez az ő lányuk? Búskomornak tűnt?

– Nem, csupán félénknek és zavartnak, mert a kisfia rendetlenkedett. Ha legközelebb eljön, majd igyekszem többet beszélgetni vele.

– Ha hagyják – morgott Robert komoran.

De Audrey nem akart erre gondolni.

– Meg akarom tárgyalni Mr. Draytonnal, hogy megszeretném vendégelni a bérlőket. Vannak esetleg ötletei?

Robert láthatóan nem örült, hogy eltereli a figyelmét az aggodalmairól, ám hamarosan ő is belemelegedett a témába.

Audrey aggodalmai azonban nem hunytak ki teljesen, csak szunnyadtak.

Másnap megérkezett Mrs. Edgeworth meghívása teára, és rá következő nap a megadott órában elmentek hozzá Blytheszal. A húga ragaszkodott hozzá, hogy nincs szüksége Mollyra vagy Lord Knightsbridge-re, Audrey pedig azzal biztatta magát, hogy olyan, mint bármely normális nő, aki elmegy vendégségbe a testvérével.

Ami azt illeti, jó érzés volt, és igen ritka. Nem tudta, mi zajlik a testvéreben, vagy meddig szándékozik maradni, de nem is firtatta.

Robernek üzleti ügyben Londonba kellett mennie, így

csendben teltek a napok nélküle. Blythe láthatóan továbbra is úgy vélte, hogy a nővérének úri hölgyhöz illő szórakozásokkal és pihenéssel kellene töltenie a napját, és Audreyt ez kissé bosszantotta. Hát nem érti a húga, hogy egy nap neki is saját háztartása lesz?

Mrs. Edgeworth egy kis kőházban élt a falun belül. Mrs. Sanford elmondta róla, hogy özvegy, és a falu egyik nagyasszonyának tartja magát. Szigorú, de igazságos, és fáradhatatlan a jótékonykodásban. Ideális ismeretségnek tűnt Audrey számára. Az összejövetelen négy másik hölgy is jelen volt: Mrs. Warton, a lelkész középkorú neje; a lánya, Miss Warton, akit nemrég jegyezték el, és akinek vidám hangja mintha még most is a jó szerencséjén csodálkozott volna; Lady Flitcroft, egy helyi baronet felesége, aki oly csendes volt, hogy Audrey sokszor azt is elfelejtette, hogy ott van; és Miss Yardley, Miss Warton ifjú barátnője, aki leginkább azzal volt elfoglalva, hogy a következő szezonban vezetik be a londoni társaságba.

Érezhető kíváncsisággal fogadták őket, amikor Blythe-szal beléptek a szobába, de Audrey úgy vélte, őszintén meg akarják ismerni. Mint leendő vak grófné bizonyára nagyon érdekesnek tűnt. Bízott benne, hogy sikerül elnyernie a rokonszenvüket, úgyhogy amint felbontja az eljegyzést, együttérző barátnői lesznek.

Amikor Mrs. Edgeworth elment utánanézni, hogy a rendelt szendvicsek miért nem érkeznek meg, és Blythe Miss Wartonnal csevegett a másik oldalán, Audrey a balján helyet foglaló Miss Yardleyhoz fordult:

– Sajnálom, hogy Mrs. Edgewortht kellemetlen helyzetbe hozzák a szolgálói – csóválta a fejét. – Annyira függünk tőlük. Legalábbis én függök, gondolhatja.

Miss Yardley lehalkította a hangját, és úgy tűnt, közelebb hajol:

– Ha nincs ellenére egy kis pletyka, nagyon kíváncsi vagyok a szolgálóira.

– És miért? – érdeklődött Audrey udvariasan.

– Úgy hallom, Louisa Sanford azt próbálja elhitetni, hogy férjnél volt.

– Nekem Lousia Roebuck néven mutatták be – mondta Audrey óvatosan.

– Anyám gazdaasszonya szerint ez mesebeszéd. Csak próbálják menteni a jó hírét. Sosem volt férjnél! – ecsetelte Miss Yardley izgalomtól elfúló hangon.

Audrey gyomrában felkavarodott a tea.

– Azt állítja, hogy a gyermeke törvénytelen?

– A gazdaasszonyunk esküszik, hogy így van. Azt mondja, Lousia mindig is könnyűvérű teremtés volt, és hát, ki mint vet, úgy arat. El kellett volna hagynia Hedgerleyt örökre, de a jelek szerint az anyja nem akarja kényszeríteni, úgyhogy visszajött azzal a mesével, hogy meghalt a férje.

– Ez nagyon szomorú – dűnnyögte Audrey. – Remélem, nem igaz.

Miss Yardley, aki alighanem rájött, hogy Audreytól nem fog újabb izgalmas részleteket megtudni, a másik oldalán ülő hölgyhöz fordult, és Audrey magára maradt nyugtalan gondolataival.

Lehet, hogy Sanfordék ezt a titkot próbálják rejtegetni, a lányuk szégyenét? Azt remélik, hogy ha sikerül elüldözniük Audreyt, a lányuk visszaköltözhet hozzájuk Rose Cottage-ba?

Könnyű szendvicsek, cukormázos aprósütemény és a Női Segélyegylet következő, a helyi kaszinóban tartandó adománygyűjtő báljának megvitatása után Audrey és Blythe elindultak haza a kis kétkerekű fogattal. Blythe szeretett hajtani, és Audrey tréfálkozott, hogy egyszer, egy sík, egyenes úton ő is megpróbálná.

Röviden beszéltek a megismert hölgyekről, és úgy tűnt, Blythe-nak erősebb kétségei vannak afelől, elfogadták-e Audreyt, mint neki magának.

– Tudom, biztosan megbámultak – mondta Audrey –, de nem bánom. A viselkedésük viszont megnyugtató. Azért, mert te nehezen fogadtad el a vakságomat, még lehet, hogy mások könnyebben túllépnek rajta.

Mire Blythe zokogásban tört ki, és Audrey már attól tartott, hogy tényleg kénytelen lesz átvenni a gyeplőt.

– Ne haragudj! – kérlelte. – Töröld meg a szemed, Blythe! Lezártuk a múltat, emlékszel? Nem lett volna szabad szóba hoznom.

Bár Blythe képes volt befejezni az utat, vigasztalhatatlan volt, és a nap hátralevő részét a szobájában töltötte. Audrey eddig nem ismerte a hűgának ezt az érzékeny oldalát, és nem tudta, mihez kezdjen vele.

Bánatos dallamokat játszott a zongorán, és azon tanakodott, mihez kezdjen a pletykákkal Sanfordék idősebbik lányát illetően, és sajnálta, hogy nincs ott Robert, akivel

megbeszélhetné az ügyet. Túlságosan is hiányzott neki a férfi ahhoz képest, hogy határozottan hitte, nincs szüksége férjre. Vajon az ő tiszte, hogy közölje Sanfordékkal, mit beszélnek az emberek? Vagy lehet, hogy nem törődnek vele, amíg sikerül félrevezetniük őt, azt a személyt, akinek hatalmában áll elbocsátani az egész famíliát? De akkor hogyan fogják fölnevelni az unokájukat?

Mire leszállt az éj, arra az elhatározásra jutott, hogy nem tesz semmit. Sanfordék szégyene nem az ő dolga, és talán nem is igaz a pletyka. Mindazonáltal megmagyarázná a furcsa viselkedésüket... Vagy mégsem?

16. fejezet

Másnap egész nap bánatosan szemerkélt az eső, és vacsora előtt Audrey dideregve várt a szalonban Blythe-ra. Bár nem láthatta, az esőcseppek szüntelen kopogása pattanásig feszítette az idegeit. A nedvesség mintha a házba is bekúszott volna. Molly szobájában nem fázott, miközben a komorna nekilátott megírni a meghívókat a lakomára, amit idén ismét megrendeznek a bérlőknek. Napokba fog telni, mire elkészülnek vele, mert Molly még pihenni kényszerült egyórai munka után.

Viszont a hideg rázta, amióta lejött. Hirtelen kedve támadt bebizonyítani, hogy nem tehetetlen, letérdelt a kandalló elé, és kitapogatta az üres rostélyt. Nem messze volt egy vödör szén és gyújtós bőségesen. Kis kupacot rakott a gyújtósból, egy gyufa segítségével meggyújtotta, és odatartotta a kezét, így próbálta megítélni, mennyire ég. Erősen kell égnie ahhoz, hogy a szén is lángra kapjon. Végül apró széndarabkákat szórt rá a lapáttal, és várta, hogy meggyulladjanak. Már ez a kis meleg is számított.

– Szóval most már a szolgák helyett dolgozik? – hallatszott váratlanul Robert hangja.

Audrey összerezzent, és gyorsan megtámaszkodott, hogy ne veszítse el az egyensúlyát.

– Szavamra, Robert, mi történt a jelzéseinkkel?

– Nem rémlik, hogy megállapodtunk volna valamiben.

– Volt az az elmés találmány, a kopogás – jegyezte meg Audrey szárazon.

De bármennyire is próbált nyugodtnak és ironikusnak mutatkozni, mint aki messze fölötte áll az egésznek, a szíve hevesebben vert Robert hangja hallatán, és boldogság töltötte el.

Ó, nem jó ez így. Túlságosan fontossá vált számára a férfi, túlságosan hozzászokott a segítségéhez, a jelenlétéhez, az érzéki figyelmességéhez.

– A vacsorát készítik elő, nem akartam a személyzetet zavarni. Gondoltam, megpróbálom magam.

Robert közelebb jött.

– Nem rossz.

Audrey szinte érezte a teste melegét, a belőle áradó életerőt, ahogy ott állt mellette, egészen közel.

– Szerintem már elég jól ég. Rakjak rá nagyobb darabokat?

– Ne. – Audrey ismét kézbe vette a kis lapátot, és a sugárzó meleg alapján tájékozódva nagyobb széndarabokat tett a tűzre. Hallotta, hogy néhány darab elgurul, de az nem számított. Végül fölállt, és leporolta a kezét, bár tudta, hogy vacsora előtt meg kell mosnia.

– Milyen volt London?

– Még mindig elég élettelen. De úgy tűnik, a húga jó munkát végzett, mert bárhová mentem, mindenki az eljegyzésünkről faggatott. Ön a titokzatos nő, akit senki se ismer, és aki egy szempillantás alatt meghódított egy megfontolt katonámbert.

– Micsoda hatalmam lehet! – Audrey nem állhatta meg

nevetés nélkül.

– Egy távoli rokonom fogadást akar adni a tiszteletünkre.

Audrey nevetése elhalt.

– Ó. Sajnálom.

– Ne tegye! Eddig észre sem vettük egymást. És persze gróf vagyok, tehát egy ilyen rendezvény a házigazda hírnevét is öregbítené.

– Cinikus. Lehet, hogy a rokona egyszerűen szeretné megismerni, hisz távol volt évekig.

– Lehet.

Hallotta, hogy a férfi közelebb jön, és gyorsan megpróbálta megakadályozni, hogy ismét levegye a lábáról valahogy.

– A szolgák újabb kis csejt eszeltek ki.

– Mit?

– Azt mondták, nincs tej reggelihez, mert a fejőlánynak valami gondja van a tehenekkel.

– Audrey...

– Úgyhogy kimentem az istállóba személyesen, ahol megtudtam, hogy a fejőlány még virradat előtt beküldte a csöbröket, mint rendesen.

– Ördög vigye ezeket a Sanfordékat!

Audrey nevetett.

– Én már kezdem szórakoztatónak találni az egészet. Mondtam nekik, hogy biztos összekeverték a csöbröket, de legyenek szívesek gondoskodni róla, hogy ebédhez legyen tej. Ennél jobb ötlettel kell előállniuk.

– Mintha élvezné ezt a kis kötélhúzást.

– Erőpróbának tekintem, amit meg fogok nyerni.

– Maradjon! – mondta váratlanul a férfi egészen közlelől.

Audrey levegő után kapott, mikor egyik kezével megtámasztotta az arcát, és a másik hüvelykujjával megtörölte.

– Szénpor – dörmögött.

Aztán nem mozdult, és Audrey is csak állt, arcát kérges tenyere melegébe fektetve. Anélkül, hogy tudta volna, mit csinál, kezét végigcsúsztatta a férfi mellkasán, föl a nyakán, mígnem érdes orcájához ért.

– Hadd nézzem meg! – suttogta.

– Hogyne – felelt Robert rekedten. – De miként?

– Így.

Kutató ujjai kiugró, büszke járomcsontot tapintottak keskeny orcája fölött. Álla szögletes volt és erőteljes, alsó ajka telt, a felső vékonyabb, orra keskeny, mint az arca egészben, kis dudorral a töve közelében.

– Eltörte az orrát?

– Nem egészen egyedül.

Audrey elmosolyodott, miközben folytatta az ismerkedést. Finoman végigsimított behunyt szemhéján, kitapintotta erős, férfias szemöldökcsontját és a homlokába hulló selymes haját.

– Nagyon jóképű – motyogta, miközben ujjait végigfuttatta a haján a füle fölött, majd hátul vissza a nyakához.

– Ennyiből ki tudja találni, hogy nézek ki?

– Azt hiszem, igen. De mindig is el tudtam képzelni. A hangja oly sokatmondó, oly... egyedi.

Robertnek nem kellett semmit elképzelnie. Nem tudott betelni Audrey szépségével még most sem, ahogy itt állt, arcát

a kezében tartva. Telt, nedves ajka a csókjaira vár, és az a szempár lehet, hogy nem látja őt, de szépséges arany ragyogása jóságos lelkéből fakad.

Megcsókolta. Kezüik egymás arcára simult, testük egymás felé hajolt, mellkasát súroló keble forró sóvárgást ébresztett az ölében.

– Ó, elnézést!

Robert fölemelte a fejét, és Miss Collinst pillantotta meg az ajtóban, amint félrefordul.

Audrey oly lendülettel lépett hátra, hogy elkapta a derekát, mert nem akarta, hogy a szoknyájával végigseperje a kandallót.

– Nem esem el! – tiltakozott bosszúsan, kipirult arccal.

– Kopognom kellett volna – szabadkozott Miss Collins. – De nyitva volt az ajtó.

Robert rámosolygott.

– Ilyen egy jegyespár, akik túl hosszú ideig voltak egymástól távol.

– Sajnálom, ha három nap önnek túl hosszú – jegyezte meg Audrey évődve.

– Önnek is az volt – vigyorgott a férfi.

Miss Collins beljebb jött a szobába.

– Audrey – vontá össze a szemöldökét –, mi az a kosz a ruhádon?

Audrey összerezzen.

– Biztos szénpor.

– Beleestél a kandallóba? – tudakolta aggodalmas hangon Miss Collins.

– Szó sincs róla. Begyűjtöttem. Én magam.

– De hát az a személyzet dolga!

– És én is majdnem olyan jól meg tudom csinálni. Élveztem a kihívást.

– A koszt is?

– Nem muszáj mindig tehernek lennem. – Audrey sebesen elindult kifelé a szobából. – Bocsássatok meg, amíg átöltözöm.

– Sosem mondtam, hogy teher lennél! – kiáltott utána a húga.

Tagadhatatlanul elkeseredett volt a hangja. Talán mégis volt rá remény, hogy közelebb kerüljenek egymáshoz a testvérével.

Miss Collins az ablakhoz ment és kinézett, mintha a kitartóan szemerkélő esőben megtalálná a választ minden gondjára. Vagy csak nem akart Robert szemébe nézni.

– Nem ázott el idefelé jövet, Lord Knightsbridge? – érdeklődött végül.

– A köpenyem fölfogta a nagyját. Egyébként is, megszoktam, hogy ne sokat adjak az időjárásra.

– Ó, tényleg, majdnem elfelejtettem. Indiában hó is volt?

– Több, mint amennyi Angliában lenni szokott, legalábbis Afganisztán hegyei között.

Ismét hosszúra nyúlt a csönd.

– Mi a véleménye erről a helyzetről a személyzettel? – kérdezte Robert halkán.

Miss Collins hátranézett a válla fölött.

– Úgy érti, az alamuszi viselkedésükről? Szinte mintha el akarták volna rejteni a kisgyereket előlünk. Aminek semmi

értelme, hisz nem tudhatják, Audreyt menyire megviselte, amikor elvesztette az övét.

Robert arcára bizonyára kiült a döbbenet, mert Miss Collins szeme elkerekedett, és a szája elé kapta a kezét.

– Nem mondta el önnek – suttogta. – Egek, mit tettem? Kifecsegttem a nővérem titkát!

– Meghalt a gyermeke? – Mintha a föld rendült volna meg a lába alatt. Ez mindent megváltoztatott. – Beszéljen!

– Nem lenne szabad...

– Már megtette, és ha nem akarja, hogy eláruljam neki, pontosan kitől szereztem tudomást róla, szépen elmagyarázza az egészet – ment oda hozzá Robert, súlyos lépteivel hangsúlyozva minden egyes szót.

Miss Collins lehunyta a szemét.

– Biztos azért nem beszélt róla, mert túlságosan fájdalmas. A gyermek halála sokkal jobban megviselte, mint a férjéé.

– Várandós volt, amikor Blake elutazott.

Blythe bólogatott, miközben arcán végigcsordult egy könnycsepp.

– Mondjon el mindent! – parancsolt rá Robert azon a hangon, amit akkor használt, ha elvárta, hogy engedelmeskedjenek neki.

Miss Collins nagyot nyelt.

– Nem sokkal azután jött rá, ahogy Mr. Blake elment. Aztán, amikor megjött a halálhíre, idő előtt megindult a szülés, és a gyermek holtan jött a világra. Egy kisfiú... – Egy pillanatra elrévedt, aztán láthatóan összeszedte magát, és Robert szemébe nézett. – Apám megkönnyebbült. A viselkedése...

visszataszító volt. Bevallom, én sem voltam benne biztos, hogy Audrey képes felnevelni egy gyermeket, és persze, egyesek szerint egy vak nőnek a gyermeke is vak lesz, de... borzalmas volt látni a fájdalmát. Egy ideig komolyan aggódtam, hogy belebetegszik, vagy elveszíti az ép eszét.

Robert leroskadt egy székre. Beletúrt a hajába, aztán összekulcsolta a kezét a tarkóján, és lehajtott fejjel bámulta maga előtt a padlót. Miss Collins szavai súlyos ökölcsapásként zúdultak rá.

– Azt hiszem, bizonyos értelemben ez a ház mentette meg. Elkezdett Rose Cottage-re összpontosítani, a leendő független életére, és bár apánk nem engedte, hogy ideköltözzön, sosem adta föl.

Szünetet tartott, mintha azt várná, hogy Robert mond valamit, de ő nem talált szavakat.

– Bizonyára nem akarta, hogy ön sajnálatot érezzen iránta – folytatta Miss Collins halkán.

Sajnálatot? Robert egészen mást érzett: bűntudatot, fojtogató bűntudatot, amiért a döntésük, hogy elengedik a foglyokat, a döntés, hogy megszegik a parancsot, a döntés, amelyet igazságosnak és helyesnek vélt, nem csupán három derék katona halálát okozta, beleértve Audrey férjét, hanem a születendő gyermekéét is. Ezt nem lehet jóvátenni azzal, hogy elkíséri az új otthonába, és ad pár gazdálkodási tanácsot. Egek, már megint csak azt nézte, őneki mi a jó, mintha mindentudó lenne – mint annak idején az apja!

Nem, meg fogja adni Audreynak, amit minden nő megérdemel: házasságot és a lehetőséget, hogy gyermeke

legyen.

Szenvedélyen és csodálaton fog alapulni a házasságuk, nem sajnálaton – és sok előkelő házasság ennél kevesebbre épül.

– Uram? – szólta Miss Collins tétován.

Robert fölemelte a fejét. Nem érezte ilyen eltökéltnek magát, amióta kilépett a hadseregből.

– Igen?

– Elmondja Audreynak, hogy tud a gyermekről?

– Nem. Azt akarom, hogy ő mondja el nekem.

– Ó. – Miss Collins megkönnyebbültnek tűnt, miközben ujja hegyével megtörölte a szeme sarkát. – Ahogy jónak látja.

Hosszú percekig hallgattak. Miss Collins nézett ki az ablakon, amin patakokban csurgott az esővíz, Robert pedig mozdulatlanul ült, és vakon bámult maga elé, miközben próbált nem Audrey gyászára gondolni.

Mire Audrey visszatért, ismét ura volt az érzelmeinek, és biztos volt benne, hogy végre azt teszi, amit kell. Azzal a jóleső tudattal mosolygott a nőre, hogy soha többé nem engedi el. Az lesz a nehéz, hogy meggyőzze, tegyék valóságossá a színlelt eljegyzést. De van idejük. Végül is minden csókkal és öleléssel egyre közelebb kerül hozzá.

Elé ment és megragadta a kezét, amitől Audrey meglepődött.

– Bocsánat – súgta, és csókot lehelt kesztyűbe bújtatott ujjaira.

– Nem voltam olyan hosszú ideig távol – mosolygott a nő.

– Nekem hosszúnak tűnt. – És nem hazudott. Az egész élete megváltozott, új célt nyert, amíg távol volt, és ez jó érzéssel

töltötte el.

– Gondolom, éhes – mondta Audrey. – Átmegyünk az ebédlőbe?

Robert kezdett hozzászokni, hogy ők hárman együtt esznek, mint egy család. Eligazította a nők székét, és ő maga is helyet foglalt, miközben így szólt:

– Már alig vártam, hogy újból itt lehessek, és önökkel költsem el a vacsorám. Knightsbridge Hall ebédlője hatalmas és visszhangos, és nincs senki, akihez szólhatnék.

– Magányosnak érezheti magát – jegyezte meg Audrey.

– Gondolja? – kérdezte Robert sokatmondón, hisz Miss Collins előtt nem mondhatta hangosan, hogy azt hitte, Audrey szereti a magányos estéket.

A nő elpirult és ivott egy korty bort, mintha értette volna a célzást, ám aztán eltökélten fölszegte az állát. Túl keményen megdolgozott a függetlenségért ahhoz, hogy egyedül elköltött vacsorák elriasszák. És persze, neki ott van Molly – Robert látta rajta, ahogy jár az agya. Csakhogy talán Molly is szeretné élni az életét. Az a hír járta, hogy Francis sokat sürgölődik körülötte.

– Vallja be – kezdte Audrey –, a katonaságnál biztos hiányzott a csend és a nyugalom.

– Néha. De az otthonomban eleven hangokat és nevetést szeretnék hallani. Egyelőre viszont csak a hallgatag szolgálk meg én vagyok ott.

– Hamarosan ott lesz Audrey – jegyezte meg Miss Collins.

– Igen, és ennek örülök – mondta Robert csendesen.

Audrey egy pillanatra zavartan felé fordult. Nem értette,

hova akar kilyukadni.

– Mellettem mindig ott volt Audrey – tűnődött halkán Miss Collins.

Audrey és Robert egyszerre fordultak felé.

– Nem sokra emlékszem a betegség előtti időkből, de azt hiszem, sokat dédelgettél. – Miss Collins nem nézett egyikükre sem, félrefordította a fejét.

– Tanítgattalak járni – suttogta Audrey. – Az első mosolyaid nekem szóltak. Emlékszem, milyen édesen, szeretettel néztél rám.

Miss Collins arcán egy könnycsepp gördült végig.

– Olyan büntudatom volt, amiért én épségben átvészelttem a skarlátot.

– Ne, Blythe! Annyira örültem, amikor rendbe jöttél.

Miss Collins keserűen nevetett.

– És ettől még rosszabb lett, legalábbis amikor elég idős lettem ahhoz, hogy megértsek mindent. Az ember egy darabig szenved a büntudattól, aztán... dühös lesz miatta. És elfojtja.

Robert tudta, hogy ellentétben az övével, Miss Collins büntudata nem megalapozott, de azért mindenesetre most már jobban megértette a lányt.

– Blythe... – kezdte Audrey halkán.

– Ne! Nem kérek megértést vagy együttérzést. Nem érdelem meg. Nem... nem is tudom, miért mondtam el mindezt. Nem változtatja meg a múltat. Én... valahogy nem igazán vagyok most éhes. – Kecsesen fölállt, és anélkül, hogy ránézett volna valamelyikükre, elhagyta a szobát.

Robert Audreyhoz fordult, aki lehajtott fejjel ült, két kezét

az asztalra támasztva.

– Jól van? – kérdezte tőle.

A nő vállat vont.

– Sosem tudtam, mit érez. Amit most elmondott... annyi mindent megváltoztat.

– Ugye, tudja, milyen szerencsés?

– Az lennék? – mosolygott erőtlenül Audrey. – Blythe szerint nem.

– Nem a látásáról beszélek. Hanem arról, hogy lehetősége van rendbe hozni a kapcsolatát a húgával. Mit nem adnék, ha én is megtehetném ezt a bátyámmal, aki tizenégy évesen meghalt.

– Mennyi is... tizenkét éves volt akkor, nem igaz? Mi romolhat el ilyen fiatal korban két fivér között?

– Mondtam már, hogy versengtünk egymással, de ez talán nem magyarázza meg eléggé. Apám mindig a legjobbat várta tőlünk, és feltételezem, ezt a tanítónknak is tudtára adta, aki talán az állását is féltette, ha nem nyújtottunk kitűnő teljesítményt. Apánk, természetesen, azt akarta, hogy Etonba járjunk, hogy büszkélkedhessen velünk. A tanítónk pedig a legrosszabb módszert választotta, hogy tanulásra sarkalljon: egymás ellen uszított bennünket Neillel mindenben, és aki alulmaradt, bármilyen lényegtelen feladatban, büntetést kapott. A versengésből düh és gyűlölet lett. Etonban sem kerültünk közelebb egy hajszállal sem, sőt úgy éreztem, ellenem hergeli a barátait. Hogy tényleg így volt-e, nem tudom. És soha nem is fogom tudni. Erről beszéltem. Soha nem lesz módom felnőttként kapcsolatba lépni Neillel,

szeretni, ahogy egy testvért kellene. De önnek megadatik ez a lehetőség. Blythe láthatóan küzd a múlttal és azzal, miként hozhatná helyre a dolgokat, ugyanúgy, mint ön.

– Ön nagyon bölcs, Robert – mondta Audrey csendesen. – Sajnálom, hogy ilyen gyerekkora volt. Hogy mindkettőnknek ilyen gyerekkorunk volt.

– Lehet, hogy a húga és ön között soha nem lesz meg az a megbecsülés, amire vágyik. De kettőnk között megvan.

– I-igen, ez igaz – hagyta rá Audrey zavarodottan.

– Sok házasság ennél kevesebbre épül.

A nő összevonta a szemöldökét.

– Mit akar ezzel mondani?

– Azt, hogy legyünk valóban jegyesek. Feleségül szeretném venni.

Audrey fölnevetett, aztán olyan hirtelen abbahagyta, hogy majdnem felhorkant.

Robert nem sértődött meg.

– Azt hiszi, tréfálok – mosolygott.

– Szép kis tréfa!

– Nem viccelek. Szeretném, ha feleségül jönne hozzám. Az elmúlt hetek bebizonyították, hogy jól tudunk együttműködni, és mindig van miről beszélnünk. És persze, ott van a szenvedély. – Megfogta a kezét. – Ha önnel vagyok, csak az jár a fejemben, hogy meg akarom csókolni.

– Hagyja ezt abba, Robert! – tiltakozott Audrey és elhúzta a kezét. – Csak azért fogadtam el a segítségét, hogy végre a magam ura lehessek. Nem megyek férjhez, senkihez, soha többé.

Nem élek át olyan borzalmas fájdalmat – Robert szinte hallotta a ki nem mondott szavakat most, hogy ismerte a teljes igazságot.

– Tudom, miért jön most ezzel – folytatta Audrey, és éles lett a hangja. – Sajnál, mert úgy véli, nem bírok a szolgálkkal.

– Nem igaz. Értem, hogy ők egy feladat, amit meg fog oldani, sikeresen. Ez az ön döntése.

– Robert. – Audrey megrázta a fejét. – Nem tudja, mit beszél. Talán fél, hogy mit szól a társaság, ha kiderül, hogy mégsem veszi el a vak lányt, pedig megígérte.

– Nem érdekel, mit gondol rólam a társaság.

– Magányra panaszkodik, de nem lesz sokáig magányos. Amint a londoni kisasszonyok rájönnek, hogy ismét szabad préda, el fogják halmozni meghívásokkal.

– Azt hiszi, érdekelnek azok a fruskák, akik épp csak kinőttek az iskolapadból, és nincs semmi élettapasztalatuk? Az első nehézségnél összeomlanak. Ellenben önt keményebb fából faragták. Ön igazi túlélő, Audrey, és én éppen ilyen asszonyra vágyom.

– Mondhat, amit akar, Robert, ez akkor is csak pillanatnyi szeszély. Úgy teszünk, mintha sosem hozta volna szóba.

– Nem tagadhatom le, amit érzek. – Robert fölállt, Audreyt is magával húzta, és olyan mohó szenvedéllyel csókolta meg, amit eddig nem mert kimutatni előtte.

Amikor felnyögött, tudta, hogy jó úton jár.

17. fejezet

Audreyt magával ragadta a csók heve. Hallotta, hogy valaki felhördül és gyorsan becsukja az ajtót – de mindez távolinak és lényegtelennek tűnt.

– Ezek az érzések semmit sem jelentenek neked? – suttogta Robert a szájára hajolva. – Tagadni próbálsz, hogy vonzódnak egymáshoz?

– Én... én... – Audrey nem bírt gondolkozni, jóformán lélegzetet venni is elfelejtett. Eluralkodott rajta a szenvedély, amely arra készítette, hogy két karját a férfi nyaka köré fonja, és belekapaszkodjon, mintha nélküle a lábán se bírna megállni.

Aztán megfordult vele a világ, amikor Robert fölemelte, az asztal szélére ültette és lenyomta, mígnem a hátán feküdt. A combjai közt állt, csupán a ruhák választották el őket. Végigcsókolta a nyakát, a dekoltázsát, egészen a keble tövéig. Audrey sosem gondolta volna, hogy ilyen vágyat, ilyen szenvedélyt érezhet, a férje meg se próbált ehhez hasonlót ébreszteni benne.

És aztán megérezte, hogy Robert keze a szoknyája alá nyúl, végigsimít lábszárán, amit csupán vékony harisnya fed. Nem csiklandozta, de megvonaglott tőle, és csípője a férfiéhoz dörzsölődött, aki ettől felnyögött. Tudta, mit akar, tisztában volt vele, mit csinál egy férfi a... csípőjével.

Robert keze följebb csúszott, a két térde alá nyúlt,

szétterpesztett lábait megemelte és az asztalra támasztotta. Egy vad pillanatig Audrey azt hitte, ott helyben, az asztalon magáévá teszi. Vajon képes lesz megállítani – meg *akarja* állítani?

Szoknyája és alsószoknyái szétterültek a csípője körül, a férfi keze a térdén nyugodott.

– Robert... – suttogta. Semmi mást nem bírt mondani.

A férfi cirógatni kezdte a bugyogó kelméjén keresztül a combját, apránként közelítve öle mélyéhez. Audreyt forróság járta át, vad sóvárgás valami után, aminek nem tudta a nevét, azt sem tudta, hogy vágyhat rá.

Robert keze meg csak mozgott tovább, mígnem Audrey zihálva kapkodta a levegőt, és remegett a lába.

Aztán azok a varázslatos ujjak találkoztak középen, a teste legintimebb pontján. Soha nem élt még át ennyire bűnös és ilyen csodálatos érzést. A férfi keze besiklott a bugyogó vágásába, és Audrey a szájára tapasztotta a kezét, hogy elfojtsa feltörő sikolyát.

Érezte, hogy Robert fölé hajol, ujjai folytatják táncukat az ölében, míg haja az állát súrolja, ahogy szája végigsiklik a dekoltázsán. Aztán szabad kezével félrehúzta a fűzőt, kiszabadította az egyik mellét, és rátapasztotta ajkát...

Audrey testét kisebbfajta robbanásként rázta meg a gyönyör, és ernyedtt forróság járta át tagjait. Egy nyögéssel átadta magát az elsőprő mánornak, ami minden erőt kivett belőle. Robert forró lehelete a mellbimbóját súrolta, aztán ismét megcsókolta, amitől újból átjárta az izzó kék.

A férfi lassan felegyenesedett, keze végigsiklott a combján,

helyükre húzta a szoknyákat. Audrey lába erőtlenül csúszott le az asztalról. Robert megfogta a kezét, és fölültette.

Audrey nem bírt megszólalni, nem tudta, hogy szégyenkezzen vagy hálás legyen az élményért, amit a férjétől sosem kapott meg.

Esetleg haragudjon.

Robert nem egyszerűen örömet akart szerezni neki, ajándékot akart adni.

– Ez nem volt fair! – suttogta összeszorított foggal.

Robert levegő után kapott.

– Miről beszélsz? Azt akartam, hogy jól érezd magad. Hogy megértsd, milyen lehetne a közös életünk.

– Nem, uralni akartál. Rám kényszeríteni az akaratodat.

– Nem...

– A saját testemet fordítottad ellenem, tudván, hogy föl sem tudom fogni, mit csinálsz.

– Férjes asszony voltál.

– És már rájöhetnél mindabból, amit elmondtam, hogy Martin nem fáradt azzal, hogy kedvességet tanúsítson vagy örömet okozzon, miután megkapta, amit akart.

– Ezt nem tudtam – mondta Robert csendesen.

– Lehet, hogy nem. De akkor sem volt helyes. Nincs szükségem még egy férfira, aki uralkodik fölöttem... aztán otthagyt egy huzatos kastélyban.

– Nem vagyok Blake! – csattant föl Robert mérgesen.

– Én pedig nem leszek grófné egy kastélyban, amikor ebben a kis udvarházban is alig tudok mozogni segítség nélkül.

– Nem igaz! Jól boldogulsz egyedül. Csak ez a visszás

helyzet a személyzettel elveszi a kedvedet. Ha engednéd, hogy a férjed legyek, hogy gondoskodjam rólad, vigyázzak rád...

– Nem akarom, hogy vigyázzanak rám! – vágott a szavába Audrey. – Hát nem látod, hogy mivel próbálkozol?

– Próbálom megkérni a kezéd!

– És én nemet mondom. Menj arrébb, kérlek! – Leszállt az asztalról, és elszörnyedve tapasztalta, hogy remeg a lába, mintha nem is az övé lenne. Ez Robert műve, hatalmába kerítette a testét, mert tudta, mit tegyen vele, miként tudja elcsábítani, leigázni. – Szeretném, ha most elmennél.

– Audrey...

– Csak... adj pár napot. Gondolkoznom kell, és most képtelen vagyok rá.

– Rendben van – mondta a férfi mereven. – Gondolkozz azon, amit mondtam, azon, amit egymás iránt érzünk, azon, milyen lenne együtt!

– Ó, látom én, milyen lenne, hidd el! – vágott vissza a nő keserűen.

– Ne, Audrey! – sóhajtott Robert. – Ne mocskold be, ami mindkettőnknek örömet okozott!

– Te tetted, Robert, nem én. Most menj el, kérlek!

Hallotta, hogy kinyílik az ebédlő ajtaja, hűs légáram csapta meg, és hallotta, ahogy a férfi léptei eltávolodnak a bejárat irányába.

Nem sírhatott. Molly betegségét leszámítva nem sírt, amióta túllépett a gyermeke halálán, megtiltotta magának, hogy elmerüljön az önpusztító bánatban.

De jaj, bizonytalanság és kétségek mardosták!

Lehet, hogy Robert *tényleg* az érzéseit próbálta megmutatni, amelyeket nem bírt szavakba önteni? Mielőtt eljött Rose Cottage-be, Audrey egyetlen férfit ismert, aki nem volt a rokona, és neki minden szava és ölelése hazugság volt. Hogyan lehet felismerni a különbséget?

Időt kért Roberttől, hogy gondolkozhasson, és ez helyes döntés volt. Meg kell várnia, míg elcsitul a szenvedély és a bánat, és képes józanul mérlegelni.

Ám közben belül úgy érezte... megváltozott, más lett, önmagának is ismeretlen. És nem volt benne biztos, hogy ez a tudás javára válik.

Audrey nem aludt jól aznap éjjel. Túl sokszor riadt föl arra, hogy Robert illatát érzi az orrában, vagy eszébe jut, ahogy keze csodát tett a testével. Leverten és rosszkedvűen kelt fel másnap, haragudott az agyára és a testére, amiért nem képes feledni, és arra vágyik, hogy újból átélhesse az élményt.

A kemény munka majd segít felejteni, és ahhoz nincs szüksége Robertre, de még látnia sem kell. Úgy döntött, ellenőrzi Evelyn munkáját. Az ujjai és az orra megmondják, hogy van-e por, és ki vannak-e fényezve a bútorok.

Épp azon volt, hogy fölhajtsa a szalonban a szőnyeg sarkát, amikor meghallotta Evelyn könnyű lépteit.

- Valami baj van, asszonyom?
- Csak egy kis ellenőrzést tartok, Evelyn – felelt kedélyesen.
- Van miért aggódnom?
- N-nincs, asszonyom.

Audrey összevonta a szemöldökét.

- Ugye, tudod, hogy nem kell tőlem félned?

– I-igen, asszonyom.

Nem ment ki a fejéből a szobalány ideges viselkedése, miközben átment a dolgozószobába és elővette a legfrissebb főkönyvet. Robert átnézte, de Audrey a saját fülével akarta hallani a számokat. Nem mintha nem bízott volna benne a háztartás ügyeit illetően, de nem akart mindig valaki másra támaszkodni.

Fölvitte a főkönyvet Molly szobájába. A hangja alapján rájött, hogy a komorna az ablaknál áll.

– Egyre többet vagyok talpon, Miss Audrey – újságolta.

Jókedve még Audreyra is átragadt, és azon kapta magát, hogy aznap először elmosolyodik.

– Alig várod, hogy munkába állhass?

– Az nem munka, ha önnek segíték. Mit cipel a hóna alatt, kisasszony?

– Az aktuális háztartási főkönyv. Robert átnézte, de szeretném én is hallani a költségeket.

– Itt nincs asztal, kisasszony, de jöjjön, ülünk le az ágy szélére!

Audrey hallgatta, ahogy Molly lassan fölolvassa a háztartás kiadásait a mézáróstól a fűszeresen keresztül az olajárusig. Amikor a személyzet béréhez értek, önkéntelenül összevonta a szemöldökét.

– Esküdni mernék, hogy Mrs. Sanford bére a háromszorosa annak, amit Mr. Drayton fölolvasott.

– Nem az én tisztem megítélni, Miss Audrey, de szerintem elég magas fizetés egy ilyen kis udvarház gazdaasszonyának, még akkor is, ha szakács is egyben.

– Nem is az a lényeg, hanem, hogy Mr. Drayton félrevezetett!

– De... nem azt mondta, hogy a gróf úr is átnézte ezeket a kiadásokat?

– Nem szokott ő a szolgák bérével foglalkozni – felelt Audrey szórakozottan. – Vannak alkalmazottai, akik a számláit kezelik.

Molly hallgatott, mintha tudná, hogy Audreynek át kell gondolnia mindezt. Csakhogy Audrey nem bírt gondolkozni – csupán zavaros kétségek kergették egymást a fejében. Ki akarja becsapni? Mr. Drayton? Sanfordék? Mi ez az egész?

Anélkül, hogy tudta volna, mit csinál, fölállt.

– Miss Audrey? Mit akar tenni?

– Kiderítem az igazságot – jelentette ki hűvösen, és elhagyta Molly szobáját.

Mrs. Sanfordot a konyhában találta, ebédfőzés közben.

– Jó reggelt, Mrs. Blake – üdvözölte az asszony.

Mintha óvatosan csengett volna a hangja. De lehet, hogy már Audrey arckifejezéséből rájött, hogy valami fontos dolog történik.

– Mrs. Sanford, itt az ideje, hogy őszintén beszéljünk egymással.

– Igen, asszonyom?

De változatlanul ütemes kaparászás hallatszott, mintha kevergetne valamit egy tálban, és Audrey fölcsattant:

– Azonnal hagyja abba, amit csinál, kérem!

A tál az asztalon koppant.

– Igenis, asszonyom. Kérem, bocsásson meg.

– De mit kell megbocsátanom? Átnéztem a háztartási főkönyvet. Talán maga meg tudja magyarázni, a bére miért háromszorosa annak, ami járna?

Olyan csönd támadt, hogy odahallatszott a falubeli harang hangja, pedig be volt csukva az ablak.

– Mrs. Blake, biztosíthatom, hogy vagyok olyan...

– Kérem! Ne bizonygassa nekem a tehetségét. Ahogy afelől sincs kétségem, hogy nagyon jól tudják, mit csinálnak, amikor mindenféle bosszúságot okoznak nekem, amióta csak betettem ide a lábamat. De ez nem magyarázza meg a fizetését. Követelem, hogy mondja el az igazságot, most rögtön, vagy kénytelen leszek elbocsátani, nemcsak magát, de az egész családot. És a tény, hogy vállalják ezt a kockázatot, azt mutatja, hogy valami lényeges dologról nincs tudomásom.

Váratlanul elfojtott hüppögés hallatszott, és Mrs. Sanford kifújta az orrát.

Audrey kezdte megsajnálni, de szigort erőltetett magára.

– Mondja el az igazságot, Mrs. Sanford! Együtt megbirkózunk vele.

– Nem, Mrs. Blake, nem hinném, hogy az lehetséges – sóhajtott az asszony kimerülten.

Nyikorgás hallatszott, valószínűleg leroskadt az egyik konyhai hokedlire.

– Tehát nem árulja el? – kérdezte Audrey, és ugyanolyan kimerültnak érezte magát.

– Nem, nem ezt mondtam... nem úgy értem... jaj, Istenem, olyan nehéz ezt elmondani. Annyira reméltem, hogy nem kell megtudnia, nem kell ilyen... fájdalmat átélnie.

– Fájdalmat, *nekem?* – hüledezett Audrey, és a konyhaasztalra támaszkodott, mint aki meg akar kapaszkodni valami szilárd dologban. – Csak mondja el, Mrs. Sanford! Tudnom kell az igazságot.

– Az extra pénz a lányomé, Louisáé – suttogta Mrs. Sanford, és elcsuklott a hangja. – Régen ő is itt dolgozott. De már nem lehet. A gyerek... – Ismét sírás fojtogatta.

Audrey nehezen türtőztette magát, de hallgatott. Nyugtalanlansága nőttön-nőtt.

– Mr. ... Mr. Blake azt mondta, kap pénzt – vallotta be Mrs. Sanford megtörten. – De másra ne számítson.

És ekkor Audrey rájött, mi az, amit az asszony nem mer elmondani neki. Csalódottságot és szomorúságot érzett – de nem lepődött meg. Nem, semmi nem lepte már meg, amit néhai férje elkövetett.

Beleértve, hogy teherbe ejt egy naiv, fiatal cselédlányt.

A fiúcska, a kis Arthur Martin fattya, és ugyanolyan idős, mint az ő gyermekük lenne.

Martin két nőtől vett búcsút, amikor elment a háborúba, gondolta keserűen.

De vajon ez a teljes igazság?

– Kényszerítette a lányát a férjem? – kérdezte csendes beletörődéssel.

– Bárcsak azt mondhatnám, igen – felelt Mrs. Sanford keserűen. – De Louisa ostoba lány volt, ábrándos, és elkápráztatta, hogy az uraság észreveszi. Nem tagadja, és szívből megbánta, hogy ő is vétkes. De... a kis Arthurt nagyon szereti. Olyan jó kisgyerek, Mrs. Blake! – mondta esdeklőn. –

Ő nem tehet semmiről.

– Persze hogy nem tehet – csattant föl Audrey. – Eszembe nem jutna őt vádolni vagy rajta levezetni a mérgemet. De még a lányán sem. Mr. Blake nem volt jó ember. Tőlem a hozományomat szerezte meg, a maga lányával meg kedvét töltötte.

Hallotta, ahogy a szakácsnő csendesen sír.

– Annyira féltünk – vallotta be akadozva. – Nem tudtuk, mit tenne, ha megtudná az igazságot. Meg... megpróbáltuk elüldözni az otthonából, és ezt a szégyent sosem fogom lemosni magamról.

Egyre hangosabban zokogott, és Audrey összerezett, amikor sietős léptek hallatszottak a folyosó felől.

– Anyám? – kiáltott fel Evelyn. – Mi van? Mi baj?

– Lousiával történt valami? Vagy a kicsivel? – tudakolta Francis.

Kinyílt a hátsó ajtó, hűvös őszi levegő és fonnyadó levelek szaga vágódott be rajta, miközben Francis kikiabált az udvarra az apjának. Audrey hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Benyúlt az asztal alá, és addig tapogatózott, míg talált egy másik ülőkét. Lerogyott rá, és lehajtotta a fejét.

Kis ideig úgy tűnt, meg is feledkeztek róla, miközben közrefogták az anyjukat. Aztán ismét kinyílt az ajtó, és csizmás léptek koppantak a konyha padlóján.

– Hagyja a sírás-rívást, Mrs. Sanford! – szólt rá az asszonyra Mr. Sanford tettetett szigorral. – Mi történt?

Csönd támadt, mintha hirtelen rájöttek volna, hogy Audrey még mindig ott van.

– Tudja – suttogta Mrs. Sanford rekedten. – Mindent tud. Hogy hogyan csapta be a férje, és mi is ugyanazt tettük a hazudozásunkkal.

A beálló csöndben ott vibrált minden bánatuk és fokozódó félelmük. Audrey nem bírta tovább.

– Nem vétkesek abban, amit a férjem tett – szólalt meg leverten. – Sajnálom, hogy meggondolatlan önzésének terhét maguknak kell viselniük. Örülök, hogy legalább megpróbált gondoskodni Louisáról a pénzzel, ami a kis Arthur felneveléséhez kell. Ez természetesen továbbra is így lesz, ahogy maguk is alkalmazásban maradnak, ha mind megígérik, hogy soha többé nem hazudnak nekem.

Mrs. Sanford ismét sírni kezdett, és hallotta, hogy Mr. Sanford többször is megköszörüli a torkát.

– Nem érdemeljük meg a jószágát, Mrs. Blake – mondta végül rekedten –, de hálásak vagyunk érte.

– Mi folyik itt? – hallatszott Blythe döbönt hangja, és a szolgák ismét elnémultak.

– Beszélek a húgommal – állt föl Audrey. – Folytassa a főzést, Mrs. Sanford!

– Köszönöm, asszonyom – mondta a szakácsnő.

Komoly, megkönnyebbült hangját Audrey halvány mosollyal nyugtázta. Kiment az előtérbe, tudván, hogy a húga követi.

– Gyere a dolgozószobába!

Becsukta az ajtót maguk mögött, és nekitámaszkodott, lehunyta a szemét. Legszívesebben lerogyott volna a padlóra, olyan kimerültnek és szomorúnak érezte magát. De legalább végre megtudta az igazságot, és kitalálhatja, miként dolgozza

fel. Elmondott mindent Blythe-nak Louisáról és a kis Arthur-ról.

– Ege! – sóhajtott a húga, amikor a végére ért.

– Örülök, hogy nem láthatom a szánakozást az arcodon. Óvtál Martintól, de nem akartam hallgatni rád. Elkápráztatott az udvarlása.

– Nem látnál szánakozást, csak dühöt és szomorúságot. Bármely nővel megteheti ezt a férje. Nem azért történt, mert vak vagy.

Azzal egymás nyakába borultak, és Audrey, bár alig hitte el, egészen boldog volt, hogy az összes ember közül pont a testvéérébe kapaszkodhat.

– Jó, hogy végre találtál egy férfit, aki méltó hozzád – jegyezte meg Blythe.

Audrey keserűen fölnevetett, miközben elhúzódot.

– Épp ez a legszomorúbb. – Föl sem merült benne, hogy ne mondja el az igazságot. – Ez az eljegyzés csupán színjáték, csel volt, hogy kiszabadulhassak apánk házából.

Blythe levegő után kapott.

– De... nem értem!

– Soha többé nem akarok férjhez menni – jelentette ki Audrey elszántan, és tudta, hogy amire az imént fény derült a konyhában, csak megerősíti az eltökéltségét. – Senkinek nem leszek többé a felesége, egyetlen férfi sem fog uralkodni rajtam. Ez a... Martin kis titka is azt bizonyítja, hogy helyesen döntök, nem igaz?

– Lord Knightsbridge ötlete volt? – kérdezte Blythe döbbenten.

– Mint Martin katonatársa felajánlotta a segítségét, és én ezt kértem tőle. Hogy segítsen eljönnöm, és berendezkednem a saját otthonomban. Úgy vélte, az eljegyzés az egyetlen lehetőség, hogy túl nagy ellenkezés nélkül elhozzon otthonról. – Audrey kicsit tévovázott. – Most... most utálsz, amiért hazudtam neked?

– Utállak? Hogyan utálhatnálak, amikor csak ezekkel a hazugságokkal érhetted el, hogy úgy élj, ahogy te szeretnél? Sosem voltam segítségedre... nem, éppen, hogy részese voltam, hogy ilyen elkészerítő helyzetbe kerülj!

– Apánkkal szemben te sem tehetél volna semmit.

– Melléd állhattam volna, próbálhattam volna meggyőzni. – Blythe hangja elcsuklott. – Ehelyett elhitetem magammal, hogy úgysem tudnál megállni a magad lábán. Talán a saját gyengeségemet vetítettem rád... ó, nem tudom. De az biztos, hogy rosszul tettem, és borzasztóan sajnálom.

Ismét összeölelekeztek, és – amire nagyon rég nem számított – Audrey szemét könnyek futották el. Örömkönnyek, már amennyi örömről egy ilyen borzalmas napon szó lehetett.

Aztán Blythe kiegyenesedett, és mindkét kezét Audrey vállára tette.

– De ami a grófot illeti, Audrey, te nem látod, amit én, azt, ahogyan rád néz! Őszintén törődik veled. És... és csókolóztatok, amikor senki se látta, csak kettesben voltatok. Majdnem mindennap eljön hozzád.

– Mert úgy érzi, vigyáznia kell rám – mondta Audrey keserűen. – Ez sajnálat.

– Sajnálat? Talán anyánk azért vigyázott ránk, óvott,

tanított bennünket, mert sajnált?

– Ő az *anyánk* volt.

– Szeretett minket. Miért tartod lehetetlennek, hogy Lord Knightsbridge azért akar vigyázni rád, mert szeret? Mindenki segíteni akar annak, akit szeret.

Audrey megpróbálta lenyelni a torkát szorongató fájdalmat. Nem akarta elhinni, hogy Robertet szerelem vezérli, nem bírta elviselni a gondolatot, hogy függetlenségvágya fájdalmat okoz a férfinak.

– Nem, Blythe. Nem szeret engem, és én sem szeretem őt. – Kiszáradt a szája, ahogy kimondta hangosan, mintha hamuval lenne tele, és maga sem értette, miért, de ez hirtelen félelemmel töltötte el. – Sajnálatot érez. Tudom, hogy így van, mert most, hogy látja, mennyi segítségre van szükségem, meg a gondokat a szolgálkkal, most eldöntötte, hogy valóban össze kellene házasodnunk.

Blythe rá nem jellemző módon hallgatott.

– Szóval egyetértesz velem.

– Nem, nem, csak próbálom felfogni. A valóságban is megkérte a kezedet, te pedig elutasítottad. Egy olyan férfit, aki szívén viseli a sorsodat, egy *grófot*, az ég szerelmére?

Audrey felnyögött.

– Tudod, hogy nem törődöm a ranggal. Neked se kellene.

– Ne dönts elhamarkodottan az ajánlatáról! Tudom, hogy ő is fontos neked. Valld be, többet érzel iránta, mint Mr. Blake iránt valaha is!

– Ez más. Roberttel... barátok vagyunk.

Blythe horkantott.

– Nem kívánok többet beszélni erről! – Audrey összefonta a karját és összeszorította a száját.

– Ó, ahogy óhajtod. De gondold át alaposan, mielőtt döntést hozol!

– Már elutasítottam, és megkértem, hogy hagyjon békén pár napig.

– Bolond vagy!

– Fontosabb dolgokkal kell foglalkoznom, mint egy férfi szánakozása.

– Sanfordék unokájával.

– Igen, a kisfiúval, aki a férjem gyereke.

– Fattya.

– Milyen csúnya szó egy ártatlan gyermekre! Nem tehet a születése körülményeiről. Nem... nem tudom, mit tehetnék még az ügyben.

– Még? Audrey, a gyerekről már Mr. Blake gondoskodott. Te gondoskods az egész családjáról azzal, hogy továbbra is munkát adsz nekik az ügyeskedésük meg a hazugságaik ellenére. Mégis mit tehetnél ennél többet?

Erre a kérdésre Audrey sem tudta a választ, mégis, valami motoszkált benne, nem hagyta nyugodni egész nap. Éjszaka a meghalt gyermekéről álmodott, több mint egy év után először. Álmában a fiúcska nem volt satnya és élettelen. Nevetős, játékos kisgyerek volt, aki incselkedett vele, és elbújt, és olyan eszes, hogy már tisztában volt a vakságával, de úgy vette, ez is hozzátartozik az anyjához, akit szeret, és nem sajnálatra méltó fogyatéknak tartotta.

A kis Arthurrel kapcsolatos felfedezés még erősebben

emlékeztette rá, milyen lehetett volna az élete, ha a gyermeke életben marad.

Hagyta, hogy az elvesztése miatt érzett borzalmas fájdalom emlékeztesse mindazokra az okokra, amelyek miatt soha többé nem akar ilyen helyzetbe kerülni, soha többé nem akar szeretni, nem akar ilyen bánatot átélni. Nem fog feleségül menni Roberthez!

18. fejezet

Amikor meglátta Rose Cottage-ot másnap, Robert még elszántabban lovagolt tovább. Nem fog tovább várakozni, bármit is mondott Audrey.

Ugyanis téved.

Értette, hogy fél, hogy Blake szörnyű fájdalmat okozott neki – ahogy ő is, amikor akaratlanul a férje halálát okozta és a születendő gyermekéét.

De az ördögbe is, nem akarta irányítani, és ha Audrey ezt hiszi róla, azzal megsérti.

Élete egyik legszebb élménye volt, hogy megérinthette, gyönyörben részesíthette – és Audrey ezt úgy állítja be, mint valami gyalázatos dolgot.

Meg fogja mutatni neki, mennyire téved. Valahogy meggyőzi arról, hogy ők ketten összetartoznak.

Amikor Francis beengedte az előcsarnokba, úgy találta, hogy a fiatalember kissé sápadt, és feltűnően kerüli a tekintetét.

– Kérem, várjon a szalonban, milord – mondta. – Szólok Mrs. Blake-nek, hogy megérkezett.

Audrey alaposan megvárakoztatta, és amikor végre belibegett, fenségesen, mint egy királynő, virágmintás fehér muszlinruhában, bosszúság bujkált hűvös arckifejezése mögött.

Robert meglepetten tapasztalta, hogy legszívesebben a

karjába kapná, és ott folytatná, ahol abbahagyták, és a testével bizonyítaná be neki, hogy összetartoznak.

– Lord Knightsbridge – szólt a nő összekulcsolt kézzel –, nem számítottam önre legalább még egy napig.

Szóval visszatér a formális megszólításhoz?

– Jó reggelt, Audrey.

A nő csupán biccentett.

Robert összeszorította a fogát, aztán belevágott:

– Azt hittem, Lady Flitcroft meghívása jobb belátásra bír.

– Meghívás? Nem kaptam semmilyen meghívást – vont a fel a szemöldökét Audrey értetlenül.

Robert sem értette.

– Miért hívna meg egy nő, akit nem is ismerek, ha nem azért, mert jegyesek vagyunk? Nem hiszem, hogy csupán magasabb körökbe akar kerülni.

– Hihetetlenül félnék hölgy. Pár napja együtt teáztunk. – Audrey elhallgatott, aztán felismerés suhant át az arcán. – Bocsáss meg egy pillanatra!

Robert magára maradt, de nem sokáig. Miss Collins surrant be szinte alattomban, és ott is maradt az ajtó közelében.

– Jó reggelt, Miss Collins.

– Kérem, szólítson Blythe-nak, uram.

– Ön pedig engem Robertnek. Végtére is hamarosan rokonok leszünk.

Blythe felvonta az egyik szemöldökét.

– A nővérem nem ezt mondja, de nem tartanám önt méltónak hozzá, ha nem bízna magában.

– Elmondta, hogy meggondolta magát az eljegyzést

illetően? – Robert meg sem lepődött, csak még elszántabb lett.

Blythe lehalkította a hangját.

– Elmondta, hogy nem is volt igazi eljegyzés. De ne adja föl! Szerintem ő sem tudja, mit akar.

Robert lassan elmosolyodott. Büszkeségként dagasztotta keblét a remény.

– Köszönöm a biztatást.

A lány bólintott, aztán hátranézett a válla fölött.

– Mennem kell! – Átszaladt az előcsarnokon, és eltűnt az ebédlőben.

Pár pillanattal később visszatért Audrey.

– Kiderült, hogy Lady Flitcroft úgy értesült a szolgálaitól, hogy úgysem mennek el a vacsorára.

– Ki híresztel ilyet?

– Az én szolgálaim. De időközben békét kötöttünk. Kiderítettem, mi volt a gond, tisztáztuk, és mostantól megbízunk egymásban.

– Sok mindent nem mondasz el – vonta össze a szemöldökét a férfi.

– Nem vagy a vőlegényem, Robert. Csak azt kell elmondanom, amit jónak látok.

Robert ökölbe szorította a kezét csalódottságában, de aztán ellazította. Ez a kis háború közöttük csetepaték sorozata, nem egy nagy csata. Ő pedig türelmes ember.

– Rendben, akkor térjünk vissza az esti meghívásra. Leszel a vendégem, és megmutatod a szomszédoknak, hogy minden további nélkül képes vagy elfogyasztani egy vacsorát velük?

Audrey habozott, és nem igazán tudta palástolni, hogy ellentétes érzelmek közt hánykolódik. Robert látta rajta, hogy szeretne elmenni, de ugyanakkor szeretne távolságot tartani ötőle. Ez az, amit nem fog hagyni.

– Rendben van, elfogadom a meghívásodat.

– Akkor, ha nincs ellene kifogásod, megkérem Francist, hogy vasalja ki az esti öltözetemet.

– Olyan biztos voltál a dolgokban, hogy magaddal hoztad?

– Tudtam, nem akarnád, hogy csak ezért haza kelljen lovagolnom. No, és miben tudok segítségedre lenni ma?

– Semmiben, köszönöm. Tégy úgy, mint egy vendég. Talán Mr. Sanford elvisz vadászni.

– Vagy elmehetnénk horgászni, te meg én.

– Horgászni? – fintorgott Audrey. – Lakomát kell szerveznem a bérlőimnek. Kérlek, bocsáss meg!

– Várj! – kapta el a karját Robert.

Audrey megdermedt, és leszegte a fejét, mintha rosszallná, hogy megérinti. Robert nem engedte el. Lehajolt, míg ajka majdnem a haját súrolta a füle mellett, és orrát rózsailat csapta meg.

– Nem bírom elfelejteni, hogy a karomban tartottalak, megízleltelek, részese voltam a gyönyörödnek.

Érezte, hogy a nő megborzong, és megkönnyebbült: mégsem közömbös iránta.

– Robert, nem kényszeríthetsz rá, hogy többet érzek irántad, mint amennyit érezni akarok.

Elhúzta a karját, és Robert engedte.

– Nem kell semmit rád kényszerítenem, Audrey. Te is érzed,

ahogyan én.

– De ez még nem jelenti azt, hogy aszerint fogok viselkedni. A gyönyör mulandó, a fájdalom és a bánat sosem múlik el. Ahogy a megfontolatlan tettek következményei sem.

Robert sokáig mozdulatlanul állt, miután Audrey távozott, és azon tűnődött, mennyire igazak a szavai az ő életére is. Sok mindent megbánt, amit tett, és mit nem adott volna érte, ha impulzív vétkei következményei nem Audreyt sújtják.

Mégsem mondhatta, hogy bárcsak másképp lett volna minden – hisz a múlt eseményei vezettek a jelenhez. Audrey központi szerepet nyert az életében, és ez a felismerés ámulattal töltötte el. Nem akarta elveszíteni.

Türelmesnek kell lennie, intette magát. Tudta, hogy Audrey nem fog a karjába omlani, ettől visszatartja a büszkesége és a minden bizonnyal keserves bánat. De azt remélte, legalább egy szikráját felfedezi benne a váagnak, ami őt egész éjjel nem hagyta aludni, csak fölhevülten, sóvárogva forgolódott – és elkecseregetten, mert többet akart.

Ott volt az a szikra, még akkor is, ha Audrey tagadni próbálta. *Türelem.*

Aznap este Audrey Blythe mellett ült a Collins-hintóban, és még a fejét is elfordította Roberttől, aki velük szemben foglalt helyet. Minden zökkenőnél összeért a lábuk, a térdük, és Audrey már ennyi érintéstől is mindannyiszor elpirult. Csak annak örült, hogy a lámpások halvány fényében ez talán nem látszik.

Egész délután ideges volt, míg Molly segített neki felöltözni, még apró gyöngyöket is tűzött a hajába. A ruhájára azonban

nem sok figyelmet fordított, és eszébe sem jutott, hogy máshogy nézhet ki, csak amikor indulás előtt Blythe fölhördült, és lelkesen áradozni kezdett, milyen gyönyörű.

Ekkor, mintegy véletlenül, megtapogatta a ruhaderekát, és fölfedezte, hogy a kivágása mélyebb, mint amire emlékezett, és rájött, hogy az a mihaszna Molly szorgalmasan forgatta a varrótűt a háta mögött. Vissza akart menni a szobájába, hogy átöltözzön, de Blythe nem engedte, mondván, elkésnek.

Szerencsére Robert nem tett megjegyzést a ruhájára, csak annyit, hogy csinos, mindazonáltal Audrey szorosán összefogta magán a köpenyét attól a perctől fogva, hogy fölvette.

Hogy nem vette eddig észre, mennyi helyet foglal el a hintóban Robert?

– Mindjárt ott leszünk – szólt végül Blythe. – Már látom a kivilágított házat a fák között. Nagyon szép.

– Nagyon falusias – helyesbített Audrey fanyarul. – Sokkal előkelőbb és nagyobb házakat láthattál Londonban.

– Lehet, de attól még tudom értékelné egy család fáradozását és büszkeségét, amivel kicsinosítja az otthonát, hogy vendégül lássa a szomszédokat.

Audreynak majdnem leesett az álla. Ez az érett gondolkodású fiatal nő tényleg az ő húga lenne? Mindenesetre Blythe ott maradt vele azután is, hogy megérkeztek, halkan magyarázta, mi történik körülöttük, gondja volt rá, hogy Audrey értesüljön minden útjukba eső lépcsőfokról és valamennyi vendégről a szalonban, akit odahoztak, hogy bemutassák nekik.

Audrey nem volt bolond – Robert volt itt a fő szenzáció, a gróf, aki távoli csatákból tért haza, egy hős, oly gazdag, hatalmas és jóképű. Nem kerülte el a figyelmét, milyen kedves mindenkivel, milyen szerény és érdeklődő a többiekkel, hogy mindig gondosan bevonja őt is a társalgásba.

Amikor egy fiatalember el akarta hívni a vonakodó Blythe-ot, Audrey ragaszkodott hozzá, hogy menjen vele beszélgetni, tudván, hogy Robert majd segít neki, nem okoz csalódást.

A nyilvánosság előtt semmiképp.

Vacsora közben is kitüntette a figyelmével, ragaszkodott hozzá, hogy mellette üljön, habár Audrey már a váratlan megjelenésével felborította Lady Flitcroft ülésrendjét. A halk szavú háziasszony úgy tűnt, őszintén bánja, hogy nem fordított nagyobb gondot a kényelmükre.

Egy vak nő szükségleteire, gondolta Audrey, de nem sértődött meg. Ellenkezőleg, hálás volt. Minden házigazda igyekszik odafigyelni a vendégei igényeire, bármilyenek is azok. Audrey vaksága sem jelentett olyan különleges gondot. Már kezdte megszokni, hogy minden mozdulatát figyelik. Robert elmondta, mit hol talál a tányérján, úgy látszik, ezt megfigyelte az eddigi közös étkezéseik során.

Vacsora után a vendégek átvonultak a szalonba, ahol a szőnyegetek fölgöngyölítették, és a bútorokat a fal mellé tolták – legalábbis Robert így festette le.

– Keressünk nekem egy kényelmes széket, Robert, aztán menj, kérd fel a hölgyeket táncolni! Boldogok lesznek.

– Ilyen könnyen nem hagyom magam lerázni. Nem tanultál meg táncolni?

Audrey habozott, egy pillanatra izgalom fogta el, de pusztas megszokásból elfojtotta.

– Épp csak elkezdtem a betegség előtt, aztán annyiban is maradt.

Nem tudta, hogy Blythe is ott van mellettük, csak amikor megszólalt:

– Ne hallgasson rá, Robert! Rengeteget táncoltak a Mamával. Mindig néztem őket.

– Blythe!

– Ugyan, kérlek! A zenészek keringőhöz készülődnek. Robert majd vezet. Biztos Indiában is keringőztek az összejöveteleken.

– Valóban – felelt a férfi kimérten, mint aki nem akar túl diadalmasnak tűnni.

Audrey a fogát csikorgatta – aztán kis önvizsgálatot tartott. Tényleg inkább egy sarokban akar ücsörögni és sajnáltatni magát, csak azért, mert fél, hogy bolondot csinál magából? Vagy az aggodalma inkább Robert ölelésének szól, a vágynak, az érzéseknek, amelyeket a pusztas érintése ébreszt benne?

Azt a gyengeséget le kell győznie, és minél tovább halogatja, annál rosszabb lesz.

– Rendben van, táncolok – felelt hűvösen. – Köszönöm az ajánlatot, gróf úr.

– Nagyszerű! – nyugtázta Blythe vidáman. – Én a lelkész fiának ígértem ezt a táncot. Túlságosan is kedves és jámbor fiatalember, de úgy tűnik, kiválóan táncol. Jó mulatást! – Topánkája szaporán kopogott, ahogy távozott.

Audrey mosolygott, és hallotta, hogy Robert halkán nevet.

- A végén kiderül, hogy a húgod egészen rokonszenves nő.
- Szerintem is. Vannak még csodák.
- Akkor nem adom fel a reményt.

Audrey elengedte a füle mellett a megjegyzést, úgy tett, mintha nem értené, mire céloz. Aztán, amikor felcsendültek a muzsika első hangjai, Robert megfogta kesztyűbe bújtatott kezét.

- Te reszketsz – mondta halkan.
- Soha nem táncoltam még mások előtt.
- Ezt is sikeresen meg fogod oldani, ahogy mindent, amihez hozzáfogsz. Senkit nem csodáltam még ennyire életemben.

Audrey tudta, hogy túloz, de önkéntelenül elpirult.

- Ezzel a flörtöléssel nem érsz el semmit, Robert.
- Az őszinteség dicséretet érdemel. No, és most jöjjön a karomba, Mrs. Blake, és engedje el magát!

Mintha képes lenne rá, amikor kesztyűbe bújtatott keze az övét fogja, és tenyere a hátára simul, finom kis mozdulatokkal irányítja. Egyszer vagy kétszer belebotlott a lábába, de Robert olyan könnyedén tartotta, hogy talán senki sem vette észre a hibákat.

- Nyugalom! – súgta a férfi. – Mosolyogj!

És Audrey őszintén elmosolyodott, mire megszorította a kezét.

- Érezd a zenét! Hallottalak zongorázni, véredben van a muzsika.

Tényleg megnyugodott, engedte, hogy a férfi magával ragadja a táncosok forgatagában. Suhanó szoknyák szele csapta meg. Táncolt, valóban táncolt, a legcsinosabb férfival a

teremben, semmi kétség. Ebben a pillanatban olyannak érezte magát, mint bármely más nő, nem jobbnak, nem rosszabbnak, nem másmilyennek. Táncolt és rábízta magát Robertre.

Egészen addig, amíg a zene elhalkult mögötte, és libabőrös lett a karja a hűs esti levegőben.

– Hol vagyunk, Robert?

– Túlságosan meleg volt odabent. Gondoltam, örülsz, ha egy pillanatra kifújhatod magad az első sikeres táncod után.

– De hol vagyunk?

– A teraszon. Fáklyák égnek a sarkokon, de azért vannak kellően árnyékos zugok, ahol egy jegyespár nyugodtan... beszélgethet.

– Nyugodtan beszélgethet? – ismételte Audrey szárazon. – És miről akarsz beszélgetni?

– Élvezed az estélyt?

Audrey a kőkorlátra támaszkodott és megpróbálta elképzelni a sötét éjszakát. Talán a Hold is lenéz rájuk. Békés jelenet lehetne – ám őbenne nem volt béke, amikor Robert ruhaujja súrolta a karját.

– Nagyon kellemes, a szomszédaim pedig nagyvonalúak és megértők. Te viszont nem viseled valami jól a visszautasítást.

– Nem is áll szándékomban – nevetett halkán a férfi. Keze a kőkorláton megérintette Audrey kezét. Elhúzta, de amikor Robert követte, egy sóhajjal megadta magát.

– Gyerekes vagy.

– Udvarolok neked. Ha megengeded, hogy megcsókoljalak, a következő keringőre visszamegyünk táncolni.

– Akkor csókolj meg, essünk túl rajta, de a csáberőd nem

lesz rám hatással.

– Csáberőm? Ez hízelgő.

Magához húzta, Audrey keble izmos mellkasának nyomódott, szoknyája a lába köré tekeredett. Felgyorsult a szívverése, és mintha hirtelen nem kapott volna elég levegőt – és mindez a puszta érintése műve! De miért?

Aztán ajka az övére tapadt, egyik pillanatban puhán és csábosan, a következőben határozottan és parancsolón, megadást és a szenvedély viszonzását követelve. És legnagyobb bánatára így is tett, zavarba ejtő, ugyanakkor szívderítő lelkesedéssel.

– Na, tessék – hebegte elfúltan, amikor végül szóhoz jutott –, most már kellően kínos helyzetbe hoztuk a háziasszonyt.

– Vagy ábrándos sóhajt csaltunk az ajkára.

Ez valószínűleg közelebb állt a valósághoz.

– De mi van – folytatta Robert, és továbbra is szorosan átölelve tartotta –, ha senki se tudja, mit csinálunk itt kint, és rosszra gondolnak? Akkor hozzám kell jönnöd feleségül.

– Özvegyasszony vagyok, és mint ilyenek, jobban elnézik, ha szeretőt tart, mint egy hajadonnak. Egy efféle botrányal engem nem lehet házasságra kényszeríteni.

– Akkor lehetünk szeretők?

– Ne kezd megint! – nyögött fel Audrey. – Le kell tenned erről az ábrándról.

– Nem.

Most nem évődött. Elszántan csengett a hangja, és Audrey most először gondolt arra, hogy esetleg tényleg képes legyőzni az összes fogadkozását. Nem, azt nem fogja

megengedni.

– Menjünk be, kérlek! Hideg van.

19. fejezet

Robert hazakísérte őket, aztán átment Hedgerleybe, hogy kivegyen egy szobát a fogadóban. Audrey tudta, hogy azt szerette volna, ha ott marasztalja éjszakára, és bizonyára meg is próbálta volna rávenni, ha nincs ott velük a hintóban Blythe. Még szerencse, hogy ott volt, mert Audrey jól emlékezett, milyen könnyen engedett a férfi csábításának a saját ebédlőjében, ahol megláthatták volna a szolgálái. Összerándult, ha csak eszébe jutott a jelenet, és úgy kellett elűznie az addig ismeretlen gyönyör emlékét.

Meglepő módon Blythe követte a szobájába.

– Majd én segítek Audreynak levetkőzni, Molly – mondta –, és aztán ő is segít nekem.

– Egyébként is – vonta össze a szemöldökét Audrey –, aludnod kellene, nem itt várni ránk. Még nem épültél föl teljesen.

– Le is dőltem az ágyára – felelt Molly –, tudtam, hogy nem bánna. Köszönöm, Miss Blythe, elfogadom a kedves ajánlatát, és Charlotte-nak is szólok, hogy nincs rá szüksége. De azt még mondják el, jól mulattak az este?

– Látnod kellett volna, ahogy Lord Knightsbridge-dzsel keringőztek! – mesélte lelkesen Blythe, mielőtt Audrey szóhoz juthatott volna. – Ők voltak a legszebb pár a szalonban.

Audrey meglepetten érezte, hogy arcába szökik a vér,

tudván, hogy a komorna még azt hiszi, tényleg jegyesek.

– Blythe...

Molly ábrándosan fölsóhajtott.

– Ó, csodálatos lehetett.

– Még a teraszra is kivitte – folytatta Blythe cinkos mosollyal.

– Ó!

– Azt még nem árultad el, mit... *beszéltetek* odakint? – Blythe hangjában nevetés és öröm bujkált.

Audrey habozott. A húga és a komornája mindketten szeretnék azt hinni, hogy a legvalószínűtlenebb álmom is valóra válhat. Márpedig nem fog megtörténni.

– Elég, hölgyek! Mindannyian fáradtak vagyunk. Jó éjt, Molly! És legközelebb szólj, ha átalakítod a ruhámat!

Molly kicsit sem tűnt bűnbánónak:

– Elragadóan nézett ki, nem igaz?

– Ó, de még mennyire! – lelkesedett Blythe.

– És Lord Knightsbridge le sem tudta venni a szemét önről.

– De nem ám! – helyeselt Blythe. – Ahogy sok más férfi sem.

Hányszor kell még elpirulnia?!

– Jó éjt, Molly!

A komorna távozott, és Blythe nekilátott, hogy kikapcsolja Audrey ruháját a hátán.

– Nem bámultak engem a férfiak, Blythe, legalábbis nem azért, ahogy gondolod – erősködött Audrey. – Miért vezeted félre szegény Mollyt?

– Már hogyan bámultak volna. Miért is ne tennék?

Gyönyörű vagy, Audrey. Az emberek először azért bámulnak meg, mert vak vagy, és igen, ma este is így történt. Amikor fiatal voltam...

– Mintha most olyan öreg lennél – csipkelődött Audrey.

– Csitt, hadd fejezzem be! Épp próbálok bocsánatot kérni vagy megmagyarázni vagy... nem is tudom.

Elkeseredett hangja hallatán Audrey megfordult, noha még épp csak kezdett szétnyílni fönt a ruhája.

– Erre semmi szükség, Blythe! Tudom, hogy sajnálsz. Mindenki követ el ostoba hibákat, amikor fiatal. Én nem is egyet elkövettem, úgyhogy megértem.

– Csak hallgass meg! – suttogta Blythe, aztán megköszöri a torkát. – Nem tudom, miért viselkedtem úgy, utólag visszatekintve nevetségesnek és gyerekesnek tűnik, de mindig szomorúságot és dühöt éreztem, amikor láttam, hogy az emberek megbámulnak.

– Gyerek voltál – csitította Audrey. – Nem neheztelek rád.

– Még apánk is azt mondta, hogy ne törődjek velük. És aztán... aztán gondoskodott róla, hogy többé ne kelljen látnunk, hogyan bámulnak rád az emberek. Megfosztottunk a társasági élettől, attól, hogy barátaid legyenek!

– Jaj, Blythe, ne sírj! – Audrey átölelte a hűgát. – Mindez apánk hatása volt, tudom. És lehet, hogy a maga módján engem akart védeni.

– Nem csak azt elkerülni, hogy ő kínosan érezze magát? – kérdezte Blythe keserűen.

– Zavarta, tudom.

– Bárcsak ne így lett volna! – suttogta Blythe akadozó

hangon. – Bárcsak ne lettem volna olyan éretlen! Olyan sok időt elvesztegettünk!

Audrey szeme égett, mosolya remegett.

– De most már miénk a világ minden ideje! Meglátogathatjuk egymást, rengeteg időt tölthetünk együtt.

– Ebben bízom.

Ismét összeölelkeztek, aztán kimerülten és sután kikapcsolták egymás ruháját.

– Jó éjt, Audrey – búcsúzott Blythe, majd hozzátette: – Szeretlek.

– Én is szeretlek – mondta Audrey, aztán, amikor hallotta, hogy becsukódik az ajtó a húga mögött, érezte, hogy végigcsordulnak arcán az örömkönnyek, amelyeket nem volt képes tovább elfojtani.

Amikor Audrey másnap reggel lejött, Robert a szalonban várta. Nevén szólította, amint lelépett az utolsó lépcsőfokról.

Audrey odafordította a fejét, és elindult felé. Kipirult arcán rosszallás tükröződött, amit Robert nem vett egészen komolyan. Hiába nem akarta, hatással volt rá az udvarlás.

– Szóval nem mentél haza – mondta közönyösen.

– Arra számítottál?

– Nem – ismerte el kelletlen mosollyal.

– Mit csinálunk ma? Közeleg a lakoma napja. Szétküldted a meghívókat? Én még nem kaptam.

Audrey a fejét csóválta, mint aki nem tudja eldönteni, bosszankodjék vagy nevessen.

– Molly még nem készült el velük. Nem akarom, hogy megterhelje magát.

– De fogok kapni?

A nő sokáig tanakodott, de Robert nem aggódott.

– Úgyis eljönnél, nem igaz?

– Igen.

– Akkor kapsz meghívót.

– Furcsa is lenne, ha nem hívnád meg a jövődöbelidet, a helyi grófot.

Mielőtt Audrey visszavághatott volna, gyereksírás hallatszott. Audrey kicsit sem látszott meglepettnek, ahogy a ház hátsó része felé fordította a fejét.

– Mi az ördög ez? – tudakolta Robert.

– Nem kell szitkozódni – korholta a nő, majd belépett a szalonba, és becsukta maga mögött az ajtót. Szembefordult Roberttel, de minden mozdulatán vonakodás látszott, mintha nem tudná, hogyan mondja el – vagy, hogy egyáltalán el akarja-e mondani. Robert összefonta a karját, és várt.

– A kisfiú Mrs. Sanford unokája, az idősebbik lányának, Louisának a gyereke.

– Aki özvegy, ha jól emlékszem.

Audrey kihúzta magát. Hátrafesztette a vállát, mint egy közkatona, aki rossz híreket kénytelen közölni.

– Nem özvegy. Nemrég kiderült, hogy a gyermek a férjemtől van.

A hirtelen haragnál, amit Robert Martin Blake iránt érzett, csak az a gondolat volt erősebb, mekkora fájdalmat okozhatott e felfedezés Audreynak.

– Ez hát a titok, amit a szolgák rejtegettek – mondta csendesen.

Audrey bólintott.

– Martin kihasznált egy szolgálatában álló fiatal nőt, és nem fogom azzal tetézni a vétkét, hogy szenvedést okozok ennek a lánynak vagy a családjának. Mindenesetre legalább gondoskodott a gyermekéről. Így derült fény az egészre.

– És most mit szándékozol tenni?

Audrey kissé értetlenül fordult felé.

– Semmit. Louisát is szívesen látom a házban.

– Biztos, hogy ez bölcs dolog? – vontá össze a szemöldökét Robert.

Mintegy jelezve, hogy nem óhajtja figyelmeztető szavait hallani, Audrey kinyitotta az ajtót.

– Úgy járok el, ahogy jónak látom – felelt. – És most bocsáss meg, üdvözölni akarom Louisát. Várj meg itt, kérlek!

No, azt már nem! Robert több lépésről követte, aztán az ajtófélfának dőlve nézte a konyhában zajló családi jelenetet. Mrs. Sanford az asztalnál serénykedett, a tűz fölött egy nagy üstben rotyogott valami. Egy széken fiatal nő ült, ugyanolyan szőke hajú, mint a szobalány, Evelyn, és ficáncoló fiúcskát tartott az ölében. Fekete haja volt, mint Blake-nek, és ugyanolyan hetyke arckifejezése, amilyennel az apja lovagolt csatába mindannyiszor, mintha tudna valamit, amit az ellenség nem. Robert örült, hogy Audrey nem láthatja a hasonlatosságot.

Megfigyelte, hogy Mrs. Sanford és a lánya megadóan fogadták Audrey érkezését, de félelem látszott a szemükben, amikor őrá néztek. Nem szólt semmit, kivételesen örült a címével járó tekintélynek.

– Te vagy az, Louisa? – kérdezte Audrey.

Louisa riadt pillantást vetett az anyjára, mielőtt felelt volna:

– Igen, asszonyom, én vagyok... meg persze Arthur.

– Hát persze – mosolygott Audrey. – Messziről hallani, milyen eleven.

Robert nem értette, hogyan képes mosolyogni a gyerekre, akinek a pusztá léte arra emlékezteti, mennyire semmibe vette a férje. Tudta, hogy a kisfiú nem tehet róla – de hogy lehet valaki ennyire szent?

Audrey elkomolyodott.

– Tudom, hogy már késő, Louisa, de szeretnék bocsánatot kérni a férjem hitvány viselkedéséért.

Louisa könnyekben tört ki, és a kis Arthur vállába fúrta az arcát. A gyerek ide-oda forgolódott, mint aki nem érti, mi történik. Robert nem csodálta.

– Az én hibám volt, Mrs. Blake – hüppögött Louisa. – Ostoba voltam, és sajnáltam, amiért a felesége nyomorék... jaj, Istenem!

Elszörnyedve nézett Audreyra, és újból zokogni kezdett. Mrs. Sanford otthagya az üstjeit, és miután egyik karjára ültette a gyereket, a másikat a lánya vállára tette. Louisa két kezébe temette az arcát.

– Nem haragszom rád, Louisa – mondta Audrey.

Robert nem bírt volna ilyen nagyvonalú lenni.

– Mr. Blake nem volt tekintettel másokra – folytatta. – Kihasználta téged, ahogy engem is. A jelek szerint a céljai érdekében erősen eltúlozta a vakságomat.

Louisa bólogatott. Lehanyatlott a keze, és láthatóvá vált

könnyáztatta, kivörösödött arca.

– Az emberek mindig is hajlamosak voltak nyomoréknak tartani, és mindig igyekezni kellett, hogy bebizonyítsam az ellenkezőjét. Nem fogom elfelejteni, mivel tartozik Mr. Blake Arthurnak. Továbbra is ugyanúgy kapsz segítséget a nevelésében, és ha akarsz, visszaköltözhetsz ide, a családotodhoz.

Robert azt gondolta volna, Louisa repesni fog az örömtől, ehelyett csak bizonytalanság látszott rajta.

– A... asszonyom nem bánná? – kérdezte tétován.

– Egyáltalán nem. Bizonyára magányos vagy a faluban.

Friss könnyek csorogtak végig a lány arcán, miközben bólintott. A kilátás, hogy ismét a családjával lehet, nem csalt mosolyt az arcára.

– Beszélhetnék veled, Audrey? – szólalt meg végül Robert.

Mrs. Sanford és a lánya összerezzenek a hangja hallatán, és a kislány kíváncsian nyújtogatta a nyakát. Egyedül Audrey nem látszott meglepettnek. Bólintott, és követte vissza, a társalgóba.

Robert becsukta maguk mögött az ajtót.

– Audrey, megértem, hogy együttérszel ezzel a fiatal nővel, akit kihasználtak...

– Akit kihasznált a saját férjem – vágott a szavába a nő.

– Igen, de ez nem a te hibád, és nem tartozol neki semmivel azon kívül, hogy továbbra is támogatód Blake hagyatékából. De hogy otthont akarsz nyújtani neki? Ez borzalmas ötlet.

– Miért? Az egész családja itt él, ő meg valahol másutt, kiközösítve. Úgy hallottam, a falubeliek többsége is tudja,

hogy nem özvegy, hiába is próbálkozott, hogy megőrizze a jó hírét. És ez az egész Martin hibája.

– De nem a tied. Nyilván számítottál rá, hogy nem helyeslem, ahogy eljársz, mert egyébként miért nem szóltál a gyerekről?

– Talán azért, mert nincs beleszólásod a döntéseimbe – felelt a nő élesen. – Nem vagyunk jegyesek.

– Akkor is, ez a döntés rossz, rossz *neked!* Egy tető alatt akarsz élni a gyerekekkel, aki folyamatosan a férjed hűtlenségére emlékeztet.

– Szerinted engem erre emlékeztetni kell? – kérdezte Audrey hitetlenkedve. – Elvette a pénzemet, és cserben hagyott. Ezt aligha fogom elfelejteni!

– És ezért azt hiszed, egyetlen férfiban sem bízatsz meg – mondta Robert szomorúan. Abból viszont reményt merített, hogy Audrey habozni látszott.

– El kell fogadnod a döntéseimet, Robert! Nem leszek a feleséged.

– Ezt nem tudom elfogadni.

Miközben nézte a nőt, akit nem tört meg a sok csapás, ami érte, rájött, hogy magáénak érzi a fájdalmát. Nem tudta, ez mit jelent, csak azt, hogy szeretné elmulasztani, szeretné igazán boldognak látni Audreyt. És kezdett benne kételkedni, hogy tényleg annyira ellenzi a házasságukat, mint ahogy állítja.

– Audrey! – hallatszott hirtelen az előcsarnok felől Blythe izgatott hangja, aztán berohant egy ficáncoló fekete-fehér szőrmók kiskutyával a karjában.

Rámosolygott Robertre, de egyenesen a nővéréhez ment.

– Ajándékom van számodra. Nyújtsd ki a kezed!

Audrey homlokát ráncolva úgy tett, aztán elkerekedett a szeme, mikor magához ölelte a kis jószágot.

– Hát nem imádni való? Végre elég nagy hozzá, hogy elhagyja az anyját az istállóban. A tied lehet.

A kiskutya nyalogatni kezdte Audrey arcát, aki elnevette magát.

– Ó, nem tudom, vállalhatok-e ekkora felelősséget, Blythe.

– Hogyne vállalhatnál? Játssz vele egy kicsit! Van itt egy kötél is pórásznak, ha ki kell vinned. Mollyval segíthetünk a gondozásában. De most nem érek rá. Mr. Yardley vár rám, elvisz kocsikázni.

– Miss Yardley fivére? Flitcrofték vacsoráján találkoztál vele?

– Igen. Kedves ember, túl idős és józan hozzám, de a kocsikázást nem tudtam visszautasítani. Nem maradok soká!

Blythe mosolyogva odadobta a kötelet Robertnek, aztán fölkapta a stóláját, és sietve távozott.

Audrey zavartan simogatta az állatkát.

– Nem vagyok benne biztos, hogy ez jó ötlet. Nem látom, hogy mit csinál.

– De hallod. Ha nagyobb lesz, és beidomítod, jó társad lehet.

– Akkor már biztos nem lesz szükségem férjre. – Audrey az ajkába harapott, mint aki elfojt egy mosolyt.

– Nem nevetek.

– Te is tudod, Blythe miben mesterkedik – sóhajtott Audrey

fáradtan, és megsimogatta a kiskutya fejét, aki az állát nyalogatta.

– Megajándékoz?

– Próbálja elterelni a figyelmemet... az egészeztől. Jót akar.

– És sikerül?

– Félek, hogy ez is olyan feladat, ami meghaladja a képességeimet.

– Minden feladatot megoldasz, ami utadba akad. Ezt is megtudod.

Audrey végül letette a ficánkoló kiskutyát. Az megszimatoalta a szoknyáját, Robert csizmáját, aztán elindult felderíteni a sarkokat.

– Mit csinál?

– Ismerkedik. És keres egy bizonyos helyet. Ha néhány óránként kiviszed, meg fogja tanulni, hogy odakint vizeljen. Ahhoz van szokva.

– Hogy beszélsz, Robert!

A férfi lehajolt, hogy a kutya nyakába kösse a kötelet.

– Akkor találj rá jobb szót! Meg egy nevet. Kimegyek veled.

– Köszönöm.

A kutya nagy tappanásaival és leffegő fülével teljes erővel a ház mögé húzta Robertet, eddigi otthona, az istálló felé.

Mr. Sanford, aki egy törött rudat cserélt ki a kifutó korlátjában, fölnézett a jöttükre. Aztán összevonta a szemöldökét.

– Mondtam én Miss Collinsnak, hogy nem jó ötlet a kutya. Mrs. Blake visszaküldi?

– Szó sincs róla, csak megjárom.

Mr. Sanford még jobban elkomorult.

– A kutya is olyasmi, amiről egy vak nő nem tud gondoskodni. Idejön, próbálja bizonyítani, hogy meg tud állni a maga lábán... nem helyes, hogy ennyi aggodalmat okoz az édesapjának. Márpedig én tudom, milyen az, aggódni!

Robert tűnődve figyelte a gondnokot. Szívesen rendreutasította volna, de hallgatott, hogy lássa, mit mond még.

– Haza kellene, hogy menjen – folytatta Mr. Sanford. – Na, persze, nem az én dolgom ezt eldönteni. Bocsásson meg nekem, Milord!

Miért szorulna Audrey az apja gyámolítására, amikor itt van ő, a leendő férje? A szolgák kezdettől fogva rejtély voltak Robert számára, és nem teljesen osztotta Audrey véleményét, hogy immár minden tisztázódott velük kapcsolatban.

Miután a kiskutya elintézte, amit kellett, visszavitte a házba. Némi időbe telt, mire megtalálta Audreyt, mert nem gondolta volna, hogy a konyhában kell keresnie.

Ott találta Louisa kisfiával az ölében, amint épp komolyan magyarázott neki. Louisa a tűzhelynél kavargatott valamit egy lábosban, de fél szemmel Audreyt figyelte.

Robertnek rossz érzése támadt.

– Audrey?

A nő fölnézett, és a mosolya ugyanolyan volt, mint máskor.

– Itt van a kiskutya, Robert?

– Igen.

– Épp róla meséltem Arthurnak. – Letette a fiúcskát a földre. – Még ki kell találunk, hogy mi legyen a neve, Arthur.

A kutya megszaglászta a gyerek lábát, aki ezt mulatságosnak találta és nevetett.

Audrey rámosolygott Robertre, és talán jó is volt, hogy nem látta, nem viszonozza a mosolyt.

– Miért vagy itt? – kérdezte csendesen.

Audrey mosolya elhalványult.

– Úgy érzem, aggódsz, pedig fölösleges. Egyszerűen segítek, ahol szükség van rám. – Lehalkította a hangját. – Olyan, mintha ez a gyermek a gyámfiam lenne.

Szavai hallatán Robert szíve elfacsarodott.

– Blake gondoskodott róla. Te nem tartozol neki semmivel.

– Értem, amit mondasz, de én nem így érzem.

Azért, mert a saját gyermeke meghalt, gondolta Robert, a gyermek, aki annyi idős lenne, mint Arthur. El se merte képzelni, milyen fájdalmat okozhat, milyen emlékeket kavarhat föl a kisgyerek Audreyban. De nem beszélhetett vele erről anélkül, hogy rossz színben tüntetné föl Blythe-ot, épp akkor, amikor a nővérek kapcsolata végre kezd jobbra fordulni.

– Arthur – jött oda Louisa –, gyere ide hozzám, hagyd békén az uraságot!

Audrey futólag megsimogatta Arthur fejét, és úgy tűnt, nem okoz neki gondot, hogy visszaadja az anyjának. De nyilván nem tesz neki jót, hogy folyton-folyvást itt van körülötte a gyermek, arra emlékezteti, amit elveszített. Valahogy, tanakodott Robert, meg kell értetnie vele, hogy mellette lehet saját gyermeke, jó élete – hogy boldoggá tudja tenni.

De miként bizonyítsa be neki, hogy megbízhat benne? Csak annyit tehet, hogy továbbra is minél több időt tölt vele.

Követte Audreyt az előcsarnokba, hallgatta, ahogy nevet a kiskutyán, aki fölugrált a szoknyájára.

– Egy kiskutya! – Molly sietett le a lépcsőn, Francisszal a nyomában. – Francis mesélte, de nem akartam elhinni, hogy Miss Blythe... – Elhallgatott és elpirult.

Audrey mosolygott.

– Nehéz elhinni, mennyire megváltozott a kapcsolatunk a húgommal, igaz?

– Úgy látszik, a legjobbkor betegedtem meg – mondta Molly. – Így több időt tudtak együtt tölteni.

– Ne is mondj ilyet! – korholta Audrey. – De ugye, milyen pelyhes bundája van ennek a kis gézengúzának? Ki kell találnunk, hogy mi legyen a neve.

Molly térdre ereszkedett, aztán rámosolygott Francisre, aki elérzékenyülten nézte. Robert jól látta, merre tart ez a rajongás, és tudta, hogy az apja házában nem tűrtek volna efféle bizalmaskodást. De Audrey túllépett a megszokott szabályokon – minden tekintetben. Vonzerejének ez volt az egyik titka.

– Majd én vigyázok a kutyusra, kisasszony – mondta Molly. – Jót is fog tenni egy kis mozgás.

– Nos, ha tényleg így érzed...

– Így érzi – szólt közbe Robert. – Beszélhetnék veled a szalonban, Audrey?

A nő szinte idegesnek látszott, miközben bement előtte, és beszélni kezdett, mielőtt Robert szóhoz juthatott volna:

– Nem csupán a bérlőimet vendégelem meg, de vacsorát is adok, végre én leszek a házigazda! Te pedig találkozhatsz a

falubeli ifjú hölgyekkel.

– Házasságszerzésre adod a fejed, hogy megszabadulj tőlem?

Audrey egy pillanatig csak pislogott, és Robert remélte, hogy arra gondol, milyen magányosak lennének egymás nélkül.

– Egyszerűen szeretném, ha látnád a sok fiatal nőt, akik alig várják, hogy megismerjék a hős katonatisztet.

– Hős? – visszhangozta Robert, és a szó keserű ízt hagyott a szájában. – Nem vagyok hős, mondtam már.

– Miért feszült a hangod, Robert? Oly keveset beszélsz a seregbeli életeredről. Ha őszinte akarok lenni, jószerivel semmit se mondtál.

Robert érezte, hogy minden érzékszervével őrá fókuszál, és úgy vélte, már így is túl sokat elárult.

– Nem hölgyek fülének való téma – felelt.

Hosszú, jelentőségteljes csend támadt. Audreynek láthatóan nagy erőfeszítésébe került, hogy ne faggassa, és Robert kivételesen örült, hogy igyekszik távolságot tartani.

Noha épp azon volt, hogy bőséges lehetőséget kínáljon neki többet megtudni őrá.

– Más okból hívtalak ide – mondta. – Értesítést kaptam, hogy a barátom, Blackthorne vikomt és a felesége holnap meglátogatnak Knightsbridge Hallban.

– Blackthorne? Ő is veletek szolgált, igaz?

– Igen. A jelek szerint említette a feleségének, hogy vőlegény lettem, és az asszony szeretne megismerkedni velünk. A volt parancsnokunk lánya, akit nagyon tiszteltünk.

És akinek a halálát okoztuk.

Remélte, hogy képes enyhíteni a büntudatán azzal, hogy segít Audreynak, de talán soha nem fog teljesen elmúlni, gondolta komoran. Időnként álmaiban kísértette a szégyenteljes titok.

Audrey habozott, valószínűleg ízekre szedte minden szavát.

– Elhozhatod Blythe-ot is, ki tudja, kivel ismerkedik meg. Amellett – tette hozzá komolyabb hangon – én is szeretném, ha találkoznál velük.

– Hát jó – felelt a nő vonakodva. – Ott leszünk holnap.

– Akkor indulok is haza, hogy megtegyem az előkészületeket. Menj, játssz a kiskutyáddal!

Tudta, hogy nem volt egészen tisztességes, olyan dolgokkal csábította, amiket Audrey nem utasíthatott vissza. És ezt valószínűleg ő is tudta. De hát a szerelemben minden megengedett – vagy legalábbis az udvarlás során.

20. fejezet

Este, miközben a szalonban ülve kézimunkáztak, Audrey beszámolt a hűgának Robert meghívásáról.

– Knightsbridge Hallba? A barátaim meséltek róla, és a leírás alapján oly hatalmas és pompás, mint egy királyi kastély – mesélte Blythe izgatottan.

Audreyt ellenben kétségek gyötörték, és ez zavarta. Annyi nehézséggel szembenézett és megküzdött már életében. Igyekezett arra összpontosítani, hogy Robert be akarja mutatni egy közeli barátjának. De ettől még nem kellene elérzékenyülnie. Mégis, nem feledhette, hogy ő az a férfi, aki soha nem szégyenkezett miatta, egyszer sem, amióta ismeri. És ezt újból és újból bebizonyította, amikor elkísérte a faluba, vendégségbe egy idegen társaságba, és most meghívja a saját otthonába.

Mindennap, amikor távol voltak egymástól, arra vágyott, hogy vele lehessen, és őszinte boldogsággal töltötte el, ha a hangját hallotta és megbeszélhette vele a birtok ügyeit... az életét.

Talán hibát követ el, amikor elutasítja?

Annyira leköti a múlt, az, hogy egyetlen hitvány férfi mit tett vele, hogy nem tud elfogulatlanul, nyitott szívvel viszonyulni Roberthez? Már az a tény, hogy ilyen gondolatok foglalkoztatják, azt mutatja, hogy sokkal fontosabbá vált számára, mint ahogy azt valaha is tervezte. Nem lesz itt

mellette mindig Blythe, de még Molly sem, aki láthatóan egyre jobban belehabarodik a lábadozásában társaságot nyújtó inasba.

Viszont ott lehet vele Robert – és esetleg a közös családjuk.

E gondolattól szinte megbénította a félelem, és valami az arcára is kiülhetett.

– Valami baj van, Audrey? – tudakolta Blythe. – Olyan... nem is tudom, milyennek látszol. Ó, jaj, már megint önző voltam. Nem akarsz elmenni Roberthez, így van?

Audrey megnedvesítette kiszáradt ajkát.

– Bevallom, vannak aggályaim, de nem is hoztam volna szóba, ha nem döntöttem volna már úgy, hogy elfogadom a meghívást.

– Szeretsz vele lenni, igaz?

– Kedves ember.

Blythe fölnevetett, és Audrey hozzávágott egy gombolyag fonalat.

– Kedves? – kuncogott Blythe. – Jaj, Audrey, szerelmes vagy belé! De hát miért olyan nagy baj ez? Kicsit sem olyan, mint a férjed.

Szerelmes? Szóba se jöhet ilyen gyöngeség, ami egyenes út a szívfájdalomhoz!

– Tudom, hogy ő nem Martin. Mégis, ez az én házam, ahol ő vendég. Talán... talán szeretném látni, milyen, amikor a saját otthonában van, a barátai között.

– Aha, szóval kezded fontolóra venni, hogy tényleg feleségül mész hozzá.

Ez igaz volt. És rémisztő. És... maga sem tudta. Mintha

azáltal, hogy tisztázta, mit vétett ellene Martin, túl is tudna lépni rajta, és képes lenne olyan jövőt elképzelni, amelyet nem szennyez be árulás. Talán még a szerelem is rátalál, az igaz szerelem Robert oldalán...

Amikor másnap délelőtt megérkeztek Knightsbridge Hallba, Audrey már megadóan végighallgatta Blythe túlradó beszámolóját a kastély külsejéről, a legrégebbi szárnytól a legújabbig, de a képzeletében nem állt össze a kép. Valószerűtlen volt az egész. Belépve hallotta, hogy lépteik visszhangot vernek a hatalmas előcsarnokban. Blythe megilletődött sóhajt hallatott – és ebből már tudta, milyen lenyűgöző Robert vidéki rezidenciája.

– Jó reggelt, Audrey – üdvözölte Robert örömteli hangon. De vajon őneki örül, vagy annak, hogy bemutathatja, miről mond le, ha nem lesz a felesége?

Hát nem érti, hogy ez az óriási kastély milyen akadály egy vak nő számára? Nem mintha az épület befolyásolná a döntését, de mégis, bizonytalansággal töltötte el. Ki tudja, hány lépés választja el a legközelebbi szalontól, és hallotta, hogy Robert a kék szalonról beszél a főkomornyikkal, mintha oly sok szoba lenne a házban, hogy színek alapján kell őket megkülönböztetni.

Elindultak, és Robert belekarolt.

– Örülök, hogy eljöttél – mondta csendesen.

– Azt hitted, nem jövök?

– Nem, nem kételkedtem a szavadban. Egyszerűen azt akartam, hogy tudd: örülök, hogy itt látlak.

Audrey lehalkította a hangját:

– Itt, az otthonodban, amelynek azt hiszed, úrnője lehetnék?

– Azt hiszem? Egy pillanat alatt rendbe szednéd ezt a helyet. A főkomornyik és a házvezetőnő vészesen túl vannak terhelve, mert rajtam kívül nincs, akihez fordulhatnának. És évekig még én sem voltam itt.

Audrey nem szólt semmit, megpróbálta elképzelni magát itt, ahol a bútorok valószínűleg olyan távol állnak egymástól, hogy nem győzné számolni a lépéseket. Kissé ijesztő volt – igazi kihívás. Az utóbbi hetekben rájött, hogy szereti a kihívásokat.

– Megérkeztünk a szalonba – magyarázta a füléhez hajolva Robert. – Blackthorne és a felesége velünk szemben ülnek egy kanapén, feléjük tartunk. Blackthorne katona, az az igazi borongós, sötét típus, aki soha nem is akart más lenni. Hiányzik belőle az ambíció.

– Hallom – szólalt meg a férfi fanyar, de vidám hangon.

– Akkor kénytelen leszek bemutatni – folytatta Robert. – Lord Blackthorne, hadd mutassam be a menyasszonyomat, Mrs. Audrey Blake-et és a húgát, Miss Collinst.

– Örülök, hogy megismerhetem a nőt, aki képes volt megszelídíteni ezt a konok zsványt – mondta Blackthorne.

– Megszelídíteni? – felelt Audrey. – Nem vagyok benne biztos, hogy ez a helyes szó. Attól tartok, alaposan felforgatta az elképzeléseimet.

– Nem is vagyok olyan konok – nevetett Robert. – Audrey, Blythe, hadd mutassam be Lady Blackthorne-t, lánykori nevén Cecilia Malloryt, néhai parancsnokunk, Appertan grófjának a

lányát.

– Ó, szóval a katonaság révén ismerkedtek meg – mondta Audrey. – Nagyon romantikusan hangzik.

Hallotta, hogy Lord Blackthorne halkán kuncog, miközben a felesége hangosan felnevet.

– Higgye el, Mrs. Blake, nem volt benne semmi romantikus. Sürgősen férjre volt szükségem.

– Audreynek is sürgősen szüksége volt egy vőlegényre – szólt közbe Blythe. – Sok közös vonásuk van.

Audrey összerezett a húga tapintatlansága hallatán. Lehet, hogy Robert nem akarta nagydobra verni, hogyan ismerkedtek meg.

De Robert csak nevetett.

– Ülünk le, és ki-ki elmondja a történetét. Hozattam teát, amíg elkészül az ebéd.

Egy szolga átvette a köpenyeiket, és Audrey megkérdezte, kitöltheti-e a teát. Talán Robert szeretné bemutatni, hogy ő is *majdnem* olyan, mint minden más ifjú hölgy.

A teát kortyolgatva Blythe volt az első, aki visszatért a házasság témájához.

– Bocsássa meg a kíváncsiságomat, Lady Blackthorne, de hogyan lehet egy katonai esküvő *nem* romantikus?

Az asszony felsóhajtott, de a hangja derűsen csengett, ahogy mesélni kezdett:

– Különböző okokból hozzá kellett férnem az örökségemhez, és ez csak úgy volt lehetséges, ha férjhez megyek. Apám halála után hónapokon keresztül leveleztem Michaellel, és arra gondoltam, ő tudna rajtam segíteni.

– Leveleztek? – csodálkozott Audrey. – Ezek szerint ő még akkor Indiában volt?

– Ott voltam az esküvőn – szólt közbe Robert. – Indiában. Menyasszony nélkül.

– Távházasságot kötöttek! – suttogta Blythe ámulatlan. – Bizonyára régebből ismerték egymást.

– Nem – mondta Lady Blackthorne. – Azt hittem, olyan idős, mint apám.

– Azt remélte, egykettőre feldobom a talpam – magyarázta Lord Blackthorne. – Képzeltetik a meglepetését, amikor egy hónappal ezelőtt bekopogtam az ajtaján.

Lady Blackthorne halkán nevetett.

– Ő meg azt hitte, azért akarok annyira férjhez menni, mert valami csúf vénlány vagyok.

– Nagyon bájos pár – mondta Blythe Audreynak. – És láthatóan nagyon szeretik egymást.

– Blythe! Lehet, hogy nem örülnek, hogy ilyen nyíltan beszélsz a személyes dolgaikról.

– Ó, nem – mondta Lady Blackthorne. – Miss Collinsnak igaza van.

– Nagyon bájos pár vagyunk – tette hozzá a férje mogorván. Mindenki nevetett.

– Valójában – folytatta – nagyon szerencsések voltunk, hogy egymásba szerettünk.

– Hiszem, hogy a sors akarta így – fűzte hozzá halkán a neje –, mert még csak találkozni sem akartam Michaellel, nemhogy a valóságban házasságra lépni vele.

Audrey hallotta elérékenyült hangjukat, elképzelte, ahogy

egymás szemébe néznek, és érezte, hogy elszorul a szíve. Mindig azt mondogatta magának, hogy soha többé nem megy férjhez, hasonlóan Lady Blackthorne-hoz, de amióta megismerte Robertet, a maga köré emelt védőbástyák egyenként leomlottak, és végül ott maradt védtelenül a férfival szemben. Utálta kiszolgáltatottnak érezni magát, de lehet, hogy minden nő így érez, amikor azzal szembesül, hogy egyre jobban kötődik érzelmileg egy férfihoz?

– Tényleg szerelmes lehet belém – mondta Lord Blackthorne –, mert én nem lépek ki a katonaságtól, és legalább az év felét velem fogja tölteni Indiában.

– Sok időt töltött ott gyermekkorában, nem igaz, Lady Blackthorne? – kérdezte Robert. – Emlékszem, hogy az édesapja sokat és nagy szeretettel beszélt önről.

– Kedves, hogy ezt mondja, gróf úr. Nem minden Indiával kapcsolatos élményem kellemes, de lesz mivel elfoglalom magam.

– A jelek szerint jobb feje van a gazdasághoz, mint nekem – magyarázta Lord Blackthorne. – Eddig a fivérem igazgatta a birtokot, de most Cecilia átveszi tőle.

Audrey meglepetten hallgatta. A fejtörő, amit Robert barátai jelentettek, újabb izgalmas részlettel gazdagodott.

– Remek – csapta össze a kezét Robert. – Lady Blackthorne-nek és Audreynek lesz miről beszélgetni. Audrey megörökölte Blake birtokát, és több hete sikeresen irányítja.

– Sokat segítettél, Robert – sietett kijelenteni Audrey, és érezte, hogy elpirul.

– Legyen, hogy mindenki Ceciliának szólít! – mondta Lady

Blackthorne. – Annyi izgalmas beszélgetés vár ránk!

Míg testületileg átvonultak az ebédlőbe, Audrey a két katonán tűnődött, akik mindketten nem szokványos nőkkel kerültek kapcsolatba, és nem rettentek vissza. Vajon hány olyan férfi van, mint ők? Lemondhat Robertről csak azért, mert fél?

Valóban egyedül akar lenni? Amikor elküldte magától, olyan szomorúnak és magányosnak érezte magát, tudván, hogy egy napig nem jön látogatóba.

De az is lehet, hogy önző. Robert állítja, hogy csodálja és kedveli őt, de soha nem beszéltek szerelemről. Még azt sem tudja, ő szerelmes-e belé. Hogyan hozhatna döntést arról, mi a legjobb mindkettőjüknek, amikor azt sem tudja, ő mit akar?

Ebéd közben Robert pillantása újra meg újra Audrey felé fordult. Az asztalfőn ült, a nő tőle balra, Michael a jobbán. Két igen fontos ember az életében.

Nem volt benne biztos, hogyan fog alakulni a nap. Félt, hogy a színlelt eljegyzésük miatti zavarában Audrey merev lesz Michaellel és a feleségével, de nem így történt. Audrey ugyanúgy rögvest megkedvelte Ceciliát, mint ő, és máris kérdésekkel ostromolta az Appertan-birtokot illetően, amit az asszony igazgatott, amíg az öccse el nem érte a nagykorúságot. Robert gyanította, hogy Blackthorne-ék nem mondtak el mindent, és a kapcsolatuk talán mégsem indult olyan zökkenőmentesen, mint ahogy mutatják, de erről majd később faggatja ki a barátját.

Amikor egy pillanatra leült a társalgás, megkérdezte Michaelt:

– Tudsz valamit Rothfordról?

– Rothford hercegéről van szó? – szólt közbe Blythe elkerekedett szemmel. – Hogyan lehet az, Robert, hogy ennyi főnemest ismer, miközben évekig Indiában volt?

– Rothford velünk jött haza Indiából – mosolygott Robert. – Ő is a nyolcadik dragonyos ezrednél szolgált.

– Nem jártam Londonban, amióta megérkeztünk – felelt Michael –, és te tovább maradtál ott.

– Nem találkoztam vele egyetlen összejövetelen sem – elmélkedett Robert. – Kíváncsi vagyok, mikor tér vissza a társaságba.

Látta, hogy Audrey arcán kíváncsiság tükröződik, Cecilia pedig sokatmondó mosollyal hajol a tányérja fölé. Vajon Michael elmondott Cecilianak mindent, minden okot, amiért visszatértek Angliába? És Cecilia elfogadta, hogy büntudat vezérelte őket? Michael a maga részéről igyekezett tagadni, úgy vélekedett, katonai döntést hoztak, amin nincs mit megbánni. Na, vajon *ehhez* mit szólt a felesége?

Mindenesetre elterelte a társalgást Rothfordról és a nyomasztó emlékekről.

Ebéd után Cecilia azt kérte, mutassa meg a kastélyt, így is tett, hallgatta, ahogy Blythe részletekbe menő magyarázatokba bocsátkozik azokon a helyeken, amelyeket érdekesnek ítélt a nővére számára.

Robert mindannyiuk közül Audreyt figyelte leginkább, kicsit tartott tőle, hogy a vén mauzóleum még inkább ellene hangolja, ám érdeklődőnek tűnt, kérdéseket tett föl a kastély és a család történetével kapcsolatban.

Végül a hölgyek úgy döntöttek, lepihennek vacsora előtt, és Robert a barátjára nézett:

– Iszunk egy brandyt?

– Feltétlenül! – vágta rá Michael, és követte. Már csak enyhe bicegés árulkodott a hónapokkal korábban szerzett sebeiről.

– Jól vagy? – kérdezte Robert, miközben bementek a dolgozószobába, és becsukta maguk mögött az ajtót.

– Sokkal jobban, köszönöm. Legalább már botra nincs szükségem.

Miközben töltött, átnyújtotta a poharat és leült, Robert magán érezte a barátja tekintetét.

– Amikor elhatároztad, hogy hazajössz, és felajánlod a segítségedet Mrs. Blake-nek – szólalt meg Michael tűnődve –, egyikünk sem tudta, hogy vak.

Robert bólintott, és kortyolt a brandyből. Melegséggel töltötte el a gyomrát.

– És most jegyesek vagytok. Elég... hirtelennek tűnik.

– Olyan hirtelen, mint egy távházasság? – vigyorgott Robert.

Michael rámosolygott.

– Megfogtál. – Aztán elkomolyodott. – Fogadd meg egy olyan ember tanácsát, aki majdnem elvesztette a feleségét, Ceciliának ugyanis feltett szándéka volt, hogy érvényteleníteti a házasságunkat...

– Ennyire ellenszenvesnek talált, amikor végül megismert? – csipkelődött Robert.

– Hallgass végig! Először nem mondtam el neki, milyen sze-

repet játszottunk az apja halálában... Audrey férjének a halálában. Elmondta már neki?

Robert megrázta a fejét.

– Még nem. Egyelőre próbálom elérni, hogy ne bontsa fel az eljegyzést.

– Ismerősen hangzik – mondta Michael fanyarul. – De hidd el nekem, a titkunkat meggyónni nem volt olyan borzalmas, mint gondoltam. Nem, ha a nő racionális és megértő. És Audrey ilyen nőnek tűnik.

– Tudom. De vannak más, fontosabb gondjaink.

– Nem akarok beleavatkozni a magánügyeidbe, de a titkolózás csak ront a dolgokon.

– Fontolóra fogom venni, amit tanácsoltál. De most inkább azt mondd meg nekem, komolyan el akarsz hurcolni egy ilyen angol rózsaszálat abba a pokoli forráságba, ahol szolgáltunk? Michael nevetett.

Este, vacsoránál szomszédokkal bővült a társaság, és Audrey figyelmesen hallgatta, milyen könnyedén mozog Robert a különböző társadalmi osztályok között, a szolgálaktól a távollevő herceg barátjáig. Hallotta a tiszteletet a szolgák hangjában és a megkönnyebbülést a szomszédokéban, amikor megismerték Robertet. Annak alapján, amit hallott róla, az apja nem olyan ember volt, akit kedveltek, habár tisztelték. A szomszédok észrevehetően örültek, hogy Robert más úton jár.

Audrey tudta, milyen keményen dolgozott azért, hogy jobb ember legyen, mint az apja, hogy a szomszédjai megbízzanak benne, a személyzet félelem nélkül merjen önállóan

cselekedni.

Mélységesen csodálta a férfit, és tudta, egyre közelebb kerül ahhoz, hogy igent mondjon a házassági ajánlatára, ami riadtsággal, ugyanakkor izgalommal töltötte el.

Mindennek a tetejébe vacsora után Robert megkérte Blythe-t, hogy zongorázzon a vendégeinek, lehetővé tette, hogy megcsillogtassa a képességeit – Audreyt pedig mélységesen meghatotta a figyelmességével.

Legnagyobb meglepetésére Blythe felkérte, hogy csatlakozzon hozzá, és a testvérek duettet énekeltek, miközben Audrey zongorázott. Utóbb maga sem értette, hogyan tudta megállni könnyek nélkül. Robert segítségével visszakapta a hűgát, és végre olyan életet élhet, amilyenre mindig vágyott.

Ekkor értette meg, hogy boldog. Soha életében nem volt ennyire boldog. És mindez Robert miatt. Beleszeretett. Hogyan félhet ettől?

De... mi van, ha a férfi érzelmei nem ennyire mélyek?

Miután Blythe nyugovóra tért, Audrey nyugtalanul járkált a szobájában. Egymást kergették a fejében a gondolatok. Számolta a lépéseket a bútorok között, hátha ettől végre elfárad.

Halkan kopogtattak az ajtón, és megkönnyebbülten kinyitotta:

– Te sem tudsz aludni, Blythe?

– Én vagyok – hallatszott Robert halk, bársonyos hangja, és Audrey azon kapta magát, hogy az ajtóba kapaszkodik, hogy ne vesse magát a karjába.

– Nem... – meg kellett nedvesítenie a száját – nem

számítottam rád.

– Kíváncsi voltam, élvezted-e a mai napot. Bejöhetek?

Annyiszor voltak már kettesben – miért tűnt ez mégis másnak? Talán a mögötte magasodó nagy, baldachinos ágy miatt, vagy azért, mert csupán hálóruhát és pongyolát viselt?

Audrey hátrább lépett.

– Gyere be, kérlek!

Bezárta az ajtót a férfi mögött, tudván, hogy ismeretlen területre lép, ahol talán végre megkaphatja a válaszokat, amiket keres. Megfordult, az ajtónak vetette a hátát, és elmosolyodott.

– Nagyszerűen éreztem magam. Lord Blackthorne és a felesége kedves, kellemes emberek.

– Egyetérték.

Audrey meglepődött, mert egészen közélről hallatszott a hangja.

– De tudod, mi volt a legjobb az egész napban? – folytatta a férfi, és érdes lett a hangja. – Az, hogy ott voltál mellettem mint háziasszony. Hirtelen otthonossá vált ez a hely.

– Ó, Robert...

A férfi megfogta a felkarját, ő pedig fölemelte a fejét, és csókra nyújtotta a száját. Mohón, szenvedélyesen forrt össze az ajkuk. Robert erős, felhevült teste az ajtónak szorította. Lenge öltözetüknek hála, érezte mellkasa kemény domborulatát, azt, ahogy szívverése versenyre kel az övével.

Felpezsdült a vére, élettelt telt meg. Robert úgy csókolta, mintha a legfinomabb bor lenne, s nem győzné a szomját oltani. Nyakába fúrta az arcát, ízlelgette a bőrét, kóstolgatta,

ahogy remegett a gyönyörűségtől.

Aztán keze végigsiklott az oldalán, föl a derekán, és a keblére simult, ujjai a vékony, selymes kelméken keresztül izgatták feszes mellbimbóit. Audrey felhördült, forróság és kék járta át a testét. Izgatottan, remegve simult a férfihoz, mintha mindjárt összeesne, ha nem kapaszkodhat belé. Megmarkolta a hátán az inget, és addig húzta, míg ujjai dereka forró bőrét tapinthaták. Merésznek és kihívónak érezte magát, és még többet akart.

Érezte, hogy a pongyolája szétnyílik, a haja kibomlik a férfi keze nyomán, miközben végigcsókolja a nyakát. Aztán térdre rogyott, és ajka a kulcscsontján és a mellei közt folytatta útját. Barkója a bőrét súrolta, és a következő pillanatban a hálóingen keresztül csókolni kezdte a mellét. Audrey felsikoltott, teste ívesen megfeszült, mintegy felkínálva magát.

Robert az egyik térde alá nyúlt, megemelte a lábát, és miközben szája tovább becézte a keblét, a combjai közé furakodott. Izmos felsőteste felhevült ölének feszült, és Audrey szégyentelenül hozzádörzsölődött.

Lábát izgatón súrolta a hálóruga, ahogy Robert elkezdte lassan felhúzni, ám Audrey volt az, aki gyorsan kibújt belőle és megszabadult tőle. Kibomlott haja meztelen bőrére hullott, majdnem olyan izgató hatást keltve, mint a férfi ujjai.

Hamar rájött, hogy az összehasonlítás nem helytálló. Robert keze vándorútra indult, bejárta a testét, miközben ott térdelt előtte. Cirógató ujjai a bordáin táncoltak, a csípőjén, a térde hajlatában, végigsiklottak combja belső oldalán, be

felforrósodott öle rejtekébe. És kezét követte a szája, csókolgatni kezdte, hogy Audrey felsikoltott és a vállára támaszkodott, hogy ne essen össze. Aztán, amikor életében csupán másodszor majdnem a gyönyör csúcsára ért, a férfi hirtelen fölállt, karjába kapta, és az ágyhoz vitte. Gyöngéden lefektette, aztán zaj hallatszott, és Audrey tudta, ő is vetkőzik. Azt se bánta, ha akadályozza, kutatva tapogatta izmos, feszes mellkasát, bontogatta a nadrágja gombjait, és hallotta, hogy felnyög, amikor az alsónadrágon keresztül végigsimított felajzott testén.

– Siess! – suttogetta, és visszahanyatlott az ágyra.

Szégyenkezés nélkül széttárta a karját a párnákon, megfeszítette a hátát, és felkínálkozott, mert Robert mellett gyönyörűnek és kívánatosnak érezte magát. Megrogyant a matrac, ahogy a férfi is leereszkedett. Erős kezével széthúzta combjait, közéjük helyezkedett, és két tenyerére támaszkodott a feje mellett. Néhányszor izgatón hozzádörzsölődött, és aztán, amikor sóváran felnyögött és magához húzta, birtokba vette a testét. Nem volt fájdalom, Audreyt a teljesség érzése töltötte el. Végre egyesültek.

21. fejezet

Robert nem mozdult – nem bírt mozdulni –, csak nézte Audrey kipirult arcát, félig lehunyt szemét, szétnyíló, nedves ajkát. Soha nem érezte még ennyire közel magát egy nőhöz, soha nem került ennyire közel a tiszta boldogsághoz, a tiszta érzésekhez.

Ám vére forrt, és Audrey izgatóan pihegett. Lehajolt, hogy megcsókolja, hogy közvetlen közletről hallja a gyönyör hangjait, amikor megmozdul benne. Felnyögtek, szájuk összekapcsolódott, miként testük is. Audrey fölhúzta a térdét, átkulcsolta a combjával, és Robert lassan gyorsuló ütemben ringatta csípőjét. Keze ismét telt keblére simult, és ámulva nézte, ahogy a nő a gyönyör csúcsára hág, bensője megremeg körötte, és arcán boldog elégedettség árad szét, miközben lassan elülnek a mánor hullámai.

Nem bírt tovább várni, újra meg újra belemerült, míg a szenvedély őt is magával ragadta.

Aztán csak feküdt mozdulatlanul, élvezte, ahogy felhevült bőruk összetapad. Fölkönyökölt, és a nő arcába nézett. Nem volt benne biztos, mit lát rajta, és gondolatai visszatértek ahhoz a pillanathoz, amikor bejött a szobájába, és anélkül, hogy megkérdezte volna, levette a lábáról a csókjaival és a szenvedélyével.

Lehetséges, hogy uralni akarta, és ezért elcsábította? Vég-tére is határozott szándékkal jött ide. Azon kapta magát, hogy

megkérdőjelezi mindazt, amit egész idáig tett, azt, ahogy Audreyval elhitette, hogy szüksége van őrá, míg önmagát azzal áltatta, hogy csak segíteni akar. Lehet, hogy csupán uralkodni akart fölötte?

Mégis, jó pár lennének, ebben biztos volt, és mindketten akarnak gyereket. Működhet, csak igyekeznie kell.

– Jól vagy? – mormolta, miközben csókot lehet az arcára, a halántékára, az orra hegyére.

– Hmm.

Válasza elaltatta, elégedett mosolya megnyugtatta a lelkiismeretét.

– Végre láttam a szeplőidet.

Audrey kuncogott, és már ez a kis mozgás is elég volt hozzá, hogy Robert vére ismét fölpezsdüljön.

Audrey meglepetten fészkelődött alatta:

– Máris?

– Csak ha nem fáj.

– Ó, nem fáj!

És mire Robert észbe kapott, ismét hemperegni kezdtek, míg végül lovaglólülésben maga fölé ültette, és nézte, ahogy átéli a gyönyört.

– Egek! – omlott a mellére kifulladásra Audrey.

Mindketten ziháltak, és úsztak a verejtékben.

– Ha tudtam volna, hogy ez ilyen jó, már rég kikapós özvegy lettem volna.

Robert belecsípett a fenekébe.

– Csak vigyázz! Most már láttam azokat a szeplőket, amiket rejtegettél.

A nő nevetett, és lehangorodott róla. Be sem takarózott, nem zavarta a meztelensége. Ami újból felébresztette Robertben a vágyat, de nagy erőfeszítéssel erőt vett magán. Oldalára fordult, behajlított karjára támasztotta a fejét, és másik kezét végigjártatta Audrey testének domborulatain. A nő félig behunyta a szemét, és halkán felnyögött, amikor elidőzött a mellbimbójánál.

– Hagyd abba! – suttogta. – Nem maradhatsz itt éjszakára.

Robert szerette volna emlékeztetni, hogy csak igent kell mondania, és minden éjszakát együtt tölthetnek.

De nem akarta, hogy csupán a testi gyönyör miatt fogadja el az ajánlatát. Túlságosan... alattomos megoldásnak tűnt.

Mintha nem lett volna alattomos annyi más esetben, gondolta szomorúan.

Lehajolt, és puhán megcsókolta.

– Nehéz tőled elválni.

– De muszáj! – Audrey ásított. – Kifárasztottál. Karikás szemmel álljak a vendégeid elé? Azt fogják gondolni...

– Azt fogják gondolni, hogy a jegyesek nem bírtak tovább ellenállni a vágnak.

Audrey mosolygott, de nem felelt, és Robert végül fölkelt az ágyból. Míg öltözött, a nőt nézte. Időközben magára húzta a takarót, de tudta, ennek több köze van a szoba hűvös levegőjéhez, mint a szégyenlősséghez. Audrey soha többé nem lehet szégyenlős előtte.

Búcsúzóul fölé hajolt, és hosszan, mélyen megcsókolta, belenyomta a párnába, de egyébként nem ért hozzá.

– Jó éjt, édes Audrey – súgta.

– Jó éjt!

Azt hitte, mond még valamit, de csak finoman rámosolygott, és mosolya elkísérte Robertet álmába.

Audrey vidámabban és kipihentebben ébredt, mint valaha életében. Teste némely pontja érzékeny volt, nem fáj, csak emlékeztette Robert szenvedélyére, ami boldogsággal töltötte el.

Félt, hogy zavarban lesz reggelinél, de mindent fölülírt a szomorú tudat, hogy rögtön utána indulnak haza. Igyekezett kiélvezni minden beszélgetést Roberttel, Blytheszal és Blackthorne-ékkel, próbálta elhúzni a reggelit, de túlságosan is hamar eljött a távozás ideje.

A hintónál Robert megfogta mindkét kezét.

– Egy-két napig most nem tudok átjönni, de legkésőbb a lakomára ott leszek, ígérem.

– Hosszú időnek fog tűnni – mondta halkán Audrey, és megszorította a kezét.

– Hiányozni fogok?

– Mindig hiányzol.

És aztán a férfi megcsókolta az arcát, ott, mindenki előtt, és ő kicsit sem bánta, csak azt érezte, hogy mosolya reszketeggé válik, ahogy az ablakon keresztül búcsút int.

– Még most is ott áll fölemelt karral – mondta Blythe, és elérzékenyülten felsóhajtott. – Azt hiszem, tényleg szerelmes beléd. Szerinted is?

– Nem... – Audrey tétovázott. – Nem tudom, ő mit érez, de én szeretem.

Blythe röviden megölelte, aztán hátradőlt az ülésen

mellette.

– Tudtam – mondta elégedetten.

Audrey csak nevetett. Nem fogja hagyni, hogy kétségek gyötörjék, csak arra gondol, mikor találkozik újból Roberttel, mikor mutathatja meg neki a teste segítségével, mit érez iránta. Megborzongott, ha eszébe jutott az együttlétük, és hazafelé úton ezeket az emlékeket dédelgette. Már nem félt.

Gyorsan eltelt a két nap. Robert még soha nem érezte ennyire jól magát az otthonában. Mindent megváltoztatott, hogy ott volt Michael és Cecilia – és a tudat, hogy rövidesen Audreyval is megoszthatja. A „kikapós özvegy” megjegyzéstől függetlenül tudta, nem olyan nő, aki kalandba bocsátkozik, aztán elfelejti.

Álmaiban most is maga előtt látta az arcát, amikor megcsókolta búcsúzóul, a reményt és a gyöngédséget, amit nem is próbált elrejteni. És amikor nem az arcát látta, a szenvedélyes szeretkezésük járt a fejében, hogy végül elaludni is alig bírt, annyira vágyott rá.

Mikor Michael és Cecilia tudomást szereztek a lakomáról, kijelentették, hogy ők is szeretnének részt venni, és hármasan érkeztek meg. A kertben mindenfelé sátrak nőttek ki a földből, Sanfordék és a faluban fölbérelt munkáskezek székeket és asztalokat állítottak föl. Nagy volt a sürgés-forgás, de jókedvű várakozás érződött a levegőben.

Robert mosolyogva szemlélődött, amíg meg nem pillantotta Audreyt a kertben, Lousia Sanford kisfiával az ölében. Ott állt mellettük Molly és a kiskutya, pórázon. A lelkesedését, hogy viszontláthatja Audreyt, mintha jeges vízzel locsolták volna

le, és maga sem értette, miért érzi magát kényelmetlenül.

– Ki az a kisfiú Audreyval? – tudakolta Cecilia, miközben átvágtak a gyepen.

– Az egyik szobalány gyereke.

Michael kutatva nézett rá, mintha Robert hangja többet is elárult volna.

Audrey meghallotta a kavics zörgését a lábuk alatt, és fölemelte a fejét, elhalványult a kisfiúnak szóló mosolya.

– Jó reggelt, Lord Knightsbridge – köszöntötte Molly.

Audrey arca ellágyult, és Robert aggályai részben eloszlottak – de nem mind.

– Robert! Hiányoztál.

– Te is hiányoztál nekem. De mielőtt túlságosan elérzékenyülünk: itt van Michael és Cecilia is.

– Roppant bájos az otthonod – szólta Cecilia.

Audrey szélesen mosolygott.

– Nagyszerű, hogy ti is eljöttetek! Jól alakulnak a terveink, mindennel készen leszünk délutánra. Molly majd megmutatja, hol frissíthetitek fel magatokat.

– Én maradok, szeretnék beszélni veled – mondta Robert.

Audrey föl vonta a szemöldökét, de Mollyhoz fordult:

– Visszaviszed Arthurt Louisának? Mostanra biztos befejezték az anyjával a süteményeket. A kutya maradhat. Pá-pá, Arthur – intett, és a kisfiú visszaintegetett.

A társaság elindult Rose Cottage felé, Robert pedig leguggolt, és megsimogatta a kiskutyát.

– Van már neve? – kérdezte.

– Victor. Molly ötlete volt. Viktória királynő tiszteletére.

– Jó név. – Robert fölegyenesedett.

Ott álltak illedelmes távolságra egymástól, ők, akiknek nem is olyan rég összefonódott a testük. Egy pillanatig engedte, hogy a pusztá öröm, amit Audrey látása, közelsége jelent, háttérbe szorítsa az aggodalmát.

– Mit csinálsz? – kérdezte Audrey szinte félénk mosollyal.

– Emlékezem. – Robert megköszöri a torkát, aztán halkán folytatta: – Arra, hogy néztél ki meztelenül, gyertyafényben.

A nő elpirult, lesütötte a szemét, ajka édes mosolyra húzódott.

– Nem lenne szabad ilyeneket mondanod.

– Azt hiszem, muszáj lesz a szabadban szeretkezniem veled.

– Robert! – Audrey szeme tágra nyílt.

Robert nevetett, megfogta mindkét kezét, és csókot lehelt rá, miközben azt kívánta, bár ne választaná el kesztyű a bőrét az ajkától.

– Rendben, akkor beszéljünk komolyabb dolgokról! Lehet, hogy megharagszol, de engem aggaszt, hogy ilyen közel kerülsz Louisa fiához.

Meglepő módon Audrey finoman elmosolyodott, és megérintette az arcát.

– Hihetetlen, mennyire belém látsz, Robert.

– Mintha nem bánnád az aggodalmamat.

– Megértem. Amikor tudomást szereztem Arthurról, voltak pillanatok, amikor nagyon... közel éreztem magamhoz. Hisz Martin fia. – Elhallgatott. Mintha habozott volna, hogy beszéljen a saját fiáról, aki meghalt, azután úgy döntött,

mégsem. Robertet elszomorította, hogy nem osztja meg vele a bánatát... de hát ő sem osztotta meg vele minden titkát. – Még az is megfordult a fejemben, hogy gyámfiammá fogadom, megadom neki azt a neveltetést, amit Martinnak kellett volna. De aztán rájöttem, Louisa fél, hogy beleavatkozom az életükbe, az egész család retteg, hogy elveszem tőlük a gyermekeket. Sosem volt még ilyen hatalmam, és elborzasztott, hogy nem jöttem rá azonnal, milyen helytelen lenne. Ijesztő felismerés volt, és be kellett látnom, hogy nem élhetem az életemet másokon keresztül.

– Nincs is rá szükséged. Éld az életedet velem, és lesznek saját gyerekeink.

Meglepő módon Audrey csak titokzatosan, szinte kihívóan mosolygott.

– Majd később beszélünk. Most a vendégeimről kell gondoskodnom.

Miközben visszakísérte a házba, Robertet újult remény töltötte el. Audrey odaadta magát neki, és most nem utasította vissza, amikor feleségül kérte. Úgy érezte, végre megvalósul, amire mindig vágyott – hogy igazi család vegye körül.

Audrey sosem gondolta volna, milyen jóleső érzés lesz vendégül látni azokat az embereket, akik tőle függtek, ugyanúgy, ahogy ő is őtőlük. Övé volt a föld, de az ő munkájuk tette termékennyé, és örült, hogy kimutathatja háláját és szándékát, hogy együttműködésük hosszú életű legyen.

Victor kutya sokat volt vele a délután folyamán, miközben sátorról sátorra, asztaltól asztalig járt. Néha ott volt Blythe,

máskor Robert, és hallotta a bérlők hangjában az örömet, hogy új földesuruk van, aki törődik a sorsukkal, aki biztos jövőt ígér. És ez nem csupán Robertnek és a rangjának szólt, hanem Audrey elképzeléseinek, az ő vágyának, hogy részt vegyen a közösség életében.

Még Mr. Sanford hangja is büszkén csengett, és tudta, hogy végre elnyerte a szolgáló bizalmát, amit hasonló bizalommal viszonzott.

Blythe kedvesebben és érettebben viselkedett, mint valaha is remélni merte. Elvegyült az emberek között, és társadalmi helyzetüktől függetlenül mindenkit megnyert természetes bájával és jókedvével – amit Audrey nem is ismert a hosszú évek alatt, amíg együtt éltek. Nem, ez nem igaz. Blythe elégedetlensége csak azóta alakult ki, amióta Audrey megvakult, és az apjuk eldöntötte, hogy restelni kell a világ előtt, ami szégyenfoltként ülte meg az egész családot. De mindez már csak olyan volt, mint egy álom, egy rossz álom, amit rövidesen elfelejt most, hogy kinyílt előtte a világ.

És aztán ott volt Robert, aki ugyanolyan fesztelenül csevegett a Blackthorne házaspárral, mint a legalázatosabb birkapásztorral. Audrey sosem gondolta volna, hogy egy férfi hozza el számára boldogságot – és ráadásul Martin révén ismerte meg. De ha vele volt, ragyogott, mintha belső tűz fűtené, nem hervadt le az arcáról a mosoly, és boldogan kapaszkodott belé, valahányszor a kezéért nyúlt. Az eljegyzésük valóságossá vált, és Audrey rendkívül szerencsésnek és boldognak érezte magát.

Csak ki kell mondania a bűvös szavakat: „igen, leszek a

feleséged”, és új élet nyílik meg előtte egy szerető férj oldalán, és talán gyermekei is lehetnek, amit nem is mert remélni.

Minden a bizalmon múltott, és kezdte elhinni, hogy Robert méltó a bizalmára.

Este, miután a parkot és a kertet visszaállították eredeti állapotában, a hálás bérlők teli hassal hazamentek, Audrey pedig túlcorduló szívvel belépett a házba. Csendesen átment a konyhán, ahol csupán Mrs. Sanford ellenőrizte a lefojtott tüzet, és jó éjszakát kívánt neki.

– Adjak egy gyertyát, Mrs. Blake? – szólta utána a gazdaasszony, amikor folytatta útját a ház elülső része felé.

– Nem kell, köszönöm – nézett hátra vigyorogva Audrey.

És Mrs. Sanford, aki nemrég elszörnyedt volna, amiért ilyen baklövést követett el, most csak kuncogva elnézést kért.

A személyzet többi tagja és Blythe már lefeküdtek, és meglehetősen Robert meg Blackthorne-ék is. A húga és a házaspár jelenléte mellett elfogadhatónak tűnt, hogy Robert is ott maradjon éjszakára.

Bárcsak beosonhatna a szobájába, merengett, bár tudta, hogy ebben a kis udvarházban az túl feltűnő lenne. De hát egy lány álmodozhat...

Ekkor férfihangokat hallott a szalonból, és léptei lelassultak. Nem akart zavarni, ha...

– El fogom mondani neki az igazságot, Michael – hallatszott Robert hangja.

Audrey megdermedt, rossz érzés kerítette hatalmába. Már-már elindult a lépcső felé, mondván, semmi köze hozzá, de mostanra ennél erősebb nő lett.

Az ajtóhoz lépett, érezte, hogy nincs rendesen bezárva, és belökte. Nyomasztó csönd fogadta, csupán a kandallóban parázsló szén pattogása hallatszott.

– Miféle igazságot akarsz elmondani, Robert? – kérdezte hűvösen.

– Kérlek, hagyj magunkra, Michael! – mondta a férfi közönyösen.

– Jó éjt, Audrey – motyogta a vikomt kifelé menet.

Audrey biccentett, de többet nem foglalkozott vele, egyszerűen odament, ahol sejtése szerint Robert állt.

– Nos?

– Két dolgot kell elmondanom – szólalt meg végül a férfi.

Sosem hallotta még ilyen komornak a hangját, és Audreyt rémület fogta el. Olyan boldognak érezte magát – hazugság lett volna az egész?

– Az egyik, hogy milyen szerepet játszottam a férjed, a parancsnokunk és egy másik társunk halálában.

– Milyen szerepet? – ismételte Audrey erőtlenül.

– Blackthorne, Rothford és én. Jobb lesz, ha az elejéről kezdem.

– Rendben.

– Foglyokat kísértünk, nyomorult parasztokat, ahogy mi azt gondoltuk, a családjukkal, asszonyokkal, gyerekekkel együtt. Szántuk őket, különösen, mert olyan helyre vittük őket, ahol további kihallgatás várt rájuk, olyan módszerekkel, amiket csak háború vagy nagy szűkség idején alkalmaznak.

Audreynak összerándult a gyomra, ha arra gondolt, mit tehetnek emberekkel, hogy kiszedjék belőlük az igazságot –

akár ártatlanok, akár nem.

– Folytasd!

– Ezért megszegtük a parancsot. *Hagytuk*, hogy megszökjenek.

A hangsúlya alapján nyilvánvaló volt, hogy szemet hunytak fölötte.

– Úgy véltétek, így helyes? – kérdezte Audrey zavarodottan.

– Igen.

– Akkor miért vádolod magatokat a döntés miatt?

– Hát nem érted? Engedtük, hogy visszatérjenek a falvaikba, az életükhöz, mintha mi okosabbak lettünk volna, mint a parancsnokaink. A katonát tiszteletre és engedelmességre nevelik, arra, hogy lojális legyen a feletteséhez. Mi pedig megfeledeztünk erről, és még a parancsnokunk is meghalt miattunk.

– Nem parasztok voltak? – suttogta Audrey, és összekulcsolta a kezét. Megelevenedett a jelenet a képzeletében, amely nap mint nap elé vetítette a világot, amilyen az feltételezése szerint lehetett. Most átoknak érezte ezt az adottságot.

– Talán azok voltak, de másokat is magukkal hoztak, amikor megtámadták az ezredünket. Hárman meghaltak közülünk, beleértve a parancsnokunkat, Cecilia apját.

– És a férjemet – mondta Audrey érzéketlenül.

– És a férjedet. Michael első perctől fogva erősködött, hogy adott körülmények között a legjobb döntést hoztuk, nagy nyomás nehezedett ránk, és nem a mi hibánk, ami történt. Én nem így gondolom, és Rothford sem. Bűntudatot éreztem

azért, amit tettünk, egyre erősebbet. Amikor kiderült, hogy Michael hazajön lábadozni a sebesüléséből és megismerni a feleségét, Rothforddal úgy döntöttünk, hogy lemondunk a tiszti rangról, és mi is vele tartunk. Tenni akartunk valamit, amivel enyhítjük a döntésünk következményeit.

Elhallgatott. Audrey mozdulatlanul állt, maga köré font karral, próbált logikusan gondolkozni, félretéve az érzelmeket, amelyek oly hatalmasak és elsöprők voltak két évvel korábban. Ám hangjában keserűség bujkált, amikor megszólalt:

– Így hát eljöttél hozzám, Martin özvegyéhez, hogy részvétet nyilváníts.

– És fölajánlottam a segítségemet – emlékeztette Robert. – Ez volt a legkevesebb, amit tehettem azok után, amennyit szenvedtél. És többet nem is akartál, egyértelműen megmondtad, hogy nem akarsz férjhez menni.

– Pedig kész lettél volna föláldozni magad? – kérdezte Audrey dühösen.

– Esetleg. De tudtam, hogy ahhoz túlságosan büszke vagy, túlságosan független.

– Nem voltam független, amikor megismertél.

– De az akartál lenni, én pedig segíteni akartam.

Audrey hallgatott. Próbálta végiggondolni az elmúlt heteket. Robertnek igaza volt mindabban, amit mondott, amennyire látta, de mégis...

– Nem akarok hazudni neked, és azt állítani, hogy szerettem Martint. Ettől függetlenül, belátom, hogy ha hibát követtetek is el, nem szándékosan. Nem akartad a halálát okozni. – És

talán a gyermekemét is, tette hozzá gondolatban, és beléhasított a szokásos fájdalom.

Robert megfogta a kezét, és megszorította.

– Joggal haragudhatsz, amiért nem mondtam el azonnal. De... félttem, hogy csak még nagyobb fájdalmat okozok, és esetleg megnehezíti, hogy tegyek érted valamit.

– Meg netán rád zúdítom a bánatomat?

Robert habozott.

– Nem tudom. Komolyan arra számítottam, hogy rosszabbul fogadod a hírt. Nem tudtam, hogy szeretted-e Blake-et, vagy...

– Mit sem számít már ez a sok találgatás – vágott a szavába Audrey fáradtan. – Fölajánlottad a segítségedet, és most végre van saját otthonom, és visszanyertem a húgom szeretetét. Nélküled talán sosem szabadultam volna ki apám uralma alól.

– Ezek kedves szavak, Audrey, és hálás vagyok értük. De van még valami, amit el akarok mondani.

Audrey felsóhajtott, és lehunyta a szemét.

– Nem várhat? Olyan fáradt vagyok, Robert.

– Tudom, hogy meghalt a gyermeked.

Audrey megdermedt. A fájdalomba zavar vegyült.

– De hát hogyan...

– Blythe elszólta magát véletlenül.

Audrey hideget érzett, mintha kilépett volna a testéből.

– Mikor? – suttogta. – Jószérivel nem is szóltatok egymáshoz, amikor megérkezett.

– Több mint egy hete.

– Nem úgy értem... Annak előtte, hogy hirtelen elhatároztad, tényleg feleségül veszel?

A férfi nem felelt, és nem kellett látnia az arcát, hogy megértse az igazságot.

– Csupán szánalomból akartál elvenni, és mert büntudatod volt.

– Kezdetől fogva csodállak minden tekintetben. Nem tagadhatom, hogy a gyerek változtatott a dolgokon, de az érzéseim egyre erősebbek lettek...

– Nem leszek a feleséged – jelentette ki Audrey határozottan. – Egek, és én még... odaadtam magam neked! Mennyire szánhattál! – Olyan ostoba volt, hogy beleszeretett. Istenem, milyen bolond! Mindenki próbálta óvni, de ő annyira biztos volt benne, hogy soha többé nem dől be egy férfi hazugságainak.

– Nem szántalak! Akartalak, Audrey, és te is akartál engem.

– De már nem bízom a szándékaidban, Robert, nem tudok többé megbízni benned! Befejezzük ezt az egészet. Megvolt a botrányos viszonyod szegény vak özvegyel.

– Egy viszonynál többet akarok, Audey! – Robert megfogta a vállát. – Olyan jól tudunk együttműködni.

Szerelemről szó sincs, de hát ezen nem lepődhet meg.

– Túl sok büntudat van bennünk, Robert. Benned a férjem halála miatt, bennem azért, amit elkövettem, bármi is volt az, amivel a gyermekem halálát okoztam.

– Elkövettél? Egek, Audrey, megtudtad, hogy meghalt a férjed, és a gyász...

– Gyász? Nemigen sirattam azok után, ahogyan bánt velem. Ám meglehet, a borzalmas félelmem okozta a kisfiam halálát, hogy elveszik tőlem. Apám rettegett, hogy a tökéletlen lánya

tökéletlen unokának ad életet. A gyermekem csupán tárgy volt a szemében, és amikor halva született... azt hiszem, mindenki föllélegzett. Most már te is föllélegezhetsz, mert eleget tettél értem.

– Audrey, ne...

– Igazam volt kezdettől fogva: csupán egyedülálló, független özvegyasszonyként van esélyem egy szemernyi boldogságra. Veled kapcsolatban még saját magamban sem bízhatok. Talán csak ki akartalak használni, hogy újból gyermekem lehessen. Egek, nem bírom elviselni! – Hisz tudta, hogy ha közel enged magához valakit, annak csak fájdalom a vége! Hogyan volt képes ezt Robert elfeledtetni veled?

Megfordult, és sietve távozott a szobájába. Legszívesebben futott volna.

Még a megváltó könnyek is elkerülték. Tompának és dermedtnek érezte magát – élettelennek.

22. fejezet

Audrey az ágy szélén ült, amikor kinyílt az ajtó. Imádkozott, hogy csak Molly legyen az, aki segít neki levetkőzni, de Blythe vidám hangja hallatszott – fülsértő káromlás Audrey fülében, amitől összerezzen.

– Mondtam Mollynak, hogy feküdjön le. Ő foglalkozott a kutyával, neked segítek én.

És aztán nyilván ránézett a nővére, akinek nem volt ereje elrejtetni az elkeseredését.

– Mi baj, Audrey? – kiáltott fel.

Leült mellé az ágyra, és megpróbálta átkarolni. Audrey nem bírta tovább, föluggrott és járkálni kezdett.

– Robert tud a gyermekemről – felelt, és érezte, hogy a kétségbeesést harag váltja föl, amint kimondja hangosan a szavakat.

Blythe zokogásban tört ki.

– Ne rá haragudj! Az én hibám.

Legalább elismeri.

– Mondd el az igazságot! Mondj el mindent, nem bírok elviselni még egy hazugságot!

– Jaj, Audrey, nem volt szándékos. Roberttel arról beszélgettünk, hogy a szolgák mintha rejtegetnék előled Lousia kisfiát, és... kicsúszott a számon. – Blythe kifújta az orrát. – Meg se fordult a fejemben, hogy Robert nem tud róla. Annyira igyekeztem, hogy méltó legyek a bizalmadra, be

akartam bizonyítani, hogy felnőttem. Apánk elhitette velünk, hogy te más vagy, úgy is kell kezelünk, és gyerekkorom java része azzal telt, hogy nehezteltem rád emiatt. Mindig olyan önálló voltál, sosem volt szükséged ránk... és azt szerettem volna – tette hozzá elfúló hangon –, hogy szükséged legyen rám. Abban a reményben jöttem ide, hogy segítségedre lehetek, még akkor is, ha apánk küldött.

– Miről beszélsz?

– Úgy gondolta... úgy vélte, úgyis haza akarsz jönni előbb-utóbb, és az én feladatomból volt értesíteni, ha majd készen állsz. Azt akarta, hogy mindenről tájékoztassam, ami itt történik, de nem tettem, esküszöm! Még Sanfordéknak is küldött egy levelet a kocsisal, aki elhozott benneteket, amiben azt írta, hogy csak bajt hozol magadra, és otthon lenne a helyed.

Audrey lehunyta a szemét, és felnyögött.

– Egy újabb ok, amiért kezdettől fogva bizalmatlanok voltak velem.

– De aztán láttalak, Audrey, láttam, hogy sikeres leszel, és segíteni akartam, részesévé válni az életednek. Ehelyett tönkretettem mindent.

– Nem te tettél tönkre mindent, hanem Robert – jelentette ki fagyosan.

– Robert? Miért őt vádolod, amikor az egész az én hibám?

– Mert miután tudomást szerzett a gyermekemről, sajnálatból udvarolni kezdett, magába bolondította... ó, olyan ostoba vagyok! – Audrey keze ökölbe szorult.

– Nem, nem igaz! – erősködött Blythe, és elkapta a karját,

hogy ne járkáljon tovább. – Hadd mondjam el, amit láttam! Amióta itt vagyok, figyelem Robertet, és saját szememmel láttam, ahogy beléd szeretett. Olyan gyöngédség...

– Úgy érted, szánalom – vágott a szavába Audrey keserűen.

– A tekintet kifejező, ezt te nem érted. Meg tudom különböztetni a szánalmat és a szerelmet. Azt hiszed, nem láttam elég szánakozó arcot? Robert *szeret* téged, sugárzik róla. Hát nem érzed?

– Nem – suttogta Audrey. – És sose mondta. Nem bízom a saját érzéseimben, és nem akarok még egy rossz házasságot. Inkább egyedül maradok.

– Hogyan lehetne rossz házasság, ha egyszer szereted? – méltatlankodott Blythe.

– Szerelem nélkül mentem férjhez, és mégis fáj, amikor Martin elhagyott. De ha szeretem Robertet, képzeld csak el, milyen fájdalmat okozhat! Nem, nem megyek bele, nem leszek a felesége! – bizonygatta, és ő maga is érezte, hogy szinte hisztérikus a hangja.

Blythe újból kifújta az orrát.

– Ez... ez az egész az én hibám.

– Nem. El kellett volna mondania, hogy megtudta, ehelyett elcsábított.

– Ó, Audrey... – sóhajtott Blythe.

– Ne merészelj te is sajnálni! Nem bírom elviselni. – Audrey két kezébe temette az arcát. – Menj... hagyj magamra, Blythe! Megbocsátok neked, nem szándékosan tetted.

– Nem tudom, megérdemlem-e a bocsánatodat – suttogta Blythe.

– Ezzel egyértelműen kiérdemled. Menj aludni! Rendben leszek.

Blythe köré fonta a karját, és Audrey nem tiltakozott, egy pillanatra még viszonzta is az ölelést. Túl fog jutni ezen is, és itt lesz neki a húga, még akkor is, ha a borzalmas fájdalomtól soha nem tud teljesen megszabadulni, ami ragyogó szerelme helyét elfoglalta.

Robert Rose Cottage egyik vendégszobájában állt, és a falat bámulta, ami Audreytől elválasztotta. Fáradt volt, kimerült, és dühös önmagára.

A büntudatát, amit a férje halála miatt érzett – azt megértette, vétkét jóhiszemű tévedésnek minősítette, pedig az egész életére hatással volt.

De eltitkolni, hogy tudomást szerzett a gyermeke haláláról – hogy is nem jött rá, ez mennyire fontos a nőnek?

Na, persze, mert mindig mindentudónak hiszi magát. Egész életét azzal töltötte, hogy megváltozzon, hogy jobb emberré váljék, és mégsem sikerült.

De még nem késő. Bárhogy is indult a kapcsolatuk, Audreyt meg őt egymásnak teremtették. Minél jobban ismerte, annál jobban lenyűgözte az ereje, a bátorsága, a jószívúsége. Már nem a rossz lelkiismeret vagy a kötelességtudat vezérelte – szerelmes volt belé. Minden nap, amit nem tölthetett vele, céltalannak és üresnek tűnt.

De vajon meg tudja ezt értetni Audreyval valaha is? Meg kell találnia a módját, hogy meggyőzze!

Audrey csak későn ment le reggelizni, de nem ért el vele

semmit. Robert ott volt, őt várta, és eltökélt hangja, amellyel üdvözölte, kicsit sem tett jót a lelki békéjének.

Lelki béke? Alig aludt pár órát, kimerültnak és bánatosnak érezte magát. A béke valahol egy sarokban kucorgott, a fejében csak sötét gondolatok kergetőztek.

– A többiek hol vannak? – érdeklődött közömbösen, amikor nem hallott más hangot vagy mozgást.

– Reggeli után Blythe elvitte őket sétálni. Azt mondta, téged nem akar zavarni.

Audrey csak bólintott.

– Utána Michael és Cecilia rövidesen útnak indulnak. – Kis szünetet tartott. – Hogy vagy? – kérdezte halkán.

Audrey leheletfinom érintést érzett a karján, és elhúzódott.

– Nem kényszeríthetlek rá, Robert, de szeretném, ha távoznál. Ne gyere többet ide!

– Nem adom föl, Audrey. Szeretlek, és meg fogom találni a módját, hogy ezt bebizonyítsam neked, hogy meggyőzzelek.

– Csak fájdalmat okozol! – suttogta a nő, és elhúzódott. – Talán csak attól tartasz, hogy teherbe estem.

– A gyermekünket ugyanúgy szeretném, mint téged.

Audrey sarkon fordult, és távozott. Sírás környékezte, amit pedig olyan jól megtanult elfojtani. A dolgozószobába érve bevágta maga mögött az ajtót, és nehezen állta meg, hogy ne rogyjon le a földre. Nem akart arra gondolni, hogy gyermekük lehet, ami kényszerítené a házasságra, a függetlensége feladására. Hisz azt sem akarná, hogy a gyermeke Arthur sorsára jusson, és névtelen fattyúként nőjön fel.

És azért is sírni szeretett volna, mert az elmúlt három

napban borzasztóan hiányzott neki Robert, és annál ragyogóbb boldogságot jelentett, amikor megérkezett, hogy részt vegyen a bérlőknek rendezett lakomán. De a férfi tönkretett mindent. Hiába érez nagy-nagy gyöngédséget iránta, amikor elképzei, hogy magányos, csak emlékei vannak a fivéről, akit nem volt módja szeretni, és a szüleiről, akiktől nem kapott szeretetet. Ha tudná, hogy így gondol rá, még azt hinné, *szánja*, gondolta Audrey keserűen. Olyan bonyolult volt minden.

Mire később a délelőtt során eljött az ideje, hogy Michael és Cecilia elinduljanak, Audrey is visszanyerte valamelyest a nyugalmát, bár sejtette, hogy rosszkedvét nem leplezheti teljesen. Csak annak örült, hogy Robert is távozik.

Csakhogy nem szándékozott távozni. Még a lovát is elhozta.

Míg a férfiak elbúcsúztak egymástól, valaki megérintette a karját.

– Válthatnánk pár szót négyszemközt, Audrey? – kérdezte Cecilia.

– Természetesen. – Audrey bevezette az előtér másik oldalán nyíló dolgozószobába. Akaratlanul is kíváncsi volt, hogy mit akar a másik nő.

– Robert nem mondott semmit, sem Michaelnek, sem nekem, de látom, hogy valami probléma merült fel hirtelen. Tegnap olyan boldognak látszottatok.

Audrey habozott. Nem akart hazudni, hazugságok juttatták ebbe a helyzetbe.

– Kiderültek... kellemetlen dolgok.

– A katonai szolgálattal kapcsolatban, meg azzal a

szörnyű tragédiával, amelyben életét vesztette apám, akárcsak a te férjed?

Audrey bólintott, de nem ment részletekbe, nem bírta volna elviselni a gondolatot, hogy még egy ember sajnálja.

– Michael is eltitkolta előled az igazságot?

Cecilia nagyot sóhajtott.

– Igen, és valószínűleg ugyanazért, mint Robert: visszatartotta a szégyen és a büntudat. Szerintem nem büntethetjük meg őket jobban, mint ahogy ők megbüntették saját magukat.

– Nem a büntetésről van szó – jelentette ki Audrey keményen –, hanem a bizalomról.

– Én sem mondtam el mindent Michaelnek, fájdalmas dolgokat a családomról és a múltunkról. Azt mondtam magamnak, hogy nem az ő dolga, és nem akarom felidézni, ami elmúlt.

– De ez az én dolgom, a férjem halálára vonatkozik. – *Meg énám, ha Robert eltitkolja, miért kezdett el udvarolni. Hányszor kell még csalódnom egy férfi szavaiban?*

Igaz, ő is eltitkolta, hogy volt egy gyermeke, aki meghalt – de ez egyáltalán nem érinti Robertet. Ez az ő privát bánata, amit szeretett volna maga mögött hagyni, miközben új életet kezd.

Vagy mégis érinti a férfit? Ezzel együtt nyerhet teljes képet óróla, ahogy megérdemli? Audrey már semmit sem tudott biztosan.

– Audrey – mondta Cecilia. – Nem akarlak rábeszélni semmire. Csak azt kérem, alaposan fontold meg, mielőtt

végleges döntést hozol. El se tudom mondani, milyen nagyon boldognak tűntetek. Michael azt mondta, mindig is remélte, hogy Robertnek egyszer lesz olyan családja, amelyet megérdemel.

Szavai fájók és élesek voltak, mint a kés, de Audrey kényszerítette magát, hogy bólintson.

– Köszönöm a tanácsot, Cecilia. Észben tartom.

– Ugye, írsz majd? Komolyan szeretném, ha barátnők lennénk!

– Úgy lesz. De figyelmeztetlek: gyalázatos a kézírásom.

Cecilia halkán nevetett, és búcsúzóul megölelték egymást.

Miután Michael és Cecilia távoztak, Robert és Audrey dermedten álltak egy pillanatig az előtérben. Blythe léptei is eltávolodtak.

– Beszélünk kellene – javasolta Robert.

– Nem. – Audrey megfordult, és bezárta maga mögött a dolgozószoba ajtaját.

Ám a férfi egész nap Rose Cottage-ben maradt, és kénytelen volt találkozni vele, bármerre ment. Nem erőltette, hogy hallgassa meg a magyarázkodását, egyszerűen csak... ott volt.

Robert számára végtelenül hosszúra nyúlt a nap. Nem akart olyan lenni, mint Audrey kiskutyája, aki mindenhova követni próbálta, de vele költötte el az étkezéseket, és a közbeeső időben a parkban sétált, amelyet úgy megkedvelt. Rose Cottage és a hozzá tartozó birtok igazgatása segített neki belejönni a grófság irányításába, és mindig szívesen fog rá gondolni. Azt remélte, hogy kelengyeként Audrey a házasságba is magával hozza.

Az est közeledtével jelenléte egy nő házában kezdett illetlenné válni, és rájött, hogy Audrey egyszerűen kivár. Látni akarja, hogy távozik-e magától – vagy kiderül, hogy olyan ember, aki kockára teszi egy nő jó hírét, csak azért, hogy elérje, amit akar. Csakhogy nem fog ilyet tenni, mert ez az apja módszere lenne, és Robertnek nem kell olyannak lennie, mint ő. A szerelem Audrey iránt megtanította erre.

De Audrey talán nem tudja ezt.

Vacsora után a szalonban talált rá. Egyedül ült, lassan horgolt, figyelmes arccal számolgatta a kész szemeket hajlékony ujjaival. Blythe bizonyára korán nyugovóra tért, miután egész nap aggodalmasan figyelte őket.

Audrey feje az ajtó felé fordult.

– Én vagyok – szólt Robert. – Elmegyek, de előtte szeretnék beszélni veled.

– Nem tudom megakadályozni.

Ezt megérdemelte. Belépett, becsukta maga mögött az ajtót, aztán odament, és leült mellé a kerevetre. Audrey horgolt tovább, de legalább nem húzódott odébb.

– Évek óta, amióta gróf lettem, azon dolgozom, hogy ne legyek olyan, mint apám.

– Tudom.

– Nem tudod, miért. Miként te a gyermeked haláláról, úgy én sem akartam beszélni egy másik halálesetről, amely még az előtt történt, hogy megvettem a tiszti kinevezést.

– Meséltél a bátyádról, és hallottam az üzlettársadról, aki öngyilkos lett.

Robert meglepetten bámult rá.

– Szóval tudtál rólam valamit, de tőlem nem kérdezted meg, nem hoztad szóba?

Audrey ölébe tette a horgolást.

– Ez nem ugyanaz. Azzal okoztál csalódást, ahogyan viselkedtél, miután tudomást szereztél a gyermekem haláláról.

– Akkor még nagyobb csalódást fog okozni, ha elmondom, hogy mindenáron be akartam szállni egy korai vasúti befektetésbe, és ennek érdekében manipuláltam Steven Kepple-t. Szükségem volt a részvételére, bár mások figyelmeztettek, hogy nem elég erős az efféle kockázatos vállalkozáshoz. Én mégis összebarátkoztam vele, rávettem, hogy fektessen be, és aztán az üzlet balul sült el. Mindenki veszített rajta. Kepple pedig öngyilkos lett. Soha nem fogom megtudni, hogy azért, mert rájött, hogy befolyásoltam, vagy azért, mert olyan sok pénzt veszített. De akkor megértettem, hogy ugyanolyan zsarnok vagyok, mint apám.

– Zsarnok – ismételte Audrey.

Keserűség csengett ki a hangjából, de Robert most nem foglalkozott a fájdalommal, amit ez okozott.

– Másnap megvettem a tisztí kinevezést, mert eltökéltem, hogy olyan ember leszek, mint a gyermekkori példaképem, az öreg katonatiszt, aki Knightsbridge Hall szomszédságában lakott. Ő volt az egyetlen ember, aki szembe mert szállni apámmal a köztük lévő rangbeli különbség dacára. Parancsot teljesíteni, felelősnek lenni – ezek a dolgok segítettek olyan emberré válni, aki egy csapat tagja, és nem pedig csak a maga feje után megy.

– És mi történt, amikor velem találkoztál?

– Segítséget kértél, és én boldogan felajánlottam. És miután megismertelek, beléd szerettem, mégis fájdalmat okoztam neked. Egy férfi arra vágyik, hogy szükség legyen rá, hogy védelmezze és dédelgesse a feleségét – mi rossz van abban? Legalábbis ezt mondtam magamnak. Sokkal egyszerűbb volt ezt gondolni, mint bevallani, hogy az egész rólam szól, és arról, hogy nem tudok nélküled élni.

Audrey levegő után kapott, de nem szólt semmit.

– Meg akartalak menteni, hogy enyhítsem a bűntudatomat, de végül, azt hiszem, a szerelmed mentett meg engem.

– Robert... – emelte fel a kezét a nő.

– Engedd, hogy végigmondjam! Sosem lettem volna képes olyan dolgokra, mint te, elhagyni a családomat, új életet kezdeni, miközben a világ nem támogatja az önálló nőket. Sosem gondoltam volna egy nőről, hogy bátor, amíg meg nem ismertelek. Láttam férfiakat a csatamezőn, de te vagy a legbátrabb ember, akit ismerek.

Audrey lesütött szemmel az ajkába harapott, de hallgatott.

– Ennyit akartam mondani. – Robert fölállt. – Gondolkozz a jövőnkéről! Ne mondj le rólam, Audrey, ne mondj le kettőnkéről! Szeretlek.

És azzal kísértált az ajtón a szemerkélő esőbe. Elmondott mindent, amit tudott. Most már Audreyt múltott és a szerelmen, amit – bízott benne – őiránta érez.

Audrey mozdulatlanul ült, önmagával viaskodott. Egyik fele szerette volna visszahívni Robertet, a másik megkönnyebbült, hogy elment, és nem kell tovább hallgatnia a fájdalmas

szavait, nem kell attól félnie, hogy akarata ellenére ismét leveszi a lábáról.

Robert megpróbált megváltozni, ahogy ő is. Egyiküknek sem sikerült tökéletesen. De vajon tényleg megbízhat benne annyira, hogy rábízza magát, hogy sebezhetővé válják?

– Beszélnem kell veled – hallatszott Blythe hangja az ajtó irányából.

– Mindenki azt akar – sóhajtott Audrey. – Hallgatóztál?

– Csak egy kicsit, és csak azért, mert abszolút szükségessé tetted. És most rajtam a sor, hogy elmondjam a véleményemet.

Audrey felnyögött, és ledobta a horgolást az előtte levő asztalkára.

– Akkor mondd, de gyorsan!

– Nem fogsz örülni neki.

– Blythe!

– Szerintem félsz feleségül menni Roberthez. Azt hiszed, azért, mert vak vagy, még több okod van félni. De minden nő, aki férjhez megy, óriási kockázatot vállal, és te sem vagy más, azért, mert vak vagy.

– Köszönöm szépen – jegyezte meg Audrey szárazon.

– Tudod, mire gondolok. Nők nap mint nap férfiak kezébe teszik a sorsukat, és ennek nem mindig jó a vége, ahogy magad is keservesen megtapasztaltad. Szeretted Mr. Blake-et?

– Tudod, hogy nem.

– A hozományodért vett el. Te miért mentél hozzá?

– Hogy... – Audrey torka kiszáradt. – Hogy saját családom legyen.

– És még?

– Hogy megszabaduljak apánktól – suttogta. – Kihasználtam Martint... ugyanúgy, ahogy ő engem.

– Ezek szerint ugyanolyan gyarló vagy, mint mindenki más. Mint Robert.

Audrey lehajtotta a fejét, és megdőbbsent, amikor könnyek hullottak összekulcsolt kezére.

– Annyira félek, hogy újból fájdalom ér, Blythe! Majdnem összeroppantam, amikor rájöttem, mennyire nem számítok Martinnak. Aztán meghalt az édes kisbabám, és azt hittem, vége az életemnek.

– De nem lett vége. Enyhült a bánat, és teljesen új életet kezdél. És ennek az életnek Robert is szeretne a része lenni, függetlenül attól, milyen nehézségeitek voltak. Egyedül akarsz itt élni a szolgálkkal? Lehetne saját családod, Audrey!

Tényleg képes lemondani Robert társaságáról és a mellette megismert édes gyönyörőről? A legvonzóbb nőnek érzi magát a csókjaitól. Szereti a férfit, szereti a becsületességét, ami elhozta hozzá, szereti azt, hogy úgy kezeli, mint bármely más nőt. Hát képes lenne letagadni a saját érzéseit?

– Elküldtem! – állt fel hirtelen.

– Mondtam neki, hogy várjon, mert még beszédem van veled. Beleavatkozom az életedbe, jobb, ha hozzászoksz!

Audrey csak hüledezett, miközben hallotta, hogy a húga odamegy az ajtóhoz, és kinyitja.

– Robert! Audrey még mondani akar valamit önnek.

Súlyos léptek hallatszottak, és a férfi a külvilág hűvös, nyirkos leheletét hozta magával. Audrey hirtelen remegni

kezdett.

– Magatokra hagylak benneteket – mondta Blythe, és becsukódott mögötte az ajtó.

– Fázol? – kérdezte Robert, és közelebb jött.

Audrey megrázta a fejét, engedte, hogy körülölelje a belőle áradó melegség, az édes szerelem.

– Nem hallgatóztam, ha erre vagy kíváncsi.

Audrey ismét megrázta a fejét. Egek, tényleg képes lesz megtenni?

Mintha életre kelt volna körülötte a szoba a férfi jelenlététől. Hogy megérinthesse, csak annyit akart, csak arra volt szüksége.

– Ó, Robert! – suttogta, és kinyújtotta csupasz kezét.

A férfi megfogta. Kesztyűje nedves volt, és Audrey kis hördüléssel végigsimított a karján.

– Csupa víz vagy!

– Már kívül voltam az ajtón, amikor Blythe visszahívott. Ugyanolyan makacs tud lenni, mint te.

Audrey fölnevetett, és a szája elé kapta a kezét.

– Ó, Robert! – rebegte újból, és behunyta a szemét, miközben könnyek csordultak végig az arcán.

– Ne sírj! – mondta a férfi rekedten, és magához ölelte.

Audreyt nem érdekelt, hogy vizes lesz. A nyaka köré fonta a karját, és magához húzta.

– Soha többé ne hagyj el! Szeretlek!

Robert felnyögött, és megcsókolta, fölnyalábolta, hogy végül Audrey lába a levegőben kalimpált, és nem volt más támasza, csupán a férfi erős teste.

– Szeretlek, Audrey! – súgta, és csókokkal hintette be az arcát, Audrey pedig az övével ismerkedett, habár tudta, hogy egy egész élet áll rendelkezésére, hogy emlékezetébe vesse.

– Bízom benned – súgta. – Feleségül akarok menni hozzád. Veled akarom megtalálni a boldogságot.

– Szerintem már megtaláltuk – dűnnyögte Robert két csók között. – De mindig meg fogjuk becsülni. Sürgősen szerzek diszpenzációt, mert nem bírok heteket várni a kihirdetésre, hogy az enyém legyél.

– Már így is a tied vagyok. – Két keze közé fogta a szeretett arcot. – Azt hiszem, mindvégig tudtam. Ígérem, soha többé nem fogok küzdeni az ösztöneim ellen.

– Na, mintha elhinném!

És nevetve csókolóztak tovább.

VÉGE

